

komunizam U XX. i XXI. stoljecu
XXI. - 030 - glava

agrarna izbjeglica

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

=====

*** * ***

=====

XXI. - 030 – glava:

1916xx._Spomenik_srusili_komunisti.jpg
 1921xx__2016_Tekst_ploce_Prostinske_Bune.jpg
 194201zx__DRAGUN_BENCIK_PUT_U_FOCU_cetnici-MASOVNI_Pokolji.docm
 19460102__DVOR-na-Uni_Presuda_U_Ime_Naroda.jpg
 2009xxx_Basic_Pristupna_razmatranja_uz_popise_biskupa.pdf
 20111101-SPC_Vlasnicki_povijesni_0249.pdf
 20111101-SPC_Vlasnicki_povijesni_1136.pdf
 20160106__194308_Kamenjar_Bencic_Istra_Krnice_Rakljan_Fojbe.docm
 20160106-194308_Kamenjar_Bencic_Istra_Krnice_Rakljan_Fojbe_Karta.jpg
 20160106-194308_Kamenjar_Bencic_Istra_Krnice_Rakljan_Fojbe_ubijanje.jpg
 20161129_Kamenjar_Bencic_Istra_komunisticke_zrtve.docm
 2016xx_Popis_ubijenih_Prostinske_bune.jpg
 20171026__FB-Pirnat_Jaro_KAMNIK_komunisticne_Zrtve.jpg
 20180605_Braniteljski_Portal_Bencik_Despot_Jasenovac_Pticji_drek.docm
 20180811_FB_Lili_Bencik_domoljublje.docm
 202003_Bencik_Istra_IDS.docm
 20210419_Hrvatske_Pravice_Bencic_U_Potrazi_za_ISTINOM.docm
 202104xx_Karta_Mutvoran_Cukoni.jpg
 20210822-00_Izvjescje-komemoracija_Sirocica_Mandaljevica.docm
 20210902_ISTRA_JAMA_BRSLJANOVICA.jpg
 20210902_ISTRA_JAMA_BRSLJANOVICA_Google_karta.jpg
 20210905_Google_grobista_NDH_Saranova.jpg
 20210905_ISTRA_JAMA_BRSLJANOVICA.jpg
 20210917-IPL_USTAV_KRIMINAL_R.HRVATSKA.docm
 20211027_Bencik_Dobranic_ZDS_Zabrana_Za_Dom_Spremni.docm
 20211223_Bencik_JNA_je_prije_30_godina_napustila_Istru.docm
 20220121_Bencik_Sve_sвете_srpske_zemlje_Aleksandra_Martinovica.docm
 20220201_Bencik_SPC_je_nositelj_i_instrument_velikosrpske_politike_ili_Srpskog_sveta.docm
 20220208_Bencik_Pocelo_je_pocelo_srpsko_svojatanje_Istre.docm
 20220218_Bencik_Kolaps_IDS-ove_politike_spas_je_za_Istru.docm
 20220330_Bencik-Putin_i_Nevideno_Barabarstvo_U_2022.g..docm
 20221014_Bencik_Tko_za_svoju_domovinu_moze_napisati_da_je_bijedna.docm
 20221019_Otvoreno_pismo_mons.Drazenu_Kutlesi_i_svim_hrvatskim_biskupima.docm
 20221109_Bencik_Lili_Split-SABA_RH_antifasisti.docm

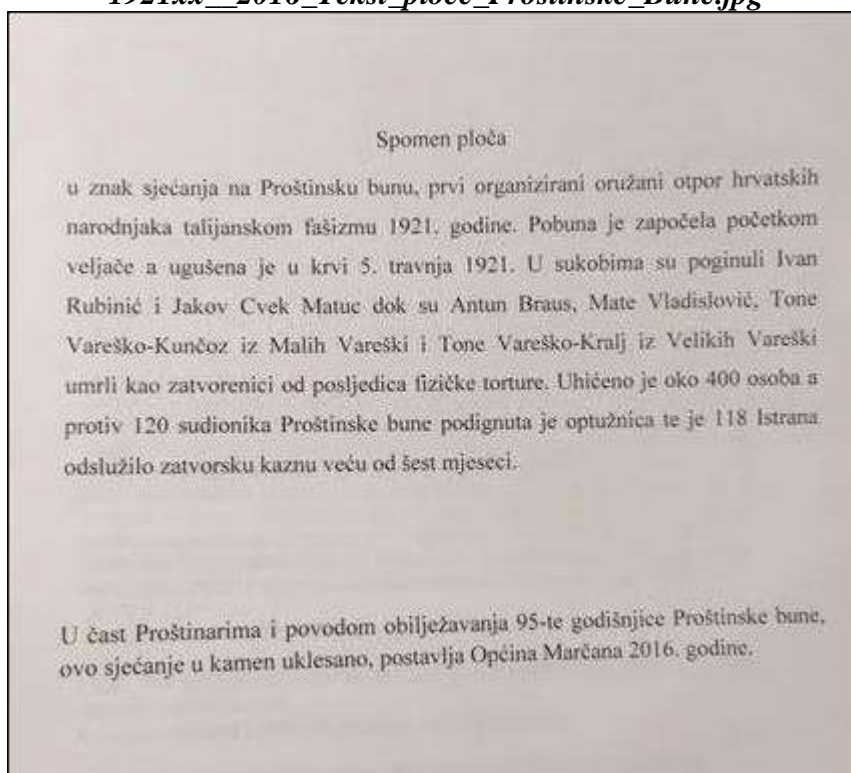
x

=====

1916xx_Spomenik_srusili_komunisti.jpg

1921xx_2016_Tekst_ploce_Proštinske_Bune.jpg

194201zx__DRAGUN_BENCIK_PUT_U_FOCU_cetnici-MASOVNI_Pokolji.docm

2023-06-02

Re: **ADIL-BEG ZULFIKARPAŠIĆ I NJEGOVA BOLJŠEVIČKA DRUŽINA**

Lili Bencik <lili@hrvatskepraviceblog.com>

To: Tomislav Dragun ... (and 261)

Poštovani g.Dragun ne radi se o pseudonimu.

Moje puno ime je LILJANA , LILI BENČIK

pišem sa skraćanim imenom Lili, jer me od kad pamtim za sebe zovu Lili

Hvala!

Lp Lili Benčik

sri, 31. svi 2023. u 10:01 Tomislav Dragun <tomislav.dragun@gmail.com> napisao je:

Uvažena G-đo Bencik (svejedno, ako Vam je to pseudonim),

Nisam zaboravio, nego se ovdje radi o sudskim dokazima.

Oni se pak, kao što Vam je sigurno poznato, ne smiju prepravljati.

Naime, za državno-pravne postupke bitna je OBJAVA DOKUMENATA (koju nije moguće nikako izbjeći), a ne sudski pravorijek.

Koji se, uostalom, OBNOVOM POSTUPKA uvijek može pobijati.

Međutim, konkretno, Vaš je tekst izuzetno zanimljiv, pa ću ga uvrstiti u časopis "Te Deum", koji ću sutra postaviti na internet.

Hvara i srdačan pozdrav

dr. sc. Tomislav Dragun

sri, 31. svi 2023. u 04:52 Lili Bencik <lili@hrvatskepraviceblog.com> napisao je:

Poštovani g. Dragun

Oprostite što se ubacujem, ali u biografiji Adila Zulfikarpašića izostavili ste jedan važan detalj, a to je njegova knjiga PUT U FOČU, veoma važno svjedočanstvo o četničkim pokoljima u Foči i Podrinju. A odnosi se i na pokolj Hrvata na Macelju i u Teznom, koji su počinili isti ljudi samo sa petokrakom zvijezdom na kapi "partizanki"

Put u Foču", objavljen prvi put 1957. godine (Muslimanska biblioteka u Beču, Godišnjak 1957.) u kojem Zulfikarpašić opisuje kada je, kao mlad partizan, u siječnju 1942. godine, došao po zadataku u rodnu Foču koja je bila "popaljena, narod poklan, moj brat ubijen, a majka i sestre u strašnom stanju". To je autentično i upečatljivo svjedočanstvo za koje u recenziji piše da je jedan od "najpotresnijih dokumenata o muslimanskim žrtvama četničkih zločina, ... istovremeno dokument o težini njegovih ljudskih preispitivanja i vlastite nespremnosti da prešuti svoj stav .

Njegovo svjedočanstvo je važno zbog toga što je prvi obznanio da su četnici još u siječnju 1942.godone četničku šajkaču mijenjali za "Kapu partizanku" Upravo je zbog tog svog stava pobjegao iz Jugoslavije i vratio se tek nakon pada komunizma.

Još u siječnju 1942., a ne samo krajem rata, mase koljača četnika prešle su u partizane.

"Svjedok Adil Zulfikarpašić je na svoje oči vidio je kada je kod Tita ušao Strajo Kocović, četnički vojvoda iz Foče i jedan od najvećih koljača, ali je na šubari sada umjesto kokarde nosio petokraku.

Postao je komandant Fočanskog partizanskog odreda, svega mjesec dana nakon pokolja. Tito i Vrhovni štab, prema svjedočenju Zulfikarpašića koji je bio tamo prisutan, primali su mase četnika i pravih koljača iz Foče i dijelova NDH uz Drinu, u partizane.

“Mi ne možemo voditi protusrpsku politiku, u našoj vojsci nalazi se preko 95% Srba”, rekao mi je Tito kad sam tražio njegovu intervenciju za ovaj slučaj.”

Evo izvatka iz knjige ‘Put u Foču’, neprocjenjivo vrijednog osobnog svjedočanstva, gdje partizan Zulfikarpašić svjedoči da su Tito i Vrhovni štab primili u partizane najveći broj četničkih koljača, svjesno i sa punim znanjem o tome da se radi o patološkim ubojicama. Vjerojatno su ti isti ljudi kasnije bili egzekutori u brojnim pokoljima Hrvata nakon II. svjetskog rata, posebno u Teznom gdje su u partizani iz Bosne bili glavni ubojice 28.000 Hrvata:

Na Miljevini smo naišli na strašnu sliku. Kod jednog potoka, preko kojega smo morali projahati, stajala je hrpa poklanih žena, staraca i djece. Preko njih je bio pao snijeg. Ispod bijelih nanosa virile su noge, glave, ruke ili ramena. Leševi su bili iznakaženi, otekli. Snijeg koji se topio bio je crvenkast i siv od krvi i truleži. Po tragovima se vidjelo, da grabljivice razvlače leševe. Na više mjesta ležale su odrtine ljudskih tjelesa, s kojih su ptice jele ljudsko meso. Vonjalo je u zraku, jer je već nekoliko dana sijalo sunce. Nekoliko kuća u dolini bilo je spaljeno.

*Jašući dalje cestom prema Foči, svugdje smo nailazili na spaljena sela. Dančići i Susjesno su bili do temelja spaljeni. Stanovnici koji nisu na vrijeme izbjegli, pobijeni su i poklani. Čitavim putem do Foče nismo sreli ni jednog muslimana ni muslimanke. Što je sa njima? Prije je u fočanskom srezu bilo 67% muslimana. Držao sam u početku, da je ogromna većina izbjegla, a da su se drugi sakrili i ne pojavljuju se, dok ne ispitaju stav partizana prema njima. Ali gdje su se mogli po ovoj zimi sakriti, mučilo me je pitanje. Kako se jadni narod pati i dokle će sve to trajati? Izlazile su mi na oči razne strahote, koje sam u ovome ratu vidio. Prenuo sam se kada je Rade uzviknuo: – Foča! Iza okuke, ispod duhanske tvornice, ugledao sam svoje rodno mjesto. Kako sam se nekad radovao, kada sam se za školskih raspusta vraćao kući. Uvijek mi se činilo, da se auto kreće suviše lagano. A sada sam htio da malo stanem. U mojoj duši je bila tuga i strah. Činilo mi se da ovo mršavo bosansko kljuse juri i da me nosi mimo moje volje u neki strašni bezdan. Pokušao sam se savladati. S one strane Drine sablasno se prostirala nekad lijepa i šarena Foča. Mjesto crvenih krovova, bijelih kuća i šarenih bašči iz snijega su virila crna zgarišta. Na mostu nas je dočekala patrola. Iz bivše maltarnice izašao je jedan partizan. Poznao sam ga, bio je to Vojin Božović, Crnogorac. On je dugo radio u Foči i bili smo dobri znanci. Rukovali smo se bez riječi. Preko mosta smo pošli pješice. **Još uvijek je most bio krvav.** Ispod mosta niz zidine kula, visile su poput stalaktita (u carstvu Nečastivoga) ogromne ledenice krvi. Pod tim strašnim crvenim baldahinom Drina je ljuljuškala mrtva tijela kao da ih uspavljuje. **Uz obalu ležali su naduti leševi žena, djece i ljudi u građanskim i seljačkim odijelima. Neki mrtvaci su bili goli.***

– Tu na mostu je izvršeno klanje muškaraca – objašnjava nam Božović – kapetan Sergije Mihajlović i komandant mjesta prota Vasilije Jovičić naredili su, da se svi muškarci muslimani pohapse. Poslije su svi oni koji su bili veći od konjičkog karabina poklani. Ali ljudi su ubijani svuda: i po kućama, dvorištu, ulicama. Kasnije je red došao na žene i na djecu. Drina je izbacivala leševe. Da se to spriječi, razrezivali bi im trbuhe, onda bi tjelesa potonula.

– Pa ko je to učinio? – pitao sam. – Većinom mještani i srbijanski četnici, ali ovih zadnjih je bilo vrlo malo. Četnici su unišili bez borbe i otpora u Foču i napustili je bez borbe i otpora. Kad je došla naša brigada i kalinovički odred, srbijanski četnici i desetak mještana su pobjegli, ostali su ostali i ništa im se nije dogodilo. Eto za šest mjeseci našlo se među muslimanima dvanaest ljudi, koji su prihvatili poziv da saraduju sa ustaškim vlastima, a za osam sati su skoro svi Srbi postali četnici i počeli da kolju sve odreda, ne birajući i ne praveći razliku ko je kriv a ko nije. I nije se našlo ni dvanaest od šesnaest hiljada Srba da uzme u zaštitu bar jednog muslimana ili njegovu obitelj i imovinu od osam hiljada poklanih muslimana u fočanskom srezu.

To je ljaga koju niko neće moći izbrisati sa lica mojih srpskih sugrađana. To je zločin kome nema premca.

Ja sam rođen u ovome gradu, odrastao sam zajedno sa Srbima. Između muslimana i Srba vladali su korektni susjedski odnosi. U Foči nije bilo posebnih kafana i gostionica, svugdje smo bili izmiješani

kao prijatelji. Postojala su doduše muslimanska i srpska kulturna društva, ali na njihove priredbe mi smo išli i oni su dolazili na naše. Škole su bile zajedničke, igrališta su bila zajednička. Nekoliko godina pred Drugi svjetski rat osnovano je četničko udruženje. Članovi su dobili puške, ponekad paradirali u srbijanskim uniformama, a ponekad i prijekali. Za sedam mjeseci vlasti Države Hrvatske od tridesetosam hiljada muslimana iz fočanskog sreza ustaški režim nije uspio mobilizirati više od dvanaest ljudi u ustaše. To zbog toga, što se operiralo sa protusrpskim parolama. I to su bili uglavnom odbačeni elementi i lumpenproletarijat koji nikako nije mogao predstavljati muslimane. Za sedam mjeseci na teritoriji Foče izvršeno je 20-30 hapšenja; možda su svi ti bili strijeljani. Njih su sproveli u Sarajevo. To je izazvalo ogorčenje u redovima muslimana. Znam, da su mnogi ugledni ljudi intervenirali da ih se oslobodi. Ni jedan ugledni građanin Foče nije ničim odobrio ustaške postupke. U Foči niko nije bio strijeljan, niko opljačkan, nikom se nije izvršila premetačina. Od mosta uz Donje Polje slika nije bila ljepša. Kuće koje nisu bile spaljene bile su polupanih prozora i vrata, izgledale su kao napuštene. Ali ljudi su se kretali. Susretao sam partizanske patrole i građane. Teško sam ih raspoznavao, svi su bili promijenjeni. Kod Grujičića kafane stajala je velika povorka muslimanskih žena i djece i po neki čovjek. Držali su u rukama lonce. Očito nešto se dijelilo. Htio sam da govorim sa nekim. Sjahao sam s konja i oprostio se od svojih saputnika – Ja ću doći malo kasnije.

Teško sam prepoznavao lica. Ona su me gledala tupo i bezizražajno. Bez oduševljenja i mržnje. Vidjelo se da su preživjeli strašan užas.

– Šta čekate? – pitao sam. – Dijele nam kašu od suhog voća!

Iz redova se izdvojila Ferida Mulabdić, studentkinja medicine, naša simpatizerka. Jedva sam je prepoznao. Njeno puno lice utonulo je. Sjaj očiju ugasio. Kao da je ostarila. Pozvao sam je da pođe sa mnom. – Čekaj da primim kašu, majka mi je gladna, a ni ja nisam dugo jela. – Pođi samo, kod svojih kurira ima nešto za mene, pa ću ti dati. Molim te ispričaj mi, kako je sve to bilo. – Šta da ti pričam, vidiš i sam: Čovjek ne zna odakle da počne. Pored nas su nekoliko starih muslimana vukli mrtvace. Konja nisu imali, nego su neki vukli a neki gurali.

– Vidiš, ovako već deset dana, otkako su došli partizani, ljudi skupljaju po ulicama i kućama i sahranjuju ih. Došli smo na Čehotinski most. – Sve se to dogodilo iznenada. Talijani su se jednog dana uznemirili. Priprema se napad partizana, govorilo se. U zoru je domobranska četa sa ono malo ustaša napustila Foču i povukla se prema Brodu, jer su im Talijani rekli, da neće braniti, nego će biti predana četnicima. Talijani su otišli jedno poslije ponoći prema Čajniću za Pljevlje, a četnici su isto jutro došli. **Ujutru svi mještani Srbi bili su sa kokardama i pod puškama. Desetak ih se proglasilo za vojvode, stotine za komandante i komandire. Komandant mjesta je fočanski prota Jovičić.** Svi muslimani morali su predati ključeve radnji i duplikate kućnih ključeva. Ali nitko nije otključavao, vrata su se obijala. Veće nakon toga počelo je klanje. Po moga oca i brata došao je Dejan Kocović sa nekoliko seljaka i Dejanova sestra. Dok su ih vezali, nas je ona počela tuci da kažemo, gdje imamo zlato. Bože, to nije vjerovati, da prva naša komšinica, s kojom smo bili čitavo vrijeme tako dobro, je u stanju tako nešto uraditi.

– Dobro, a što je sa Vladom Hadživukovićem, Vasilijem Sunarom, Slavkom Mazićem i ostalim uglednim Srbima, koje smo mi muslimani držali prijateljima i zaštićivali ih od ustaša.

Vlado i Vasilije bili su u glavnom odboru komande mjesta i pravili plan strijeljanja. Slavko je sa Bobom Jejićem bio za preuzimanje radnji. Eto dali smo sve. U Foči nećeš naći nijednu muslimansku kuću, koja ima rezerve odijelo ili više da se presvuče ili kilu brašna da ispeče kruh. Naše pokućstvo je razvučeno. Ali najstrašnije su bile noći. Po danu su samo odvodili na strijeljanje. Ali po noći su išli po kućama i onda je počinjalo silovanje i tučnjava. Samo si čuo pomaganje i vidio vatru. U bivšem srezu i sudu napravili su bili zatvor. Tamo su mučili prije klanja. Ali i na trgovima i na ulicama moglo se vidjeti najstrašnijih stvari. Jednog dana priredili su lov. Pravi lov na ljude. Uzeli su pse i nekoliko stotina vojnika i otišli u brda da love one koji su bili izbjegli smrti. Tragovi po snijegu i psi otkrivali su ljude. Tu veće čuli smo pucnjavu, nisu ih dovodili u grad, ubijali su ih na licu mjesta.

– Mi smo imali u gradu jednu grupu simpatizera, koja je štampala letke i dijelila naš materijal. Što je bilo sa njom? – Enesa Čengića i oca mu zaklali su prvu noć, neke su poslije pobili, a neke

povješali. Uglavnom izuzev Fajka Kurspahića, koji je negdje bio sakriven svi su pobijeni. Srpski dio te grupe je ovdje, sad radi u propagandnom odjelu kod partizana.

– A kako su se oni držali?

– Pasivno, neki od njih imao je četničku kokardu.

– Jesu li uspjeli ti koljači pobjeći ili smo neke pohvatali?

– Pobjegli su samo desetak, ostali su svi ovdje, ali oni su kao partizani primljeni i imaju svoj odred. Komandant (partizana op.) je **Strajo Kocović, samozvani četnički vojvoda, koji je bio jedan od najgorih koljača.** Ništa nije učinjeno da se kazne. Zbog toga sam se obradovala, kad sam te vidjela.

– Otidi molim te do moje majke i sestara, reci da sam ovdje i da ću doći čim svršim u Vrhovnom štabu.

Činilo mi se kao da jašem ulicama nekog tuđeg grada, između tuđih ljudi, nakon strašnog pohoda Džingis Kana ili Avara. Nisam mogao da shvatim što se dogodilo u mom rodnom mjestu.

Vrhovni štab smjestio se je u hotelu 'Gorstl'. Rekli su mi, da me je Tito već očekivao, da odem, on je u sobi. U predsoblju me je zaustavio pratilac, rekavši mi da ima netko kod Tita. Nakon nekog vremena izašao je **Strajo Kocović, bradat, obučen je bio u oficirsku uniformu sa čizmama.** Preko ramena visili su mu redenici. **Na šubari je imao petokraku.** Nije me pozdravio samo je čudno pogledao u moj M.P. i bombe na kajišu. Tito ga je ispratio na vrata.

– Šta ovaj radi kod Tebe? pitao sam Tita. – **To je komandant fočanskog partizanskog odreda, ostavio je četnike i prešao nama.** Vrijedan mladić, preko njega ćemo privući još mnogo ljudi. Šaljem ga danas sa Borom Tosovićem u Čelebiće da mobiliziraju još jedan odred. Tebe trebam hitno, – rekao mi je. – Dobro je, da si već došao. Sjutra rano ćeš sa Feridom Čengićem i članom Vrhovnog štaba Lolom Ribarom ići na pregovore u Curevo. Tamo su neka muslimanska sela odbila da predaju oružje. Oni su nam poslali parlamentarce, da nam jave da oni nas neće dirati, ali da im oružje treba za borbu protiv četnika. Međutim, mi smo četnike otjerali, vršimo veliku mobilizaciju, trebamo oružje, a najzad ne možemo trpiti na našoj teritoriji nikakve naoružane jedinice izuzev naših. Putem će ti ostalo objasniti Lola.

Drugi muslimani su ovdje prema nama pasivni. Ti si iz ugledne muslimanske obitelji, ti moraš pokušati pokrenuti muslimanske mase da se opredijele za nas. Čuo sam, **tebi su četnici zapalili kuću i ubili brata, to će upravo biti još zgodnije da ti kao takav propovijedaš slogu sa Srbima i da im ostali muslimani pruže ruku pomirnicu.**

Razmotrićeš sve mogućnosti sa Feridom i podnijeti mi plan čim se vratiš iz Cureva. Idi da se odmoriš, jer u toku sutrašnjeg dana se morate vratiti nazad. Otišao sam svojima. Teško sam poznao sestre, toliko su se promijenile, izgledale su tako prestravljene. Majka je isto bila oslabila. Sav namještaj su nam opljačkali. Moju majku su silili da kaže gdje ima zlato. – Sinoć sam ga dala komandantu. – Kako se zove? Ona je rekla neko ime i opisala kako izgleda. Opet su dolazili, ali ona je uvijek rekla isto. Sergije Mihajlović je bio naredio, da se taj komandant, što prije nađe, jer je htio da dobije svoj dio od pljačke poznate muslimanske porodice. Tu noć nisam oka sklopio, slušao sam strašne priče o četničkoj strahovladi. Moja obitelj se krila poslije po tuđim kućama. Naše komšije Milan Hadžić i Savo Niković nisu im dozvolili da se sakriju kod njih nego su ih nagovarali, da mirno čekaju kod kuće. Krili su se po muslimanskim siromašnim kućama, gdje četnici nisu imali velikog interesa da zalaze. Nisu mi znali reći, ko je ubio brata. Nađen je mrtav na Drini opljačkan, revolverski hitac više desne obrve dokončao mu je život. Pokopan je tek nakon odlaska četnika. Omer-beg Čengić, koji je isključen iz kadetske škole radi srbstva, uhvaćen je i zaklan na pragu kuće. Nisu mu pomogla odlikovanja ni njegova zagrijanost za srbstvo, jer je bio musliman. Salih-efendija Hasić je bio predsjednik općine, Veliko-Srbin i jenesovac, zaklan je zajedno sa bratom.

Ujutro mi je kurir doveo konja. Jahali smo prema Brodu. Sedam kilometra uz Drinu bilo je sedam kilometara pored mrtvaca i zgarišta. Odatle prema Curevu ista slika. Nakon dva sata jahanja kurir nam je rekao da smo se približili Curevu. Nakon još deset minuta jahanja, sa brijega su nas upozorili da stanemo. Počeli smo se dovikivati. Naprijed nismo smjeli sa oružjem. Pošto smo im rekli, da smo došli na pregovore, dozvolili su da ja, Ferid Čengić i Lola Ribar bez pratioca i oružja

uđemo u selo. Mi smo za svaki slučaj sakrili bombe i u džepove uzeli otkočene pištolje. Dočeka nas je jedan mladić i poveo u štab. Preko leđa imao je staru lovačku pušku. U jednoj maloj seoskoj kući sa jednom prostorijom dočekalo nas je nekoliko muslimana. Bili su u prostim seljačkim odijelima, kao da su se tek sa njiva vratili. Kada smo ušli, oni su ustali na noge.

Dobro došli!

Selam Alejkum, rekao sam. Oni su me samo malo oštrije pogledali, nisu mi ništa odgovorili.

Ovo vam je sin Huseinbega, a ja sam Čengiđ sa Vihovica, reče Ferid.

Ma čuli smo za vas da ste u partizanima, – reče jedan. – Pa lijepo, sa kakvim nam dobrom dolazite?

Rekao sam im naše mišljenje. Ustao je jedan visok, koštunjav seljak, srednjih godina da nam odgovori.

Braćo – počeo je nesigurnim ali odlučnim glasom.

Čitav kotar je poklan. Nećete naći nijednog muslimanskog sela, koje nije zapaljeno, ljudi pobijeni, žene osramoćene, djeca poklana. A bez ikakva razloga. U Donjem Curevu su čitavo selo sa ljudima zapalili. Čitav kraj je smrdio od ljudskog mesa nekoliko dana. I mi, da nas četnici ne pokolju, sabrali smo oružje i odlučili izginuti ko ljudi, a ne dati se zaklati kao janjci. Mi se protiv vas partizana nećemo biti. Nitko od nas neće napustiti selo ni sa oružjem ni bez oružja. A ni u kakvu politiku mi se ne miješamo. Mi branimo živote naše djece i žena. Zar da mi damo oružje vama?! Nekoliko kilometara odavde su četnici. Oni to i čekaju i poklaće nas kao ovce.

– Mi ćemo dati jednu četvu, da čuva vaše selo, – rekao je Lola Ribar.

– Da se ne bi mučili, ostavite vi nama naše oružje i nas na miru. Mi ćemo se sami braniti kako možemo.

– Šta će se dogoditi, ako se vi morate povući sa ovoga terena? Rat je, vi niste jučer ovdje bili, a možda nećete ni sutra? – upitao je jedan starac.

Ribar je počeo da govori da mi nećemo trpiti, da na našem terenu itko ima vojne formacije osim nas.

– Mladiću, ovo je naš teren stotine godina, ovdje su naši domovi. Mi ćemo na ovoj zemlji ostati. Ne dirajte nas i nećemo vas dirati. Zaludu trošimo vrijeme.

Oprostili smo se i pošli.

Na kosi je stajala jedna žena sa puškom i osmatrala. Nas je poveo isti mladić do kraja sela.

– Imaš li koji metak, beže? pitao me je da ne čuju drugi. – Nemam metaka, ali daću ti dvije bombe, – rekao sam mu glasno i izvadio mu ih. Zatražio sam i od Lole i od Ferida po jednu i dali smo mu.

– A je li i ovo musliman? – pitao je za Ribara. – Ja sam Srbin, – rekao je Lola.

– Svaka ti čast, mladiću. Ama reci ti meni, zašto nas kolju ovdašnji Srbi.

– To su srpske ustaše, – rekao je Lola.

– Vala ustaše vako nisu radili!.....

Ponovili su četnici pokolj 1995 . godine , genocid u Srebrenici

uto, 30. svi 2023. u 13:48 Tomislav Dragun <tomislav.dragun@gmail.com> napisao je:

Šalje: **Tomislav Dragun** <tomislav.dragun@gmail.com>

Date: uto, 30. svi 2023. u 13:44

Subject: ADIL-BEG ZULFIKARPAŠIĆ I NJEGOVA BOLJŠEVIČKA DRUŽINA

To: Tomislav Jurasinovic <jurasinovic@gmail.com>

G. Jurašinoviću,

Ovo je odgovor na Vaše pitanje.

Pozdrav

dr. sc. Tomislav Dragun

19460102_DVOR-na-Uni_Presuda_U Ime Naroda.jpg

Proj 1.2/46 -2

PRESUDA

U IME NARODA

Kotarski sud u Dvoru na Uni po predsjedniku suda Vujičiću Nikoli kao predsjedniku vijeća te Roksandić Janku potpredsjedniku suda i Zastavniković Ogru sekretaru suda kao članovima vijeća i Panteliću Praganu zapisničaru u presudi o konfiskaciji imovine stanovnika mjesta Zrinj a povodom prijave i predloga Kotarskog N.O. u Dvoru na Uni na danas 7 februara 1946 održanoj nejavnoj raspravi

presudilo je u smislu člana 28 zakona o konfiskaciji a na osnovu podataka iz spisa kotarskog N.O. u Dvoru na Uni odjel unutrašnjih poslova od 2/II-1946 broj 362/46 prema kojim podacima su svi stanovnici mjesta Zrinj za borbu spobili i vodili borbu protiv N.O.V. a zatim u koliko nisu streljani ubijeni ili poginuli pobjegli su u toku rata konfiskuje se celokupna imovina pokretna i nepokretna svih stanovnika mjesta Zrinj Narodnih neprijatelja i to bez obzira gdje se takova nalazi imovina.

U koliko bi se naknadno ustanovilo da se pojedina lica od žitelja mjesta Zrinj nebi imala smatrati Narodnim neprijateljima postupade se u pogledu iste u smislu člana 8 pomenutog zakona t.j. vratice im se ili naknaditi vrednosno oduzete imovine odnosno u smislu člana 6 i 29 zakona o konfiskaciji ostavice im se u koliko je nužno za uzdržavanje uze obiteljski sudjenog narodnog neprijatelja.

Ova se presuda u smislu pomenutog zakona ima smatrati izvršnom. Presuda se dostavlja upravi narodnih dobara kod Okružnog narodnog odbora Banije u Petrinji javnom tužiocu Okruga Banije u Petrinji, službenom listu F.N.R.J. u Beogradu, i narodnim novinama u Zagrebu, radi obnarodovanja, zatim Kotarskom Narodnom odboru u Dvoru na Uni, Kostajnici, Sunja, Petrinja, i Gradskom odboru u Sisku, radi objavljenja na uobičajeni način putem svih područnih mjesnih odbora, te ovisnom gruntuom uredu.

Obrazloženje
Kotarski Narodni odbor u Dvoru na Uni dostavio je ovom sudu 2/II-1946 pod brojem 362/46 u smislu člana 28 zakona o konfiskaciji popis nekretna i imovine svih žitelja mjesta Zrinj kao ratnih zločinaca i narodnih neprijatelja koji su u toku rata streljani, ubijeni, poginuli ili pobjegli.

U smislu propisa cit. zakona imaju kotarski sudovi izreći presudu o konfiskaciji cijelokupne imovine odnosno lica kao ratnih zločinaca, bez obzira gdje se njihova imovina nalazi.

Iz mjesta Zrinj koje je prema utvrdjenju kotarskog Narodnog odbora u Dvoru na Uni u cijelosti i skupno davalo otpor, te se borilo protiv Narodno oslobodilačke vojske pobjegla su sva lica t.j. svi stanovnici u koliko nisu streljani, ubijeni ili pobjegli - te je u pogledu svih stanovnika toga mjesta valjalo donijeti presudu o konfiskaciji.

Obzirom na okolnost, da je mesto Zrinj porušeno usled borbi, uništena sva arhiva mjesnih ustanova i vlasti, tako da nema mogućnosti da se utvrdi ni koje su obitelji ni koja lica pojedinačno nalazila u mjestu za vrijeme borbi vodjenih protiv N.O.V. niti koja su pobjegla, valjalo je izreći skupnu presudu za sva žitelje odnosno mjesta, a u koliko bi se naknadno ustanovilo, da pojedina lica od žitelja mjesta Zrinj nebi imala da se smatraju narodnim neprijateljima, postupade se u pogledu istih shodno u presudi citiranim zakonskim propisima o konfiskaciji.

S.F.S.N.
Kotarski sud

U Dvoru na Uni dan 7 februara 1946.

Predsjednik suda: Vujičić.

Sud

Za tačnost otpravka
Predsjednik upravitelj odjeljenja
sudske pisarnice:

2678

2009xxx_Basic_Pristupna_razmatranja_uz_popise_biskupa.pdf
http://www.safaric-safaric.si/zds@@/@21_komuni_yu/@21_komuni-030ben/2009xxx_Basic_Pristupna_razmatranja_uz_popise_biskupa.pdf

20111101-SPC_Vlasnicki_povijesni_0249.pdf
http://www.safaric-safaric.si/zds@@/@21_komuni_yu/@21_komuni-030ben/20111101-SPC_Vlasnicki_povijesni_0249.pdf

20111101-SPC_Vlasnicki_povijesni_1136.pdf
http://www.safaric-safaric.si/zds@@/@21_komuni_yu/@21_komuni-030ben/20111101-SPC_Vlasnicki_povijesni_1136.pdf

20160106__194308_Kamenjar_Bencic_Istra_Krnice_Rakljan_Fojbe.docm

2017-09-26

Kkamenjar

Fojbe u Istri! Hrvatske žrtve koje nitko ne spominje!

Objavljeno 12 months prije na 06/10/2016 Objavio Kresimir

Kad je već aktualna tema Huda jama i mnoge druge jame i rudnici diljem Slovenije, podsjetila bih i na jame po Istri i Primorju takozvane Fojbe u kojima su stradavali Talijani, Slovenci, Nijemci i Hrvati!

Mi koji živimo u Istri i rođeni smo neposredno nakon 2.svjetskog rata, čuli smo priče naših nonića, djedova i ostale rodbine o fojbama i znamo za mnoge lokacije tih jama, piše Lili Benčik/Kamenjar.com

U javnosti se počelo govoriti i pisati o fojbama najprije u Talijanskom tisku nakon 1945. godine. Talijanske su vlasti čak ustanovile i Dan sjećanja na žrtve fojbi 10.veljače, jer je na taj dan tj.10. veljače 1947 godine Biskup Božo Milanović u Parizu potpisao Mirovni sporazum po kojem je Istra pripala Hrvatskoj odnosno Jugoslaviji. Međutim Talijanski iredentisti se i dan danas sa time nisu pomirili, pa zlorabe u političke svrhe taj dan sjećanja na žrtve fojbi za svoje iredentističke težnje prema našem teritoriju. Čak je i Talijanski predsjednik gosp. Giorgio Napolitano izjavio 10 veljače 2007.godine da je “Slavenska krvoločna mržnja i bijes poprimila je obrise etničkog čišćenja” Poznato je da je Rapalskim ugovorima od 1920 i 1924 godine Italija dobila Istru, Zadar, otoke Cres, Lošinj i Lastovo te grad Rijeku do Sušaka.

Dolaskom na vlast u ovim krajevima provodi prisilnu talijanizaciju svih naziva gradova, sela imena i prezimena stanovnika. Čak su morali posmrtno talijanizirati po grobljima imena i prezimena mrtvih! Otjerani su svi Hrvatski učitelji i iz Italije dovedeni njihovi. Svaka domaća riječ izgovorena u školi i na javnom mjestu strogo se kažnjavala! Uvodi se velika represija prema domaćem stanovništvu, zatire se svaki trag njegova postojanja, mada je činilo 58% stanovništva.

Zbog progona i svakodnevnih maltretiranja veliki broj stanovnika njih oko 60 tisuća iselilo se u Ameriku i Jugoslaviju. Takvo stanje potrajalo je za svo vrijeme Talijanske vladavine sve do kapitulacije 8.rujna 1943 godine. A gosp. predsjednik Giorgio Napolitano govori o “Slavenskoj krvoločnoj mržnji i bjesu”. Doista mnogi su Talijanski fašisti stradali iz osвете domaćeg stanovništva, zbog svih zala koja su im nanijeli tijekom 23 godišnje vladavine. Međutim u jame nisu

bacani samo Talijani, koji se žele prikazati kao najveće žrtve, već i Nijemci koji su zarobljeni po oslobođenu Pule i Istarski Hrvati narodnjaci koje je komunistička partija dala likvidirati.

Po pričama koje je potvrdio svojim svjedočenjem Župnik iz Ližnjana Ivan Grah (Glas koncila 3.svibanj 2009) u jamama se ne zna broj žrtava. Samo u razdoblju između **8.rujna 1943.** kada je Italija kapitulirala pa do polovice listopada 1943 u jamama je život završilo **800-1000 žrtava**. Među žrtvama bili su i Istarski Hrvati narodnjaci, koje su partizani likvidirali. Kakva ironija sudbine, talijanski fašizam ih je progonio, kažnjavao i zatvarao i kada su se sami oslobodili, komunizam ih se riješio na tako okrutan način, da mu ne bi predstavljali oporbu po osvajanju vlasti nakon rata. To su oni isti Istarski rodoljubi koji su povelili ustanak nakon kapitulacije Italije.

Samoorganizirali su se i objavili proglas 13.rujna 1943 godine o priključenju Istre Hrvatskoj. Da bi im Tito kada je to saznao poslao u Istru svoje političke komesare sa Savom Vukelićem da ih disciplinira i stavi pod skute Komunističke partije i da proglase 25.rujna 1943. godine da se Istra priključuje Jugoslaviji. Jedna od tih jama koju ja osobno znam gdje je, je i jama Golubinka ili Golubinčina između Krnice i Raklja. Po pričanju moga Nona (djeda) u tu je jamu **bačeno 1200 zarobljenih njemačkih vojnika** koji su se predali 9.svibnja 1943 godine po oslobađanju Pule. (Portal oko 11.siječanj 2013.) Njemački zapovjednik Viceadmiral pozivao se na Međunarodne konvencije o ratnim zarobljenicima, međutim Jugogeneral partizanske vojske izvadio je pištolj i ubio ga.

Toliko o poštivanju međunarodnih konvencija od strane partizanske vojske. Po završetku rata umalo je i moj Nono koji je bio seoski poglavar završio u toj jami i to od strane partijskog komesara, koji se kasnije oženio sa njegovom nećakinjom. Spasilo ga je to što mu je jedna kćer stradala u partizanima. Ovo opisujem iz razloga što su Predsjednik SAB-a i njegovi članovi izjavili da partizani nisu nikada i nigdje, ni na koji način počinili zločine. A iz jame Golubinke mjesecima se širio nesnosan smrad raspadanja mrtvih tjelesa. Najžalosnije i veoma neljudski je činjenica da su Talijani ipak činili zločine nad sebi tuđim narodom, a partizani nad svojim vlastitim i to po završetku ratnih operacija.

70 godišnja šutnja, sakrivanje i negiranje zločina polako se otvara i stravična istina o krvavoj i zločinačkoj komunističkoj strahovladi izlazi na vidjelo i razotkriva se!

Lili Benčik/Kamenjar.com

<https://i2.wp.com/kamenjar.com/wp-content/uploads/2016/10/Fojbe.png?zoom=1.6470588235294117&resize=220%2C209>

20160106-194308_Kamenjar_Bencic_Istra_Krnice_Rakljan_Fojbe_Karta.jpg

20160106-194308_Kamenjar_Bencic_Istra_Krnice_Rakljan_Fojbe_ubijanje.jpg

20161129_Kamenjar_Bencic_Istra_komunisticke_zrtve.docm

2016-11-29

ISTARSKI NARODNJACI, ŽRTVE KOMUNISTA

Objavio **Kresimir** 29/11/2016

<p>Odlukom talijanske vlade od 10. siječnja 1926. provedeno je potalijančivanje prezimena i imena na području Istre. Za one koji bi poslije promjene ipak upotrijebili stari oblik imena, bila je predviđena kazna od 500 do 5000 lira, što je u ono doba bila veoma velika svota. Na slici: faksimil naslovne i jedne stranice uputa koje su tom prilikom objavljene</p>	<p>Pretvoravanje prezimena na talijanski oblik</p> <p>1928</p> <p>IZDALA „ISTARSKA RIJEČ“ U TRSTU TISAK TISKARNE „EDINOST“ U TRSTU</p>	<p>Tonzar u Tonzari Toplak u Topiaceo Tossich u Tossi Tossutovich u Tossuto Tozon u Toson Traulich u Tranti Travicich u Traviat Trippar u Trippari Tripsich u Trissi Trissovich u Trisso Trobiz u Trobizzi Troianich u Troiani Trest u Tresti Trumbich u Troubi Eschernatsch u Cerna Tuchtan u Tutta Tudch u Turci Tudorovich u Teodori Tuffan u Toffani Tukljak u Tulliani Tullach u Tulliani Tumpach u Tomlini Tompich u Tumpi Tumplich u Tempfi Turak u Tura Turch u Turchi Tureich ili Tursich u Turchi Turcinovich u Turcino Turcovich u Turco Turell u Torelli Turk u Turco Turko u Turco Tuschian u Toscan</p>
---	---	---

Malo ili nikako spominjane žrtve koje se podnijeli Istarski rodoljubi, pravi, jedini istinski borci protiv talijanskog fašizma u Istri.

Danas je 29. studeni 2016, dan kada se u bivšoj Jugoslaviji slavio “Dan Republike”, a ja bih se na današnji dan prisjetila nevinih žrtava kreatora te totalitarne, komunističke države!

Malo ili nikako spominjane žrtve koje se podnijeli Istarski rodoljubi, pravi, jedini istinski borci protiv talijanskog fašizma u Istri. Ti su istarski rodoljubi, narodnjaci bili proganjani, zatvarani i mučeni od talijanskih fašista, da bi na kraju postali žrtve komunista koji su došli u Istru i u razdoblju od 1943-1947, sve ih likvidirali ili pobacali u jame, da im ne budu smetnja ,kada osvoje vlast.

Propast komunizma u Europi, a zatim u Hrvatskoj,nije donijela istinu o totalitarističkom i represivnom načinu vladavine komunista u ex Jugoslaviji.

Još i danas snažni su otpori prema otkrivanju stvarnog karaktera komunističkog režima, i nakon otkrivanja brojnih stratišta ,koja su 70 godina brižljivo sakrivena i zatajivana,što se ovih dana i vidi nakon Hude jame i otkrivanja novih i novih mjesta masovnih likvidacija.

ISTARSKI NARODNJACI

Bili su ugledni istarski seljaci, koji su imali veliki utjecaj i ugled u narodu, istarski intelektualci i građani te istarski narodni svećenici.

Među svećenicima isticali su se Božo Milanović, Zvonimir Brumnić Josip Pavlišić, Srećko Štifanić, Bl. Miroslav Bulešić i mnogi drugi. Istarski rodoljubi, kako su se nazivali, nisu bili dio Komunističke partije. Komunistička partija, nije djelovala u Istri do 1943 godine. Za njeno djelovanje prije 1943 godine u Istri nema nikakvih dokaza ni pisanih dokumenata. Istarski su se rodoljubi sami organizirali i pružili otpor talijanskim fašistima. Pod oružjem ih je bilo oko 6 tisuća.

Vodstvo KPH nije ni znalo što se u Istri događa. U Pazinu se 13.rujna 1943., nakon kapitulacije Italije, sastao Odbor sastavljen od istarskih seljaka-narodnjaka, radnika, svećenika, građana i Talijana, mda istarskih talijana i prihvatio Proglas tzv. Pazinske odluke u kojem stoji:

“U ovim odlučnim časovima naš narod pokazao je visoku nacionalnu svijest,dokazao je svima i svakom da je Istra Hrvatska zemlja i Hrvatska i ostati..... Istra se priključuje matici zemlji i proglašuje ujedinjenje s ostalom našom hrvatskom braćom...”

Zasjedanje je vodio Joakim Rakovac, a u cijelom proglasu nema ni riječi o Titu i Jugoslaviji.

O tom događaju KPH nije ništa znala. Sznaju tek kada je Ljubo Drndić (autor proglasa) kao Istarski izaslanik odnio Proglas u Crikvenicu Andriji Hebrangu, gdje je tada bilo njihovo sjedište.

To znači da KPH nije sudjelovao u donošenju Proglasa. Međutim Izvršni odbor ZAVNOH-a donio je 20.rujna 1943. odluku da se Istra, Rijeka, Zadar i otoci priključe Hrvatskoj:

“Svi spomenuti hrvatski krajevi priključuju se matici zemlji Hrvatskoj a preko nje novoj demokratskoj bratskoj zajednici naroda Jugoslaviji”

Sa ovakvom odlukom u Istru je poslano izaslanstvo na čelu sa Jakovom Blaževićem, Savom Vukelićem i dr., da natjeraju istarske rodoljube na ponovno zasjedanje i tako su 26.rujna 1943 godine nastale nove Pazinske odluke sa komunističkim dodacima.

Taj je datum i danas Dan Istarske Županije. No ubrzo su Istru okupirali Nijemci i pitanje poslijeratnih granica rješavali su saveznici.

ISTARSKO SVEČENSTVO I NJEGOVA ULOGA

U razdoblju Talijanske fašističke vladavine između dva rata, Istarski svećenici dijelili su sudbinu svoga naroda. Mnogi su bili proganjani, zatvarani, mučeni, napajani ricinusovim uljem i odvođeni u Italiju.

Nakon završetka ratnih operacija i ulaska Titovih partizana u Trst pitanje granice rješavali su Saveznici pa je tu presudnu ulogu imalo Istarsko svećenstvo predvođeno sa Msgn. Božom Milanovićem. Svećenici su predali Crkvene matične knjige i statističke podatke o strukturi stanovništva u Istri. Još je jedan dokument pripremila skupina hrvatskih intelektualaca. Josip Roglić, R.Maixner, L.Černjul, M.Gržetić, I.Pucići i dr. na francuskom jeziku, koji je objavio Nakladni zavod Hrvatske u srpnju 1946.godine pod naslovom “Cadastre national de l’Istre” sa kojim je dokazano da je 62,22% obitelji na području Istre (osim Pule) hrvatskog i slovenskog podrijetla, a 26,28% talijanskog.

No ni prisvajanje zasluga istarskih narodnjaka i svećenika, nije bilo dovoljno komunistima, već su tada na scenu stupili komunistički, boljševički i unitaristički zadojeni komesari, na čiji poticaj narodnjaci i svećenici su morali nestati.

U Porečko-Pulskoj biskupiji stradalo je 15 svećenika i 3 bogoslova. Najgori zločin počinili su komunisti ubivši dva blaženika, jednog Hrvata Miroslava Bulešića i jednog Talijana Francesca Bonifacia.

ODMAZDA

Narodnjaci i svećenici u Istri ideološki su se razilazili sa novom vlasti. Nisu prihvaćali njihov način vladanja, represiju prema stanovništvu i svećenstvu, a zadržim komunistima pak narodnjaci i svećenici, predstavljali su klasnog neprijatelja. Stoga su komunisti veoma brzo obračunali sa istaknutim istarskim narodnjacima. Od 1944 do 1945 prije dolaska saveznika likvidirali su gotovo sve.

Evo nekoliko primjera:

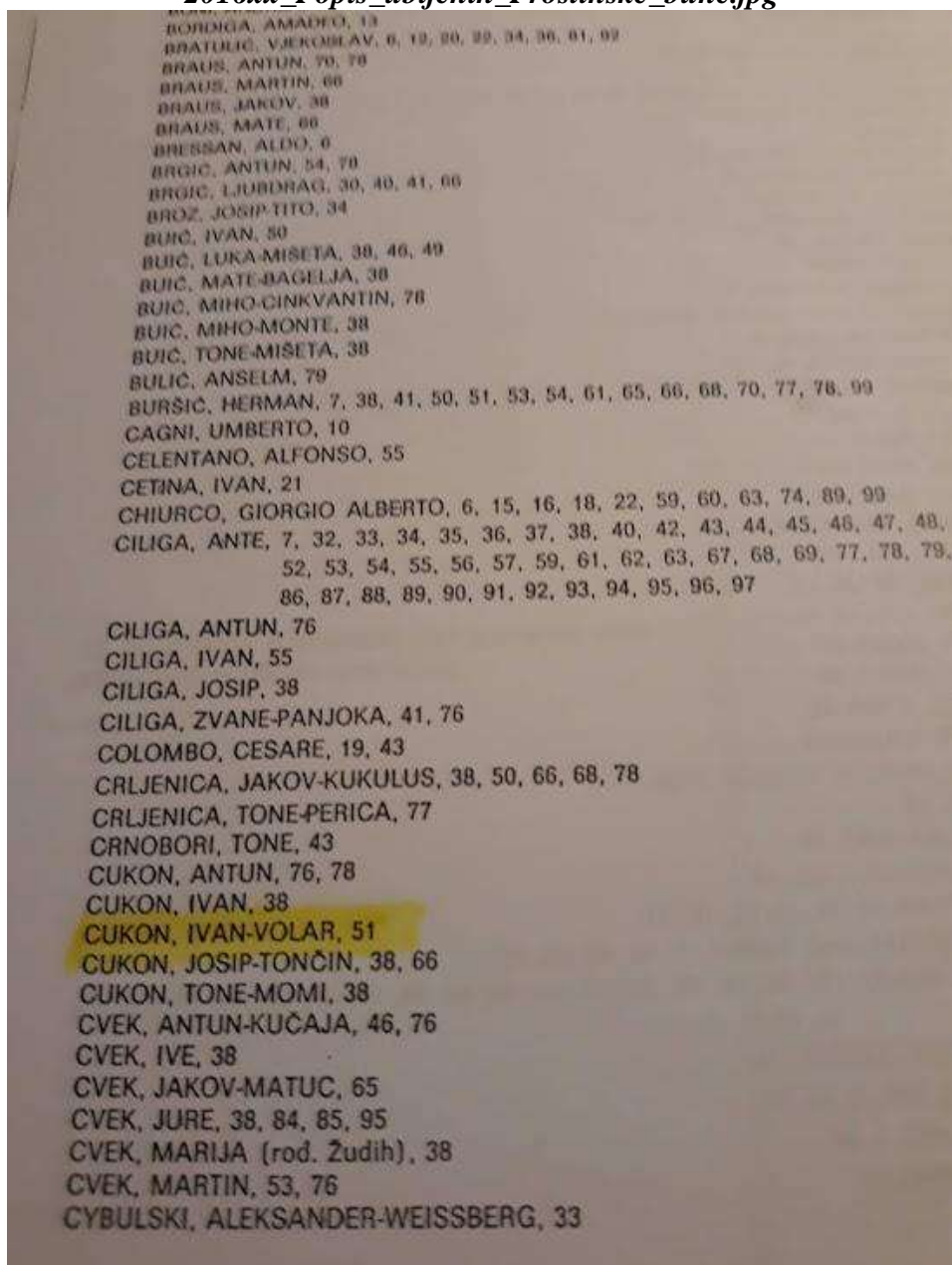
Pavao Brajša iz Kring (1888-1944), partizani su ga odveli i 14.travnja 1944 bacili u jamu.

Legović Marko (1905-1944) također, Fraj Šime (1882-1944), također Ivan Paljuh (1873-1944) i Šime Paljuh (1876-1944), koji nisu htjeli surađivati sa partizanskom vlasti ,bačeni su u jamu, Livak Viktor (1905-1944) iz Levaki kod Motovunskih novaki, je osuđen i pogubljen kao primjer ostalima, a presuda završava riječima: *“Narode zapamti da sve ovakve izdajice biti će osuđeni kao i Livak Viktor”* Peteh Mate (1873-1945) iz Žminja, te mnogi drugi. nemoguće je nabrojiti sve koje su partizani likvidirali. Teško je doći do informacija, jer pisani tragovi ne postoje, a živih svjedoka je sve manje. Svećenik Ivan Grah iz Ližnjana prikupio je dosta svjedočenja, a i sam je bio svjedok, međutim ljudi i dan danas o tim zločinima se boje govoriti.

Ovaj je članak u spomen na njihovu žrtvu, znanima i neznanima!

Lili Benčik/Kamenjar.com

2016xx Popis ubijenih Prostinske bune.jpg

20171026_FB-Pirnat_Jaro_KAMNIK_komunisticne_Zrtve.jpg

Jaro Pirnat

Glede na to, da je večina od po grobih ocenah, 4000 masakriranih in plitvo zagrebenih, otrok, žensk in starcev, bi Šarec moral prvo omeniti njih. Kako in kje so ti civilisti vojaško delovali? Leta 1945 so dober teden oboroženci KNOJ skozi center Kamnika vlačili begunce, ki so jih pobrali na glavnih cestah proti Avstriji, kot živino. Med civilisti so bili tudi oboroženci, četniki, ustaši, itd.. In dejansko so jih potem spravili v ograde za živino, kjer so brez hrane čakali in dočakali po enem tednu brutalno smrt.. Šarec je pozabil omeniti tudi nedolžne domače, še ne polnoletne fante, ki so jih tedaj mobilizirali v KNOJ. Opite in drogirane so KNOJevci te fante na silo posadili za strojnice na moriščih, kjer so nesrečniki morali z rafali dolge dneve pobijati žrtve masakra..Spričo travme je večina teh nedolžnih fantov takoj potem naredila samomor, peščica pa je še leta tavalala psihično zlomljena po Kamniku, da so se ji novi šefi občine, sodelavci pri pobojih, prestrašeni na daleč izogibali.. Tudi ti zadnji nedolžni nesrečniki niso živeli dolgo..! Poleg spomenika na sliki je občinski-III, travnik, samo pol metra globoko pod zemljino travnika ležijo na kupe nametani posmrtni ostanki stotin masakriranih civilistov. Na travniku pa je nogometno igrišče in strelišče! Kljub temu, da vsak ve, da je točno ta travnik množični grob!!!! Vključno z županom in uradniki, ki bi tako pošastno namerno zlorabljanje grobišča morali preprečiti! Pa ga ne! Z temi ljudmi je nekaj hudo narobe. Za tako nacističnim klavcem v taboriščih smrti identično izživljanje, ki mu še danes ni konca, partizani in terenci zagotovo niso žrtvovali svojih življenj!!! Dejstvo....Niti enega zgodovinskega zapisa, da je KNOJ dober teden gnal begunce v tisočih skozi Kamnik, da so Kamničani prestrašeni čepeli doma in so se komaj upali pogledat skozi okna! Hkrati pa je še vedno živih tisoče Kamničanov, ki so to doživeli..Dejstvo... Če je to moralo biti zamolčano, zapečaten z grožnjo z smrtjo nedolžnim pričam, zapečaten z strahom, se ni zgodilo???? Dejstvo..Slučajno so popisali lokacij povojnih grobišč v občini Kamnik znani že izpred leta 1991 in večina posmrtnih ostankov Slovencev v njih prekopana na pokopališča že sredi 90ih let.. Dejstvo..Med begunci je bilo dokaj nemških mobilizirancev, posebno grobišče nemških vojnih ujetnikov, ki so leto po vojni, ko so trupla pobitih ležala kar naokoli, morali trupla plitvo zagrebsti, nakar so poklali tudi njih..Dejstvo..Nemce so izkopale ekipe Evropskega forenzičnega centra iz Wiesbadna, uredile so njihove posmrtno ostanke in jih dostojno pokopale na treh lokacijah na pokopališčih v Sloveniji, kjer ima Nemčija najete parcele in na njih grobnice. Dejstvo..Vsega tega pa ni bilo mogoče narediti z ogromnimi grobišči, v katerih večinoma počivajo tujci..Ker vladam ČG, SRB, HR in SLO ni toliko mar zanje, da bi podpisale sporazum kot so ga podpisali Nemci in poskrbele zanje!! Vseeno pa to ni izgovor, da bi dandanašnji igrali na njihovih kosteh nogomet in prirejali piknike!!! Dejstvo..Verjeti idiotizmu, da so begunci kolaboranti pomeni verjeti, da so bili begunci iz Srebrenice-kolaboranti. Da so bili begunci ubiti na poljih smrti v Kambodži, kolaboranti..Da so bili francoski in ruski begunci pred blitzkriegom-kolaboranti..Po tej logiki so bili vsi Srbi kolaboranti, saj v Srbiji ni bilo omembe vrednih partizanskih enot dokler tja oktobra 1944 niso vkorakali Rusi..!!!!Begunstvo in beg pred katerokoli vojsko je dejanje masovnega strahu-histerije. ..Masoven, namerno čim brutalnejši poboj bežečih civilistov in uniformirancev skupaj je masovni zločin..Zlahka bi ločili civiliste in uniformirance..Pa jih niso, dejstvo..Me pa veseli, da se lepo ločimo na potomce borcev in terencev, protinemcev in protiitalijanov in na potomce navadnih človeških pošasti..Ne morete se večno skrivati za našimi padlimi v 2SV! Pobiti govorijo. Če bi jih po vojni dostojno pokopali, vsega tega ne bi bilo. Svojci bi lahko obiskovali njihove grobove..Ti ljudje so žalovali kot vsak človek in odžalovali in skupaj zaživeli v državi, kakršnakoli je že bila in potem sredi 90ih je znova padlo po njihovih otrocih! Ne bo šlo, njihovi otroci so naši soborci iz Osamosvojitvene vojne, naši bratje v orožju in gnide, ki si drznejo stopiti med nas, niso vredne, da jih pes poščije! Pa če jim deset partijskih knjižic gleda iz riti in še toliko knjižic ZZB..

Oseba Lili Bencik**BRANITELJSKI PORTAL**skupino: HRVATSKA POLITIČKA DESNICA.

Stoga bi se Despotova kolumna bez iznošenja jasnih činjenica i argumenata, ustvari mogla nazvati "običnim ptičjim drekom"...

ZVONIMIR DESPOT SEBE PROGLAŠAVA MJERODAVNIM OCJENJIVATI ŠTO JE "PTIČJI DREK" A ŠTO JE ZNANOST?

Stoga bi se Despotova kolumna bez iznošenja jasnih činjenica i argumenata, ustvari mogla nazvati "običnim ptičjim drekom"...

Objavio Braniteljski portal - 5. lipnja 2018.

Stoga bi se Despotova kolumna bez iznošenja jasnih činjenica i argumenata, ustvari mogla nazvati "običnim ptičjim drekom".

ZVONIMIR DESPOT O KNJIZI IGORA VUKIĆA RADNI LOGOR JASENOVAC

https://www.vecernji.hr/premium/da-slobodi-istrazivanja-ne-izvrtanju-cinjenica-1249615/komentari?page=1#position_9643523

U Večernjem listu od 4. lipnja 2018. kolumnist i vlasnik izdavačke kuće INFINITUS Zvonimir Despot, obrušio se na autora istraživača o logoru Jasenovac Igora Vukića i njegovu knjigu **RADNI LOGOR JASENOVAC**, te **Karolinu Vidović Krišto**, koja je autora pozvala u HRT-ovu emisiju "Dobar dan Hrvatska" da predstavi svoju knjigu, **u vidu pravog yugo-srpskog-komunističkog agitpropa, ne nudeći niti jedan argument, niti citat iz navedene knjige!**

Uhvatio se rečenice "Hitler i nacisti samo su "ptičji drek" u odnosu na tisuću godina uspješne njemačke povijesti" koju je izrekao Alexander Gauland vođa stranke AfD, **da bi usporedio današnju Hrvatsku sa NDH i vječnoj stigmi koju yugo-srpski-komunisti i njihovi mediji, žele održati nad Hrvatskom i hrvatskim narodom.**

Njemačka i njemački narod prošli su svoju kalvariju kroz 2.svjetski rat, jer je i na njihovoj strani bilo žrtava i bespotrebnog bombardiranja i razaranja gradova (Dresden i dr. koji su srušeni sa zemljom) i osudama na nürnbergskom procesu, kao i Hrvatska i hrvatski narod kroz Domovinski rat i haški sud, da bi im se stalno nametala krivnja za nacizam, a Hrvatima stigmatizacija kroz logor Jasenovac, pa se svako otvaranje teme istraživanja istine o karakteru tog logora odmah napada i onemogućava.

Zvonimir Despot točno u maniri yugo-agitpropa nameće taj ” ptičji drek” kao osnovnu misao vodilju, na dajući niti jedan citat, niti jedan argument iz knjige kojima bi potkrijepio svoje tvrdnje. Knjigu nije ni pročitao, nego ju je a priori proglasio” ptičjom drekom”. Da je kojim slučajem i pročitao, već bi citirao ono što mu je neprihvatljivo.

Jeli to “znanost” za koju se Zvonimir Despot zalaže ? Na neviđeno, samo na osnovu naslova ocjenjivati knjigu i optužiti TV urednicu i voditeljicu zato što je dala priliku autoru da je predstavi na javnoj TV, **naglašavam na javnoj TV?**

Dignuo je Despot galamu ne bi li se u sveopćem medijskom šumu što manje pisalo i čulo o totalno neprihvatljivom potezu Nenada Stazića!

”Izgleda da u svibnju 1945. posao nije obavljen temeljito. Kakva šlampavost pobjednika’.” napisao je Stazić na svom Fb profilu.

Ne znamo je li saborski zastupnik Stazić odan Velikoj Srbiji, Jugoslaviji ili Partiji, ali znamo zasigurno da nije odan hrvatskoj Domovini.

<https://kamenjar.com/tko-je-nenad-stazic-to-je-pitanje-koje-zahtjeva-odgovor/>

Istom metodologijom se služi i Zvonimir Despot u svojem tekstu, ne navodeći nigdje koje su to teze i koji dokazi su “revizionizam koji smišljeno ide za izvrtnjem činjenica, za manipulacijama i slično” Upravo to i radi Zvonimir Despot, izvrće činjenice, oboji ih u “ptičji drek” i manipulira, ne dajući niti jedan dokaz iz navedene knjige!

Kaže dalje “Jer povijesni revizionizam kao takav uvijek je moguć kraj otvaranja arhiva i dostupnosti novih dokumenata. Ali revizionizam koji poštuje pravila struke, revizionizam koji je očekivana posljedica znanstvenih istraživanja. No ne revizionizam koji smišljeno ide za izvrtnjem činjenica, za manipulaciju”

Nigdje dalje u tekstu nema niti jedan dokaz koje se to činjenice izvrću i čime se manipulira ? Nigdje! Nego opetovano napada sve koji se zalažu da se otkrije istina o Jasenovcu kao i komunističkom logoru, jer molim vas, pa gdje bi “humani komunisti ” imali logore”?,

Nije poštedio ni akademika Josipa Pečarića, sisačkog biskupa Vladu Košića i naravno opet pozdrav ”Za dom spremni”, kojeg proglašava “ptičjom drekom” ali zato zvijezdu i “Smrt fašizmu” nigdje ne spominje u nijednom kontekstu, a koji su stvarni “ptičji drek” u odnosu na tisućljetnu slavnu povijest borbe hrvatskog naroda za svoju državu !

Uostalom nije prvi puta da se javno iznose svjedočanstva o postojanju logora Jasenovac i nakon završetka 2. svj. rata. Sam Igor Vukić već je puno puta istupao u ime Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, www.drustvojasenovac.wordpress.com.

Napominjem da je Muzej holokausta u Washingtonu knjigu RADNI LOGOR JASENOVAC uvrstio u svoju biblioteku. Knjiga je u Hrvatskoj predstavljena na tridesetak javnih tribina.

Ali ni to nije dovoljno, jer se očito nije pitalo za mišljenje Zvonimira Despota!

A istraživanja su u skladu s zaključkom Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima, koje u „Dokumentu dijaloga“, na stranici 13., predlaže nastavak „savjesnog i kritičkog znanstvenog utvrđivanja stvarnog broja žrtava, posebno tamo gdje je on dokazano uvećan iz političkih, politikantskih ili nekih drugih razloga“. Logor u Jasenovcu je pravi primjer takvog preuveličavanja.

<https://www.braniteljski-portal.com/igor-vukic-clanovima-programskog-vijeca-hrvatske-radiotelevizije-poticanje-rasprave-o-jasenovcu-treba-nagraditi-video>

Dokumenti koji su korišteni da se rekonstruiraju događaji u logoru nalaze se u hrvatskim državnim arhivima (središnjem Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu i državnim arhivima, Karlovcu, Sisku, Osijeku i drugdje) i relativno lako je provjeriti njihov sadržaj (uostalom, neki od njih objavljeni su kao ovjerene kopije).

O tome Zvonimir Despot nije napisao niti jednu riječ!

Uz dokumente iz arhiva koriste se i izjave bivših zatočenika, objavljene historiografske knjige, matične knjige rođenih i umrlih, novine i časopise iz tog vremena i drugo.

Ni o ovim dokazima Zvonimir Despot nije napisao niti riječ.

Još jedno društvo povjesničara istražuje Jasenovac, a to je ;

Hrvatska družba povjesničara” Dr. Rudolf Horvat” Zagreb, u kojem se ističu Blanka Matković, koja se bavi upravo Jasenovcem, posebice događajima u logoru nakon Drugog svjetskog rata te koja je ranije u više navrata, zajedno s kolegom Stipom Pilićem, isticala da su u arhivima pronašli dokumente koji nedvosmisleno potvrđuju da je i nakon svibnja 1945. u Jasenovcu bio logor u kojega su komunističke vlasti zatvarali građane! Njihova se istraživanja također teško probijaju u javnost.

<http://croatiarediviva.com/>

Cilj je „zacementirati” istinu o Jasenovcu, i u tu je svrhu i napisan ovaj članak Zvonimira Despota!

Nema spomena o lažiranim popisima mrtvih, o bujanju broja stradalih koji je bio dosegao u srpskoj propagandi 800 tisuća, o 20 tisuća ubijene “srpske dece” i o mnogim drugim lažima Jasenovca!

DR. ANTE CILIGA

Istarski revolucionar i pisac **dr. Ante Ciliga** napisao je knjigu o svojem boravku u logoru Jasenovac „Sam kroz Europu u ratu“. Tu knjigu on je objavio u Rimu 1978. godine. Kod nas je tu knjigu objavio gosp. Ninoslav Mogorović iz Pule, 1998.g. u svojoj nakladi GORDO, d.o.o. Citat iz knjige kad je dr. Ante Ciliga stigao u logor Jasenovac, već na samom ulazu doživio je prvo veliko iznenađenje (str.187.): „**Stojimo u redu, dva po dva.** Oko nas tri ili četiri pisara-zatočenika iz logorske kancelarije. Svi Židovi. Pa zar je ovo židovski logor? – **pitam se iznenađen.** Jedan od Židova imao je na prsima natpis: ‘Nadzornik svega logora’. Mlad i nekako osobito drskog, upravo razbojničkog – kod Židova tako rijetkog – izgleda“. Piše dalje Ciliga;”

„U Jasenovcu logorsku ‘upravu’ držali su Židovi, oni su bili ‘unutarnja vlast’ u logoru. Pri službenom antisemitizmu Pavelićev-Luburićevog režima to izgleda nevjerojatnim i mene je to prenerazilo kod dolaska i prvog pregleda u logoru, **no takova je bila stvarnost** (str.196.).”

Ta činjenica već sama po sebi govori da Pavelić u svom držanju prema Židovima nije bio vođen rasnom mistikom, mističnim antisemitizmom kao Hitler, nego običnom političkom računicom.

“A sa stanovišta stvarne političke snage, Židovi su doista bili u Hrvatskoj njegov najmanje važan i opasan protivnik.

Neprijateljem br. 1 smatrali su Pavelić i ustaše Srbe. Protusrpstvo je bila njihova mistika, jedino načelo kojemu je Pavelić ostao stalno vjeran (str.197.) Rezervirajući pripadnicima srpske nacionalne manjine – kako na slobodi, tako i u Jasenovcu – mjesto neprijatelja broj 1, za komuniste je ostajalo mjesto br.2. Držanje prema komunistima bilo je čas oštrije, čas blaže. Brzo se počelo praviti razlika između komunista-Srba i komunista-Hrvata to je razlikovanje s vremenom otišlo vrlo daleko“.

„ U toj ustaškoj ljestvici neprijatelja Židovi su automatski, pravilom isključivanja, dospjeli na treće, t.j. posljednje mjesto..... Uostalom, po svom porijeklu Pavelićeva stranka je bila filosemitska, upravo „židovska stranka“ među Hrvatima..... **Osnovana god. 1896. po dr. Josipu Franku, Židovu iz Hrvatske pretvarajući je u izrazito austrofilstvo i germanofilstvo Židovi u Hrvatskoj su se za vrijeme bivše habzburške monarhije u velikom broju priključili toj stranci.... (str.198) Tako sam Pavelić ima ženu polu-Židovku, njegov prvi šef**

policije god. 1941. bio je Židov, drugi polu-Židov, ministar rata i zapovjednik vojske imao je ženu pokrštenu Židovku, itd.

Kad se sve te okolnosti imaju u vidu, nije čudo da su Pavelić i Luburić gledali u Židovima relativno najmanje ‘zlo’ među zatočenicima i povjerali baš njihovoj grupi unutarnju upravu logora.

Židova je bilo u Jasenovcu u moje vrijeme oko 500. Osim rijetkih izuzetaka, oni su bili svi u aparatu, raspodjeljeni od najvišeg mjesta do najnižeg – no uvijek važnog i korisnog za proizvodnju i hod poduzeća! – od logornika do kravara. Oni su držali bez izuzetka sva najviša mjesta logorske uprave, tek na srednjim i najnižim položajima bio je po koji katolik i pravoslavac. Tako je zapovjednik mog logora br. 3b bio jedan mladi Srbin iz Bosne, Slobodan Micić.”

Tako je pisao dr. Ante Ciliga, istarski Hrvat, jedan od najvećih političkih mislilaca 20. stoljeća, ljevičarski revolucionar, novinar i publicist, koji je iz Jasenovca ipak pušten nakon godinu dana, **1. siječnja 1943.** godine, na zalaganje bliskog Pavelićevog suradnika prof. **Aleksandra Seitz**a. Ciliga je vjerovao da je to bilo zbog njegove knjige *The Russian Enigma*, objavljene u Britaniji kasnih 1930.-ih godina; u trenucima kada je postala jasna mogućnost da Njemačka ipak izgubi u ratu, ustaše ga puštaju iz zatvora, zajedno s većom grupom **masona** i drugih “prosavezničkih elemenata”. Znači ustaše su iz Jasenovca pustili tada velikog revolucionara i komunističkog aktivista, koji je predvodio Proštinsku bunu i Labinsku republiku, Antu Ciligu nakon godinu dana zatočeništva! O takvim slučajevima piše i Igor Vukić, što Zvonimir Despot naziva ” ptičji drekom” Evo navodim primjere, prilažem linkove da potvrdim sve što napišem za razliku od Zvonimira Despota koji ničim nije potvrdio svoje objede, osim sa “ptičjim drekom”.

Stoga bi se Despotova kolumna bez iznošenja jasnih činjenica i argumenata, ustvari mogla nazvati “običnim ptičjim drekom”.

Postavlja se pitanje bi li knjiga RADNI LOGOR JASENOVAC bila “ptičji drek ” da ju je Igor Vukić dao tiskati u izdavačkoj kući INFINITUS Zvonimira Despota?

Piše / LILLI BENČIK

20180811_FB_Lili_Bencik_domoljublje.docm

2018-08-11 FB

Oseba [Lili Bencik](#) je delila [objavo](#).

[Lili Bencik](#)

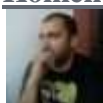
Pjevao je Bajaga četnicima, pjevao!
Branitelji Istre i Pule gdje ste?
Od vas glasa čuti nije!

BRANITELJSKI-PORTAL.COM

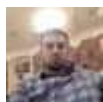
(VIDEO) EKSKLUZIVNO: KAD OVO POSLUŠATE PROGLASIT ĆE TE BAJAGU NEPOŽELJNIM U HRVATSKOJ!

Da Bajaga, ovo nije Hirošima ovo je Vukovar koji je srušila tvoja JNA koju si opjevao zajedno sa srpskim veteranima... VIDEO Bajaga je nastupao i pjevao s četničkim vojvodom koji se tim jako diči, Borom Đorđevićem i još nekima što se jako dobro čuje u priloženom videu. Bajaga se dugo izv...

Komentiraj

[Kristijan Sertić](#) SKRIVAMO SE NAZALOST

[Ivan Bradić](#) Tak im je svejedno

[Darko Dominic](#) Taj je svoje odpjevao u Hrvatskoj

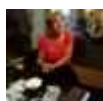
[Mirjana Tekavčić](#) Sto reci na ovom svijetu nazalost sve vise ovakovih sotona i ludaka nikad pameti doci odkad je svjeta i vjeka morat cemo se borit za svoju slobodu zato nesmiemo zaboraviti nase zrtve povjest se mora ucit da nasi narastaji nepadnu u ruke opet ovakovim zlotvorima puni mrznje prema hrvatskom narodu moramo uvijek biti budni u drzati se zajedno gdje god na svjetu ima i jedan Hrvat

[Mira Mitrović](#) Svaki pravi Hrvat neće otici na njegov koncert. Sramotno je sto jedan takav smrad nastupa u Pulskejoj areni.

Zdravko Bagić Jebo te bajaga

Mira Mitrović Netreba ga pustiti da dodje i udje u Arenu.

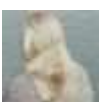
Drago Frnjolic Para vrti gde burgija neće. Bre !

Anđelko Zanki Netko je debelo dobio u džep, Čista korupcija,.. Treba pozatvarati sve vladajuće u Istri, na čelu sa Jakovčićem i Miletićem,..

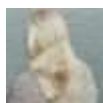
Ankica Ljubic Hrvati ga ne zele u Hrvatsku,neko ga namjerno namece

Dragutin Safaric Istra i Pula odavno napunjeni domovi pobijenih Talijana sa srpskim četnicima. Mislim da je Pula imala 8 kasarna a tko je sve to držao i koliko stanova su četnici zasjeli. Uz to kolike su im bile plaće ? Njihova djeca imala su stipendije - taj lanac se vuče već 100 godina. Hrvateki, vi samo davajte biračke glasove za komunističku Gamad. Odjebite sa svojom lažnom domovinskom ljubavlju - četnici vam drže vlast. Takvu sjebanu i glupu državu mi ne treba. ODJEBITE.

Anđelko Zanki Što je bilo, bilo je, ne ponovilo se; Ali nisi u pravu što se tiče domoljuba; Tebi ako ne valja ova država, široko ti polje. A što se tiče svega ostaloga pa i vlasti (koja ruku na srce nije za Hrvatsku) promijeniti ćemo, makar se svi usrali, Nikada nećemo odustati od bolje i pravednije Hrvatske. A svi udbaši i komunjare i jugonostalgičari bit će manji od makovog zrna, ili će otići onamo kamo i pripadaju, pa nek uživaju u "velikoj Srbiji" .

Dragutin Safaric Anđelko Zanki gospodine Anđelko, meni je već odavno široko polje otvoreno i nikada više se neću vratiti u Hrvatsku osim kao turističko. Godine čine svoje ali, ali zbog vječite komunističke vlasti pune četnika OGADILA mi se hrvatska kao država. Svoje voditelje biraju glupi hrvateki a ne Hrvati. Dovoljno sam pismen i poučen, dovoljno sam star, da se neću vraćati u domovinu - vrijeme ima svoju snagu. Pa evo zašto često vrijeđam na FB državu Hrvatsku pa i same hrvateke, jer 1945.g. davno je prošla! Koliki trud sam uložio u sve to izvoli pogledati. Ne zamjeravam ti na primjedbi na moj tekst ali svoj životom završavam i to je to. <http://www.safaric-safaric.si/>

Anđelko Zanki Ok, svatko ima pravo na svoj izbor,.. Netko ode, a netko se bori, pa makar i živio teže nego no koji su otišli, Bez brige doći će i bolja vremena,..

Dragutin Safaric Hvala prijatelju, ja sam rođen prije WW2

Lili Bencik *Lili upravlja članstvo in objave za skupino HRVATSKA POLITIČKA*

DESNICA. Dragutin Safaric a ja sam ostala u svojem zavičaju Istri i svojoj domovini Hrvatskoj i borim se. Hrvatska je moja domovina, kakva bila da bila i nikada je neću psovati ni pljuvati. A vi kada već ne živite i nemate namjeru se vratiti, ne možete po nama pljuvati i optuživati nas za lažno domoljublje!

To ste vi koji ste pobjegao van Hrvatske lažni domoljub, a ne mi koji smo ostali i borimo se da je uredimo kako mi hoćemo!

Slobodno vi živite vani, ali nemate pravo nama dijeliti lekcije.

Dragutin Safaric Gospođa Lili, nije kvaka biti "domoljub", ja sam za Hrvatsku napravio prije i sada daleko više od osobno od Vas, moja osuda ili kritički osvrt na "hrvateke" ima daleko dublje domoljubje nego 90% vas koji se klanjate komunističko-četničkoj gamadi. Vi koji ste ostali u domovini ste izdali svoju domovinu pa i mene. Ne mogu voljeti domovinu kada je ona totalno komunistička i ostat će još dugo takva - komunistička. Izvolite se uvjeriti što ja radim kao amater a vi samo ljubite domovinu: <http://www.safaric-safaric.si/>

Lili Bencik *Lili upravlja članstvo in objave za skupino HRVATSKA POLITIČKA*

DESNICA. Dragutin Safaric ja se nemam potrebe hvaliti kao vi , i usput pljuvati po ljudima koje ne poznajem i pisati nebuloze i floskule kao vi!

Što vi sebi umišljate, da ste neka moralna vertikala , koja može svima djeliti. packe i. optuživati bez dokaza.?Ali kada ste me već povukao za jezik. Moj je suprug dao svoj obol kao dragovoljac DR, što vi eto niste, a vi tu sebi dopuštate etiketirati osobe kao komunijare koje ne poznajete i o kojima ništa ne znate.

Nimalo kulturno, nimalo profesionalno i nimalo korektno!

Ja isto imam svoj blog i objavljuju mi portali kolumne, pa nisam nikoga prozivala da činim više od njega kao vi.

Stoga ne pišite napamet, provjerite informacije prije no što napišete komentar i ne pljuvajte po svom hrvatskom narodu!

202003_Bencik_Istra_IDS.docm

2020-03-08

Šalje: **HRVATSKE PRAVICE** <comment-reply@wordpress.com>

Date: ned, 8. ožu 2020. u 06:20

Subject: [Nova objava] Velikosrpska ideologija, talijanski iredentizam i nesposobna hrvatska politika, nametnule su Hrvatskoj sustav provedbe prava manjina, koji kao takav ne postoji u svijetu 3.dio

To: <bencik1195@gmail.com>

hrvatskepraviceblog posted: "3.dio Talijanska nacionalna manjina „IDS je, recimo, promijenio Statut tako da mi Talijani u Istri imamo više prava nego što nam je Zakon davao“ Furio Radin u Glasu Istre Dalje je nastavio“ Mi smo pak dio glasova koji je na parlamentarnim izborima trebao "

Nova objava na HRVATSKE PRAVICE

[Velikorspska ideologija, talijanski iredentizam i nesposobna hrvatska politika, nametnule su Hrvatskoj sustav provedbe prava manjina, koji kao takav ne postoji u svijetu 3.dio](#)

autor [hrvatskepraviceblog](#)

3.dio Talijanska nacionalna manjina

„IDS je, recimo, promjenio Statut tako da mi Talijani u Istri imamo više prava nego što nam je Zakon davao“ Furio Radin u Glasu Istre

Dalje je nastavio“ Mi smo pak dio glasova koji je na parlamentarnim izborima trebao biti usmjeren prema zastupniku Talijana, u nedostatku dvostrukog prava glasa, preusmjerili prema IDS-u. I, naravno, redovito smo podržavali IDS na lokalnim izborima.“ Eto čista politička trgovina bez koalicijskog ugovora!

<https://www.glasistre.hr/istra/ggg-595893>

Talijanizacija Istre;

Ono što nije uspjelo Mussoliniju, uspjelo je IDS-u; talijanizirao je Istru!

Uzaludne su silne žrtve istarskih Hrvata da sačuvaju svoj jezik, svoj identitet i svoju kulturu!

To je bit politike IDS-a, rashrvaćivanje Istre!

IDS je talijansku nacionalnu manjinu iskoristio kao alat u rashrvaćivanju svega što predstavlja identitet hrvatskog naroda u Istri. Iskoristio je 6,03 % pripadnika talijanske nacionalne manjine i nametnuo dvojezičnost nad 67% stanovnika Istre! A to im je i bio cilj kada su ” autohtoni Istrijani” preoteli stranku autohtonim Hrvatima.

Talijanizacija se uspješno provodi. Imena ulica, trgova, gradova, toponima itd. su potalijančena, talijanske zastave se svakodnevno vijore na mjestima na kojima im uopće nije mjesto.

“Postavlja se pitanje što Furio Radin (i anacionalni IDS) želi postići s talijanskom državnom zastavom koja 365 dana u godini visi na zgradama općina i gradova zapadne obale Istre te onim Županije istarske, a na državne blagdane načičkane i na mnogim drugim mjestima uz onu hrvatsku? Što to Talijani u Istri time ‘dobivaju’ kao manjina? Istovremeno bi se trebalo pitati što tim činom u Istri 68.33% koliko ima Hrvata gubi na dijelu svojeg suverenog državnog teritorija! Gubi svoju suverenost, dio svog identiteta, svoj dignitet i svoj ponos.

Sve se po Italiji vijore hrvatske zastave!

Furio Radin bi se trebao upitati, kao savjesni građanin RH, i kao podpredsjednik Sabora, zbog čega se na mnogim mjestima u kojima je uvedena dvojezičnost ona ne poštuje i to na štetu većinskog hrvatskog naroda? Zbog čega se dvojezičnost kod imena ulica, trgova i naselja u mnogim gradovima i općinama Istre pretvorila u jednojezičnost – onu talijansku?

Talijanska nacionalna manjina preko Furia Radina vezana je za autonomašku i iredentističku politiku IDS-a, kao što je sam izjavio u nedavnom intervjuu Glasu Istre;

<https://www.glasistre.hr/istra/ggg-595893>

”Iskreno ću vam reći, i to svi u Istri znaju: ja nisam u IDS-u, ali je IDS u meni. Nemojmo se igrati tim stvarima. Dosad nije termin politike: sviđalo se to nekomu ili ne, IDS je u sustavu demokracije. Ako netko misli da ga može pobijediti u ringu, neka se popne i bori. Lako je, kao što neki rade u Puli, šepuriti se na vaganju prije meča. Treba pobijediti u nadmetanju, u borbi. Ta borba se u politici zove izbori. Namjerno upotrebljavam te termine, jer je Pula, u mojoj mladosti, bio i grad boksa.”

– **Stvarno ste se najpreciznije moguće opisali: nisam u IDS-u, ali je IDS u meni.**

– Mislim da je politika IDS-a dobra i za Istru i za one koje ja predstavljam”

Koliko je ta politika dobra za Radina i talijansku manjinu u Istri, toliko nije dobra za hrvatski narod u Istri, jer ga minorizira, umanjuje mu i negira njegova prava kroz IDS-ovu politiku **neprihvatanje hrvatske dimenzije Istre, odricanje hrvatskog identiteta istarskim Hrvatima, nijekanje hrvatskih dijalekata u Istri i stvaranje pojma Istrijana i Istrijanstva sa ciljem stvaranja Republike Istre i njenog izdvajanja iz RH. To je konstanta koja se provlači svih 28. godina od stvaranja Republike Hrvatske!**

” Treba li se Istra zalagati za neku veću razinu autonomije?

– Treba, da, odavno. Istarska županija je na ledu imala svoj Statut punih sedam godina. On je bio usmjeren prema onome što je danas dio hrvatskog Ustava gdje se govori o decentralizaciji političke moći i o regionalnoj i područnoj samoupravi. Samouprava je hrvatska riječ za autonomiju. Između te dvije riječi, koje su sinonimi, nema nikakve razlike.” odgovara Radin

E pa nije točno što govori Radin da je samouprava jednaka autonomiji.

Samouprava po Ustavu RH definirana je u odjeljku;

MJESNA, LOKALNA I PODRUČNA (REGIONALNA) SAMOUPRAVA

Članak 136.

Jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju pravo u okviru zakona, svojim statutima samostalno urediti unutarnje ustrojstvo i djelokrug svojih tijela te ih prilagoditi lokalnim potrebama i mogućnostima.

Članak 137.

U obavljanju poslova iz svojeg djelokruga tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave samostalna su i **podliježu samo nadzoru ustavnosti i zakonitosti ovlaštenih državnih tijela.**

Članak 138.

Jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju pravo na vlastite prihode kojima slobodno raspolažu u obavljanju poslova iz svojeg djelokruga.

Prihodi jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave moraju biti razmjerni njihovim ovlastima predviđenim Ustavom i zakonom.

Država je dužna pomagati financijski slabije jedinice lokalne samouprave u skladu sa zakonom.

Autonomija ;pravo određenog teritorija, socijalne ili ekonomske skupine na samoorganiziranje (i donošenje vlastitih pravnih propisa) i samoupravu. Autonomija može biti: teritorijalna, vjerska, kulturna... politička neovisnost, samostalnost;

Prema tome lokalna uprava ili samouprava nije teritorijalna neovisnost, već je dio poslova državne uprave spušten na lokalnu razinu. A autonomija određenog teritorija je federalizacija Hrvatske, čega u Ustavu RH nema.

Članak 1. Ustava RH

Republika Hrvatska jedinstvena je i nedjeljiva demokratska i socijalna država.

ISTARSKI DEMOKRATSKI SABOR - DIETA DEMOCRATICA ISTRIANA. IDS-DDI

Programska deklaracija IDS-a objavljena 7. srpnja 1991. godine određuje politički profil stranke kao stranke, liberalnoga usmjerenja čija je politička osnova regionalizam s isticanjem kulturne i teritorijalne specifičnosti. godine piše” Cilj joj je djelovanje u sklopu višestranačkog demokratskog sistema i sudjelovanje u upravi potičući i razvijajući svojim djelovanjem sve posebnosti tog prostora kao regionalnog entiteta satkanog na osebujnom etničkom sastavu, posebnosti gospodarstva i kulture, **ali zauzimajući se za načelo jugoslavenske i svjetske univerzalnosti.**“ **‘IDS su osnovali autohtoni Istrijani kako bi vratili duh svojih predaka koji nikada nisu bili svoji na svome!’**. Za logo stranke odabran je zeleni krug sa tri koze koje su predstavljale podjelu Istre na tri djela: hrvatski, talijanski i slovenski. Cilj IDS-a je, među ostalim, ta tri istarska djela ujediniti u euro-regiju Istru.

Ivan Pauletta izjavljuje: „U Istri smatramo i želimo da Istra bude cjelina, što sada nije. **Pri tom mislim na cijelo geografsko područje, bez internih granica, s visokim stupnjem autonomije.**“ **Glas Istre, br. 72, 15. ožujka 1993., str. 5.**

Čelnici IDS-a Ivan Pauletta, Dino Debeljuh, Loredana Bogliun-Debeljuh tvrde da je najvažnije „da mi želimo regiju, a ona se stvara u ime mira, nasuprot države nacije, koja je nastala u ratu radi njega samog“

Eto tumačenja raspada Jugoslavije ” rat je nastao radi njega samog” a ne zbog velikosrpske politike i agresije Srbije i JNA na hrvatski teritorij u cilju stvaranja Velike Srbije, sa granicom na crti Karlobag-Virovitica! To je govorio dugogodišnji veleposlanik Republike Hrvatske u Indiji i zaposlenik Ministarstva vanjskih poslova RH Dino Debeljuh!

Taj isti Dino Debeljuh izjavio je; mi nemamo ništa sa tim Hrvatima, Istra treba pripasti Istrijanima jer „mi istrijani nismo Hrvati“!

Glas Istre, br. 104, 16. travnja 1990., str. 8.

Ivan Jakovčić u talijanskome listu Il giornale navodi da „prvi put u post-titoističkom Saboru je zastupljena jedna autonomaška snaga“, dalje Jakovčić ističe da se Istra može odvojiti od Hrvatske, jer „na neki način slijedimo primjer Tuđmana koji je odvojio Hrvatsku od Jugoslavije“

Evo još jedno tumačenje Domovinskog rata od strane dugogodišnjeg IDS-ovog predsjednika i župana, Ivana Jakovčića, po njemu je dr. Tuđman” odvojio Hrvatsku od Jugoslavije”

Hrvatska je po IDS-ovcima kriva za raspad Jugoslavije! Oni nikako ne mogu preboljeti Jugoslaviju! To je IDS!

IDS je 23.travnja 1994.godine izglasao tzv. Rovinjske deklaracije

Deklaraciju o demokratizaciji Republike Hrvatske

Deklaraciju o regionalnom ustroju Republike Hrvatske

Deklaraciju o Euroregiji Istri

Deklaraciju o autonomnoj Županiji Istarskoj

Deklaracije su sastavni dio političkog programa IDS-a i one obvezuju sve članove IDS-a u svim institucijama političkog sustava i u javnom životu.

U praksi to znači federalizaciju Hrvatske, što nije u skladu sa Ustavom RH i definiranom regionalnom samoupravom.

Skupština Istarske županije izglasala je i Statut IŽ 1994. godine, kojem je Ministarstvo pravosuđa ukinulo 36 članaka, od čega je Ustavni sud svojom odlukom u veljači 1995. godine prihvatio 18 članaka, a 18 članaka je potpuno ukinuo.

Vlada Republike Hrvatske zahtjevom od 14. travnja 1994. pokrenula je pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske postupak za ocjenu suglasnosti odredbi Statuta Istarske županije s Ustavom Republike Hrvatske i sa zakonom.

Ustavni sud je tako, primjerice, ukinuo odredbu čl. 23. Statuta o zaštiti istrijanstva budući da takva norma kojom se posebno štiti regionalna pripadnost, nije u suglasnosti s odredbama čl. 14. i 15.

Ustava. Prema odredbama čl. 14. Ustava građani Republike Hrvatske imaju sva prava i slobode, neovisno o njihovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama. Time su svi pred zakonom jednaki.

Ustav pak u čl. 15. jamči ravnopravnost i slobodu izražavanja narodnosne pripadnosti pripadnicima svih naroda i manjina. “Ta se ustavna jamstva ne mogu drugim propisima uređivati na drugačiji način, ni sužavati, a niti proširivati.” (Odluka Ustavnog suda RH, Službene novine ZI, 1995., str. 103.)

Ukinuta je i odredba čl. 29. Statuta prema kojoj se priznaje **Talijanska unija kao jedini predstavnik pripadnika talijanske nacionalne zajednice.** “Ostvarivanje i

zaštita nacionalnih prava manjina u nadležnosti je Republike Hrvatske i ona to uređuje zakonima (članak 83. stavak 1. Ustava). Stoga je nesuglasno Ustavu i zakonu ta pitanja uređivati statutom županije. Prema članku 43. Ustava svim građanima Republike Hrvatske pa tako i građanima talijanske nacionalnosti, jamči se pravo na slobodno udruživanje radi zaštite njihovih probitaka ili zauzimanja za socijalna, gospodarska, politička, nacionalna, kulturna ili druga

uvjerenja i ciljeve.” (Odluka Ustavnog suda, op. cit., str. 104.) Građani stoga mogu slobodno osnivati političke stranke, sindikate i druge organizacije. I pripadnici talijanske nacionalne zajednice imaju zato mogućnost da slobodno izaberu svog predstavnika, odnosno “odrede organizacijske oblike svojega djelovanja”,

Ukidanjem Čl. 29. Statuta ne dovodi se “u pitanje opstojnost i pravni subjektivitet Talijanske unije.. .Odredba je ukinuta samo stoga što se njome krši

Ustav te ograničavaju zajamčena ustavna prava iz članka 43. Ustava svih hrvatskih građana talijanske nacionalnosti na cijelom državnom području Republike Hrvatske.” (Odluka Ustavnog suda, op. cit., str. 104.)

Ali je zato IDS i tu zaobišao odluku Ustavnog suda, jer su sve općine u svoj statut ugradile da kao jedinog predstavnika talijanske nacionalne manjine priznaje Talijansku uniju.

Inzistiranje na decentralizaciji, demilitarizaciji i na trojednome jedinstvu istarskoga teritorija vodi prema posebnom statusu Istra regija u Europi regija.

Transgraničnost koju zagovara IDS u svome političkom djelovanju, ideju o stvaranju regionalnoga parlamenta Istre i naglašavanje istrijanstva, kao nositelja regionalnoga identiteta svih stanovnika Istre, u zamjenu za hrvatsku nacionalnu pripadnost, znak je poremećena sustava vrijednosti regionalne stranke i njene neusklađenosti s državnim ustrojstvom Republike Hrvatske.

Deklaracija o Euroregiji Istri, koja obuhvaća i općine iz Slovenije i Italije neslavno je propala zahvaljujući Slovencima, koji su takvu ideju prepoznali kao ugrožavanje suvereniteta i integriteta Republike Slovenije.

U svome političkom djelovanju IDS zagovara transgraničnost, ideju o stvaranju regionalnog parlamenta Istre i Istre regije u Europi regija. Novi Istarski sabor, zamišljen po IDS-u, predstavljao bi institucionalizirano političko tijelo sastavljeno od Hrvata, Slovenaca i Talijana (kao nekada u Istarskom saboru) koji bi predstavljali geografsku Istru iz triju država, zamišljenu Euroregiju Istru. Pokušaji su to stvaranja transregionalne vlade i donošenja adekvatnih programa i zaključaka u smislu legaliziranja takvih težnji. IDS-ov projekt Istra regija u Europi regija, tj. stvaranje zajedničke regije s nadnacionalnim institucijama koje politički djeluju u trima državama nije uspio.

U Brtonigli je u lipnju 1995. pod pokroviteljstvom Vijeća Europe održan seminar o Lokalnoj samoupravi i prekograničnoj suradnji na kojoj su razjašnjeni neki važni aspekti glede istarske prekogranične regije. Time je projekt Euroregije Istre, neovisno o predloženim prijedlogom modela u šest točaka koji je iznijela tadašnja istarska podžupanica Loredana Bogliun-Debeljuh, postao definitivno nerealiziran projekt i prošlost u kontekstu političkih ciljeva IDS-a.

No svakako treba imati na umu da IDS nije Deklaracije stavio izvan snage, one i dalje obvezuju sve članove IDS-a svim institucijama političkog sustava i u javnom životu.

IDS i Talijanska manjina

Talijanizacija se uspješno provodi. Imena ulica, trgova, gradova, toponima itd. su potalijančena, talijanske zastave se svakodnevno vijore na mjestima na kojima im uopće nije mjesto.

Kino Zagreb u Puli se danas zove kino Valli po talijanskoj glumici Alidi Valli, koja je glumila i u promidžbenim fašističkim filmovima i koja je navodno bila priležnica njihovog Ducea!? Zbog čega? Zar zbog manjinskih „prava“? Gospodin Radin bi, ako ima imalo samo poštovanja, ljudske i nacionalne tolerantnosti, morao znati gdje je granica kada se treba stati sa traženjima takvih „prava“ za Talijane u Istri, koja istovremeno znače oduzimanje i/ili ukidanje temeljnih nacionalnih i ljudskih prava drugima, u ovom konkretnom slučaju prije svega nas Hrvata!

Uvedena je zabrana zapošljavanja ako se ne zna strani (talijanski) jezik, političke funkcije se dodjeljuju po nacionalnoj osnovi (talijanski dogradonačelnici, vijećnici...), fašisti otvoreno šeću istarskim gradovima zajedno sa predstavnicima talijanske zajednice i gradskih vlasti (dolazak Ginafranca Finija u Pulu na poziv Furia Radina 2010 godine), zabrana govorenja materinim hrvatskim jezikom u talijanskim školama (npr. u osnovnoj talijanskoj školi u Puli gdje nastavnici galame na djecu «Non parlate Croato!!!»), primjera je bezbroj, samo nema nasilja i sve je po zakonu. Talijanizacija koju provodi IDS, ravna je prisilnoj talijanizaciji između dva svjetska rata, samo bez nasilnih metoda, vrlo lukavo, a istovremeno se u svakoj prigodi favorizira talijanski jezik.

https://www.glasistre.hr/istra/presedan-udruga-iz-brtonigle-trazi-da-se-ponisti-javna-rasprava-za-izgradnju-luke-jez-nije-provedena-na-talijanskom-jeziku-626327?fbclid=IwAR3-UcUMk9aPw5QDXmtCz4JpMORvliGck8IOudcfYvjdRoGO_LOBueDzWhw3

Evo primjer kako se ucjenjuje sa talijanskim jezikom.

Kako općina Brtonigla ispunjava zakonski uvjet od 1/3 talijanskog stanovništva u ukupnom broju stanovnika, a i statutom je određena dvojezičnost, zahtjev je pravno utemeljen.

Statut općine Brtonigla

Nacionalna pripadnost [uredi uredi]		
Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	729	44,83%
Albanci	7	0,43%
Austrijanci	3	0,18%
Bošnjaci	20	1,23%
Italijani	490	30,14%
Mađari	2	0,12%
Makedonci	5	0,31%
Slovinci	39	2,40%
Srbi	30	1,85%
Ostali ¹	6	0,37%
Izjasnili se u smislu vjerske pripadnosti ²	32	1,97%
Regionalna pripadnost ³	230	14,15%
Ne izjašnjavaju se ⁵	29	1,78%
Nepoznato ⁶	4	0,25%
Ukupno	1.626	100%

Članak 9. U Općini Brtonigla jamči se sloboda izražavanja nacionalne pripadnosti te ravnopravnost pripadnika svih nacionalnih manjina.

Članak 10. U Općini Brtonigla pripadnicima nacionalnih manjina jamči se:

1. svojim jezikom i pismom, privatno i u javnoj uporabi
2. odgoj i obrazovanje na jeziku i pismu kojim se služe;
3. uporabu svojih znamenja i simbola;
4. osnivanje kulturnih društava radi razvoja i iskazivanja vlastite kulture, te očuvanja i zaštite svojih kulturnih dobara i tradicije;
5. pravo na očuvanje svoje vjere te na osnivanje vjerskih zajednica zajedno s drugim pripadnicima te vjere;

6. pristup sredstvima javnog priopćavanja i obavljanje djelatnosti javnog priopćavanja (primanja i širenja informacija) na jeziku i pismu kojim se služe;
7. samoorganiziranje i udruživanje radi ostvarivanja zajedničkih interesa;
8. zastupljenost u predstavničkim tijelima Općine Brtonigla;
9. sudjelovanje pripadnika nacionalnih manjina u javnom životu i upravljanju lokalnim poslovima putem vijeća i predstavnika nacionalnih manjina;
10. zaštitu od svake djelatnosti koja ugrožava ili može ugroziti njihov opstanak, ostvarivanje prava i sloboda.

Članak 16. Na području Općine Brtonigla hrvatski i talijanski jezik su ravnopravni, stoga će Općina Brtonigla osigurati uvjete koji jamče da će se cijelokupni javni i službeni život u Općini Brtonigla odvijati uz ravnopravnost obaju jezika i pisma.

Talijanizacija naziva ulica, toponima i naziva gradova i općina

Mjesto Bale su u tom pogledu najiritantniji primjer, ali i svugdje drugdje ima na stotine takvih i sličnih primjera! Tako npr. u Balama postoji osam ulica koje su nazvane po svecima koji nemaju hrvatsku inačicu. Sve da smo mi Hrvati pogan narod, što naravno nismo, takvo što je nedopustivo. No, državne institucije RH baš kao i Ustavni sud o tome 'mudro' šute već desetak godina. U tom mjestu je ostala jedna jedina ulica koja se zove po nekom ne Talijanu, po Mati Baloti (naravno ne po Miji Mirkoviću – Mati Baloti), ali i ona je samo 'talijanska' jer se zove Ulica/Via Mate Balota, a ne Mate Balote ili Balotina ulica! Vladimir Nazor i Veli Jože su nestali iz većine istarskih gradića! U Puli su promijenjena imena ulica u središtu grada prema stradariju iz 1923. godine (!?) dakle iz vremena talijanske okupacije! Tko u tome gradu traži Zlatna vrata neće ih naći. U Rovinju nema više ulice 9. rujna!? Zašto? Ali zato ima ulica koje su nazvane po velikotalijanskim iredentistima pa čak i fašistima i to svugdje, pa čak i u Pazinu!?

I usred Pule je, međutim, ploča s imenom trga Giardini, ulica u Labinu nosi ime San Marco, a jedna od ulica staroga Rovinja je Carera, druga Conceta itd., ali nema Đardina, Svetoga Marka, Karere, Končete. Tako sročnim imenima sugerira se da su ona zajednička obama narodima, ali se jednom od tih naroda (zna se kojemu!) odriče pravo čak i na vlastitu grafiju ili slovopis.

Kada je, međutim, riječ o hrvatskim toponimima, talijanska se grafija poštuje. Divjaki na dvojezičnim pločama postaju Diviacchi, Čepići – Cepici, Meteži – Metezi, Štrcaj – Sterzai, Šterna – Sterna...

O novim nazivima ulica, trgova i dijelova naselja postavljenim u Istri posljednjih godina malo se u javnosti zna. Tim su nazivljem oživljena vremena vladavine rimskih, mletačkih, francuskih, austrijskih i talijanskih gospodara Istre; vraćena imena zaslužnika i silnika, veterana rimskih legija, mletačkih providura i duždeva, francuskih generala i namjesnika, austrijskih careva i admirala i, jasno, hrvatskih renegata i talijanskih građanskih intelektualaca, među kojima i onih koji su razarali suživot istarskih prostora, bili iredentisti, tvorci i promicatelji talijanske imperijalne politike, koji su istarske Hrvate proglašavali »uljezima u tuđu zemlju, narodom bez povijesti i kulture, slavenskom gomilom koju treba talijanizirati kako bi se civilizirala«. Svoje ulice i trgove u Istri tako imaju B. Benussi, A. Amareso, M. Campitelli, G. R. Carli, C. Combi, Costantini, Camillo de Franceschi, Carlo de Franceschi, P. Kandler, L. Rizzi, P. Stancovich

U Motovunu je Prilaz Velog Jože bila jedna od najvažnijih ulica, a sada je mitsko ime istarskoga gorostasa premješteno i reducirano na uličicu od dvadesetak metara unutrašnjosti gradića, dok je ime književnika Vladimira Nazora, kao i u Balama, izbačeno, pa je nekadašnje Šetalište Vladimira Nazora preimenovano u Muri, naravno, bez hrvatske istoznačnice Zidine.

Tzv. protivnici prevođenja toponima na najljepšem su puljskom trgu postavili ovakve dvojezične ploče: hrvatsku s talijanskim istroromanskim imenom Portarata i talijansku s imenom Port'Aurea, što je zapravo goli prijevod tog dijalektalnog talijanskog toponima na standardni talijanski jezik!

Što smije manjina, to nije dopušteno većinskom narodu!

Tobožnji zagovornici dvojezičnosti prigradsko su rovinjsko naselje Kukuletovicu preimenovali u jednojezičnu Cocalettu, uklonili hrvatski dio dvojezične natpisne ploče puljske ulice Duga uvala / Vallengunga, koja je na prostoru ispod Velog vrha bila gotovo pola stoljeća, i istaknuli jednojezičnu Vallengunga, a na Bujštini je naselje Kmeti (ekonim nastao prema antroponimu Kmet) prevedeno na talijanski u Metti! itd., itd.

Osim istjerivanja ili prevođenja hrvatskih imena, premještanja takvih imena iz središta na rubne prostore istarskih naselja i imenovanja manje važnih ulica imenima hrvatskih predznaka, osobit oblik zaobilaženja hrvatske sastavnice novog nazivlja jest raspolovljavanje ulica i njihovih imena na način da se jednoj polovine ulice nadjene ime neke istaknute talijanske ličnosti, a drugoj ime bez ikakva značenja u kulturi većinskoga naroda. U Umagu, primjerice, imamo ulicu koja u prvom dijelu nosi ime Garibaldijeva, a u drugom Trgovačka, jedna je ulica do polovice Mazzinijeva, a od polovice Limarska...

Zanimljivo je da je i u Puli Balotina ulica, u kojoj je bio hrvatski Narodni dom sada preimenovana u Carrarinu, a ime književnika Mate Balote iz središta premješteno prema rubnom dijelu grada.

Narodni dom u Puli, sagrađen je 1905. sredstvima pulskih Hrvata i Slovenaca, na sjeveroistočnim padinama Kaštela, u neposrednoj blizini "Dvojnih vrata". Viale Carrara po "Guida della città di Pola" iz Sveučilišne knjižnice, protezala se od Piazza di S. Giovanni prema Giardinima do Port Aurea, jer zgrade "Heininger" na Giardinimanije bilo. Bio je vlasništvo "Kreditne zadruge Istarske posujilnice" koja je imala svoju pisarnicu na I. katu, a uz nju su na prvom katu bile smještene "Gospodarska sveza za Istru" i "Čitaonica- društvo za zabavu i pouku". U prizemlju je bila gostionica u zakupu "Građanske plzenske pivovare", s druge strane glavnog ulaza bila je kavana, tj. "Caffe'- Restaurant Narodni dom", vlasnika Gregoria Basletića. U prizemlju se nalazila i velika dvorana za zabave i nju je držalo u zakupu "Gimnastičko društvo Sokol". Na II. i III. katu Narodnog doma, kao i u potkrovlju bili su stanovi za iznajmljivanje, a u jednom od njih stanovao je jedan od vođa pulskih Hrvata u prijelomnim danima 1918., odvjetnik doktor Lovro Škaljer. Narodni dom je dolaskom Talijana u Pulu i Istru među prvima do temelja spaljen 13.srpnja 1920.godine, sa svim inventarom, pogotovo knjigama (7 000 knjiga), a kasnije ponovno sagrađen,

U Umagu je, nakon višegodišnjeg otpora Školskog odbora i Nastavničkog vijeća tamošnje Osnovne škole, administrativno, dekretom lokalnih vlasti, iz naziva škole uklonjeno ime istaknuta antifašista, publicista i književnika Viktora Cara Emina. U Rovinju je talijanska Osnovna škola heroja antifašističke borbe Matea Benussija Cija preimenovana i nazvana imenom osvjedočena talijanskog iredentističkog povjesničara Bernarda Benussija, koji je bio protivnik suživota na istarskim prostorima, koji je slavnog hrvatskoga kneza Domagoja u svojim povijesnim radovima nazivao vođom gusara (duce dei corssari).

Nisu samo ulice Bala i Motovuna sada bez imena Vladimira Nazora, Vladimira Gortana i drugih zaslužnih ličnosti i važnih zbivanja. U brojnim imenima ulica diljem Istre Gortana, Nazora, Viktora Cara Emina i ostalih važnih imena, djela i događaja iz povijesti većinskoga naroda, kao što su istarski glagoljaši, Istarski razvod, Herman Dalmatin, Matija Vlačić, Vincent iz Kastva, Juraj Dobrila, Ivan Matetić Ronjgov, Naša sloga, Eugen Kumičić, Spinčić, Mandić, Laginja, Milanović, rujanske odluke, Zvane Črnja... nije ni prije bilo, pa ih novi krstitelji nisu bili u prilici ni istjerivati. Trebaju li bolji primjeri nedosljednosti, nesnošljivosti i licemjerja?!

Izbacuje li to jedna nacionalna manjina jezik i kulturno nasljeđe matičnoga naroda zemlje u kojoj sama ostvaruje punu kulturnu autonomiju i sva svoja ljudska i manjinska prava prema najvišim danas u svijetu poznatim standardima zaštite?

Zar se nijekanjem prava većini na jezik, na sve ono što etničke zajednice RH traže i ostvaruju za sebe, takvi oblici zaštite manjina ne pretvaraju u svoju suprotnost? Ne upućuju li današnje istarske prilike na potrebu zaštite svih, na jednaka prava za sve i reafirmaciju istine da je ugrožen samo onaj tko je stvarno ugrožen, a ne onaj tko je manjina?

IDS kao arhitekta novog istrijanskog identiteta, djeluje sa svrhom daljega rastakanja svijesti o pripadnosti većinskoga naroda, stvaranja privida o etničkom prostoru Istre drukčijem od onoga u zbilji. Pokazuje se visoki stupanj nesnošljivosti dijela lokalnih moćnika prema onima koji su drugi i drugačiji. Zato se postavlja pitanje: zar je još moguće birokratsko nasilje nad bilo kojim fenomenom

bića i kulture nekog naroda, djelovanje suprotno načelima jednakosti svih ljudi i ravnopravnosti njihovih jezika..., zar još djeluju mehanizmi koji imaju za svrhu poricati da je Istra zavičaj svih koji u njoj žive, ali i dio hrvatskoga etnolingvističkoga i civilizacijskoga prostora.

<http://www.matica.hr/vijenac/329/jednojezicna-dvojezicnost-u-istri-6960/>

Statuti istarskih općina i gradova koji su dvojezični krše Ustav RH

Iz Statuta grada Rovinja

Članak 37. Radi ostvarivanja ravnopravnosti hrvatskog i talijanskog jezika, u tijelima gradske uprave grada Rovinja-Rovigno, ustanovama i trgovačkim društvima, čiji je osnivač grad, a koje u svome radu neposredno komuniciraju sa građanima, moraju biti sistematizirana i popunjena radna mjesta za koja je obvezatno aktivno poznavanje hrvatskog i talijanskog jezika.

Ovaj članak nije u skladu sa Ustavom RH. On je diskriminatoran i za Hrvate i za pripadnike talijanske manjine.

Članak 44.

Svaki državljanin Republike Hrvatske ima pravo, pod jednakim uvjetima, sudjelovati u obavljanju javnih poslova i biti primljen u javne službe.

Članak 55.

Svatko ima pravo na rad i slobodu rada.

Svatko slobodno bira poziv i zaposlenje i svakomu je pod jednakim uvjetima dostupno svako radno mjesto i dužnost.

Što znači „ pod jednakim uvjetima“ ?

Nije pod jednakim uvjetima ako Hrvat u svojoj domovini Hrvatskoj ne može sudjelovati u natječaju, jer ne zna talijanski jezik? To je čista diskriminacija!

Hrvatskom državljaninu nije dostupno pod jednakim uvjetima svako radno mjesto i dužnost. Ako ne govori talijanski ne može se natjecati, nije mu dostupno!

IDS je talijanizirao Istru

Istarsku županiju čine jedinice lokalne samouprave: **10 gradova i 31 općina**.

Gradovi: Buje-Buie, **Buzet**, **Labin**, Novigrad-Cittanova, **Pazin**, Poreč-Parenzo, Pula-Pola, Rovinj-Rovigno, Umag-Umago i Vodnjan-Dignano.

Od 10 gradova 7 gradova je dvojezično hrvatskog i talijanskog jezika , a 3 su jednojezična - hrvatskog jezika

Općine: Bale-Valle, **Barban**, Brtonigla-Verteneglio, **Cerovlje**, Fažana-Fasana, **Funtana**, **Gračičće**, Grožnjan-Grisignana, **Kanfanar**, **Karolja**, Kaštelir-Labinci – Castellier-Santa Domenica, **Kršan**, **Lanišće**, Ližnjan-Lisignano, **Lupoglav**, **Marčana**, **Medulin**, Motovun-Montona, Oprtalj-Portole, **Piće**, **Raša**, **Sveti Lovreč**, **Sveta Nedelja**, **Sveti Petar u Šumi**, **Svetvinčenat**, Tar-Vabriga, **Tinjan**, Višnjan-Visignano, Vižinada-Visinada, Vrsar-Orsera i **Žminj**.

Od 31 općine 12 je dvojezično hrvatskog i talijanskog jezika , a 19 jednojezično, hrvatskog jezika.

Ukupan broj stanovnika IŽ; 208.055 što čini 4,85 % stanovništva Republike Hrvatske

Etnički sastav

Struktura stanovništva **2011**:

- **Hrvati** 142.173 (68,33 %)
- **Talijani** 12.542 (6,03 %)
- **Srbi** 7.206 (3,46 %)
- **Bošnjaci** 6.146 (2,9 %)
- **Albanci** 2.393 (1,15 %)
- **Slovenci** 1.193 (1 %)
- **Istrijani** 25.203 (12.11%)
- Neopredijeljeni 4.078 (1,96 %)

Buje-Buie 5 182

Statut grada Buje

Članak 9. U Gradu Buje jamči se ravnopravnost pripadnicima svih etničkih i nacionalnih zajednica ili manjina. Pripadnicima svih etničkih i nacionalnih zajednica ili manjina jamči se sloboda izražavanja nacionalne pripadnosti, slobodno služenje svojim jezikom i pismom i kulturna autonomija.

Članak 10. U Gradu Buje pripadnicima etničkih i nacionalnih zajednica ili manjina jamči se slobodan posjed i uporaba njihovih znamenja i simbola. Kod službene uporabe znamenja i simbola etničkih i nacionalnih zajednica ili manjina obavezno se uz njih ističu odgovarajuća znamenja i simboli Republike Hrvatske, Istarske županije i Grada Buja. Ako se izvodi himna ili svečana pjesma etničke ili nacionalne zajednice ili manjine obvezatno se prije izvodi himna Republike Hrvatske.

Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	2.525	48,73%
Albanci	66	1,27%
Bošnjaci	135	2,61%
Crnogorci	23	0,44%
Česi	2	0,04%
Italijani	1261	24,33%
Mađari	20	0,39%
Makedonci	3	0,06%
Nijemci	4	0,08%
Romi	1	0,02%
Rusi	3	0,06%
Slovaci	1	0,02%
Slovinci	170	3,28%
Srbi	181	3,49%
Ukrajinci	1	0,02%
Ostali ¹	15	0,29%

Znači u Bujama je broj pripadnika talijanske manjine 24,33 %, pa se umjesto zakonskog kriterija o brojnosti iznad 1/3, koristi kriterij Statuta općine !

To je čisto političko naturavanje prava manjini koja joj po etničkom sastavu ne pripadaju. To je političko silovanje IDS-a hrvatskog naroda.

Novigrad-Cittanova 4 345

Statut grada Novigrada-Cittanova

Članak 22. Na području Grada svi javni natpisi, oglasi na oglasnim pločama državnih tijela, sudbene vlasti, tijela lokalne samouprave odnosno područne (regionalne) samouprave, ustanova, pravnih i fizičkih osoba ističu se na hrvatskom i talijanskom jeziku slovima istog oblika i veličine.

Članak 25. U tijelima lokalne samouprave odnosno područne (regionalne) samouprave, ustanovama i drugim javnim pravnim osobama za radna mjesta na kojima se neposredno komunicira s građankama/građanima, obvezatno je poznavanje hrvatskog i talijanskog jezika.

Nacionalna pripadnost [uredi VE]		
Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	2.886	66,42%
Albanci	146	3,36%
Austrijanci	1	0,02%
Bošnjaci	39	0,90%
Bugari	1	0,02%
Crnogorci	9	0,21%
Česi	2	0,05%
Talijani	443	10,2%
Mađari	7	0,16%
Makedonci	5	0,12%
Nijemci	10	0,23%
Poljaci	1	0,02%
Rumunji	1	0,02%
Rusi	2	0,05%
Slovaci	4	0,09%
Slovenci	91	2,09%
Srbi	123	2,83%

Isto vrijedi i za Novigrad. Ima samo 10,2 % pripadnika talijanske manjine i zbog 443 pripadnika talijanske manjine 2 886 ili 66 ,42% mora biti dvojezično. To je eto politički silom naturanje dvojezičnosti, jer je IDS po dogovoru, odnosno političkoj trgovini sa Furiom Radinom promjenio statut Istarske županije i time omogućio općinama da promjene svoje statute To je negiranje prava većinskog naroda, udar na njegov nacionalni identitet! Točno diktatura IDS-a.

Poreč-Parenzo 16 696

Statut grada Poreča-Parenzo

Članak 13. Pripadnicima talijanske nacionalne zajednice koji žive na području Grada Poreča Parenzo, radi ostvarivanja slobode izražavanja nacionalnih osobitosti zajamčuje se, suglasno Ustavu i ovom Statutu, a u skladu s potrebama zajedničkog života s Hrvatima i pripadnicima drugih

etničkih i nacionalnih zajednica i manjina, slobodna i ravnopravna uporaba talijanskog jezika i razvijanje kulture, odgoja i obrazovanja na svojem jeziku

Nacionalna pripadnost [uredi uredi]		
Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	12.492	74,82%
Albanci	446	2,67%
Austrijanci	3	0,02%
Bošnjaci	326	1,95%
Bugari	2	0,01%
Crnogorci	32	0,19%
Česi	12	0,07%
Italijani	540	3,23%
Mađari	51	0,31%
Makedonci	61	0,37%
Nijemci	43	0,26%
Poljaci	4	0,02%
Romi	1	0,01%
Rumuni	2	0,01%
Rusi	12	0,07%
Rusini	2	0,01%
Slovaci	18	0,11%
Slovenci	116	0,69%
Srbi	566	3,39%

U Poreču ima samo 3,23% pripadnika talijanske manjine pa ne ispunjavaju ni blizu kriterij od 1/3 u ukupnom stanovništvu grada i onda je na scenu stupio IDS i Statutom po dogovoru sa Radinom uveo dvojezičnost. To je duboko nepravedno u odnosu na čak 74,82% Hrvata kojima je povrijeđeno ljudsko i nacionalno dostojanstvo sa dvojezičnošću.

Pula-Pola 57 460

Statut grada Pula-Pola

XVI. ZAŠTITA AUTOHTONIH, ETNIČKIH I KULTURNIH OSOBITOSTI TALIJANSKE NACIONALNE ZAJEDNICE

Članak 136. Pripadnicima talijanske autohtone nacionalne zajednice osigurava se puna afirmacija njihovog individualnog i kolektivnog identiteta bez obzira na njihov udio u ukupnom stanovništvu.

Nacionalna pripadnost [uredi | uredi iz

Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine^[2]

Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	40.302	70,141%
Albanci	605	1,05%
Austrijanci	7	0,01%
Bošnjaci	2011	3,5%
Bugari	15	0,03%
Crnogorci	372	0,65%
Česi	44	0,08%
Italijani	2.545	4,43%
Mađari	165	0,29%
Makedonci	208	0,36%
Nijemci	30	0,05%
Poljaci	27	0,05%
Romi	443	0,77%
Rumuni	15	0,03%
Rusi	37	0,06%
Rusini	21	0,04%
Slovaci	50	0,09%
Slovenci	549	0,96%
Srbi	3.454	6,01%

U Puli isto, zbog samo 4,43 % pripadnika talijanske manjine, na dvojezičnost prisiljeno je 70.141% Hrvata . Mislim da IDS nije kao stranka imao nikakvo pravo naturiti dvojezičnost bez referenduma! O tom pitanju po kojemu se većinskom narodu narušava njegov nacionalni identitet i još kada taj narod čini 70, 141% , IDS pa niti jedna stranka nema pravo , bez da taj narod pita na referendumu uvoditi dvojezičnost. To je čista uzurpacija prava da stranka na vlasti odlučuje umjesto većinskog naroda.

Rovinj-Rovigno 14 294

Statut grada Rovinja-Rovigno

Članak 31. Na području grada Rovinja-Rovigno hrvatski i talijanski jezik su ravnopravni. U svrhu iz stavka 1. ovoga članka stvaraju se potrebni uvjeti koji jamče da će se cjelokupni javni i službeni život Grada odvijati uz ravnopravnost obaju jezika i pisama.

Članak 37. Radi ostvarivanja ravnopravnosti hrvatskog i talijanskog jezika, u tijelima gradske uprave grada Rovinja-Rovigno, ustanovama i trgovačkim društvima, čiji je osnivač grad, a koje u

svome radu neposredno komuniciraju sa građanima, moraju biti sistematizirana i popunjena radna mjesta za koja je obvezatno aktivno poznavanje hrvatskog i talijanskog jezik

Nacionalna pripadnost [uredi uredi i		
Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	9.054	63,34%
Albanci	387	2,71%
Austrijanci	2	0,01%
Bošnjaci	295	2,06%
Bugari	4	0,03%
Crnogorci	30	0,21%
Česi	17	0,12%
Italijani	1.608	11,25%
Mađari	78	0,55%
Makedonci	29	0,20%
Nijemci	17	0,12%
Poljaci	6	0,04%
Romi	1	0,01%
Rumuni	14	0,10%
Rusi	9	0,06%
Rusini	5	0,03%
Slovaci	17	0,12%
Slovinci	76	0,53%
Srbi	594	4,16%

Rovinj, ima se dojam da je grad sa najviše pripadnika talijanske manjine , ali ih ima samo 11,25% u odnosu na 63,34 % Hrvata. I u Rovinju je IDS donio Statut po kojem je uvedena dvojezičnost, što po sastavu stanovništva nikada ne bi bilo moguće.

I još se Ministar uprave Malenica, hvali kako je u Rovinju prevedeno na talijanski 500 dokumenata, i da bi se svi trebali ugledati na taj primjer!

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/ministar-malenica-o-dvojezicnosti-primjer-rovinja-trebali-bi-slijediti-i-drugi/10045651/>

A tko štiti većinski hrvatski narod od eto primjera agresivne talijanizacije, koje po etničkoj strukturi nikada ne bi bilo?

Ono što u vrijeme Talijanske fašističke vladavine Istrom nije uspjelo Mussoliniju , uspjelo je eto antihrvatskom IDS-u.

Talijanizirao je Istru, bez da većinski hrvatski narod nitko ništa nije pitao!
I to nam je IDS-ova demokracija, multikulturalnost, tolerancija i multietničnost donijela. Oduzela nama istarskim Hrvatima nacionalni identitet, pa se pitamo u kojoj mi to državi živimo, Hrvatskoj ili Italiji?

Umag-Umago 13 467

Statut grada Umag

Članak 29. Na području Grada Umaga u službenoj uporabi su hrvatski i talijanski jezik. Način ostvarivanja načela dvojezičnosti utvrđuje se ovim Statutom i drugim aktima te se u tu svrhu stvaraju potrebni uvjeti koji jamče da se cjelokupni javni i službeni život odvija uz uporabu oba jezika u pismenom i usmenom komuniciranju. Na području Grada Umaga se svi propisi, javni natpisi i oglasi izrađuju i objavljuju na oba jezika.

Članak 31. Tijela državne uprave, lokalne i područne (regionalne) samouprave, sudbene vlasti, gospodarski subjekti i ustanove te druge organizacije upotrebljavaju u svom radu pečate, štambilje i žigove na hrvatskom i talijanskom jeziku. U tijelima državne uprave, lokalne i područne (regionalne) samouprave, sudbene vlasti, trgovačkim društvima i ustanovama koje obavljaju javnu službu moraju biti sistematizirana i popunjena radna mjesta za koja je obvezatno poznavanje hrvatskog i talijanskog jezika.

Nacionalna pripadnost [uredi uredi]		
Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	8.128	60,35%
Albanci	180	1,34%
Austrijanci	4	0,03%
Bošnjaci	464	3,45%
Bugari	3	0,02%
Crnogorci	58	0,43%
Česi	13	0,10%
Italijani	1.962	14,57%
Mađari	50	0,37%
Makedonci	31	0,23%
Nijemci	14	0,10%
Poljaci	1	0,01%
Romi	17	0,13%
Rumuni	2	0,01%
Rusi	8	0,06%
Rusini	5	0,04%
Slovaci	14	0,10%
Slovenci	253	1,88%
Srbi	590	4,38%

U Umagu ista situacija! I tu su pripadnici talijanske manjine stvarno u manjini, 14,57%, pa je na osnovu Statuta uvedena dvojezičnost.

Vodnjan-Dignano 6 119

Statut grada Vodnjan-Dignano

Članak 58. Pripadnici nacionalne manjine u Gradu Vodnjanu sudjeluju u javnom životu i upravljanju lokalnim poslovima putem vijeća nacionalnih manjina i predstavnika nacionalnih manjina, na način i pod uvjetima propisanim Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina.

Nacionalna pripadnost [uredi uredi i		
Popis stanovništva u Hrvatskoj 2011. godine ^[2]		
Narod	Broj stanovnika	%
Hrvati	3.160	51,64%
Albanci	48	0,78%
Austrijanci	1	0,02%
Bošnjaci	425	6,95%
Bugari	1	0,02%
Crnogorci	96	1,57%
Česi	2	0,03%
Italijani	1017	16,62%
Mađari	8	0,13%
Makedonci	10	0,16%
Nijemci	7	0,11%
Poljaci	1	0,02%
Romi	299	4,89%
Rumuni	1	0,02%
Rusi	2	0,03%
Rusini	1	0,02%
Slovaci	7	0,11%
Slovinci	39	0,64%
Srbi	242	3,95%

I za Vodnjan ista situacija. Pripadnika talijanske manjine ima 16,62 % i nikada po kriteriju 1/3 stanovništva dvojezičnost ne bi bila uvedena.

Zaključak za gradove

Ovih 7 gradova u Istri nisu po udjelu pripadnika talijanske manjine nikada smjeli postati dvojezični. Međutim zakonodavac je uveo dodatni kriterij

Zakonom o uporabi jezika i pisma nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj člankom 4 propisano je da se ravnopravna službena uporaba jezika i pisma nacionalnih manjina ostvaruje u skladu s odredbama Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, Okvirne konvencije za zaštitu nacionalnih manjina Vijeća Europe i ovoga Zakona pod sljedećim uvjetima;

Članak 3. kada su to statutom propisale općine i gradovi, u skladu s Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina, Okvirnom konvencijom za zaštitu nacionalnih manjina Vijeća Europe i ovim Zakonom.

U pojedinim jedinicama u kojima ne postoji zakonski preduvjet za uvođenje ravnopravne službene upotrebe jezika i pisma nacionalnih manjina od najmanje trećine stanovnika pripadnika nacionalne manjine, navedeno pravo uređeno Statutima za područje cijele jedinice ili samo u odnosu na pojedina naselja u tim jedinicama

O navedenom su izvijestile slijedeće jedinice: Istarska županija (talijanski), gradovi: Poreč-Parenzo, Pula-Pola, Buje-Buie, Novigrad-Cittanova, Rovinj-Rovigno, Umag-Umago, Vodnjan-Dignano, te općine Bale-Valle, Brtonigla-Verteneglio, Funtana-Fontane, Fažana-Fasana, Kaštelir-Labinci-Castelliere-S.Domenica, Ližnjan-Lisignano, Motovun-Montona, Oprtalj-Portole, Tar Vabriga-Torre Abrega, Višnjan-Visignano, Vižinada-Visinada, Vrsar-Orsera

Taj kriterij statutom je duboko nepravedan za većinski narod. To je agresija na većinski narod, jer ne odgovara etničkoj strukturi stanovništva. Ako je već i uveden kao kriterij statut, onda taj članak statuta o dvojezičnosti treba potvrditi referendumom.

Nitko nema ništa protiv prava manjina, ali u 1/3 udjela u ukupnom stanovništvu jedinice lokalne uprave i samouprave. Ako ne zadovoljavaju taj kriterij, onda treba većinski narod pitati za suglasnost, a ne da stranka na vlasti o tome odlučuje!

Na taj način za 78 547 stanovnika uvedena je dvojezičnost, koja po etničkom sastavu nikada ne bi bila uvedena.

Ukupan broj stanovnika gradova jednojezičnog, hrvatskog jezika je 26 413

1. Buzet 6 133
2. Labin 11 642
3. Pazin 8 638,

Ukupan broj stanovnika općina dvojezičnih hrvatskog i talijanskog jezika

1. Bala-Valle 1 127
2. Brtonigla-Verteneglio 1 626
3. Fažana-Fasana 3 635
4. Grožnjan- Grisignana 736
5. Kaštelir-Labinci- Castellier-Santa Domenica 1 463
6. Ližnjan-Lisignano 3 965
7. Motovun-Montona 1 004
8. Oprtalj-Portole 850
9. Tar-Vabriga 1 990
10. Višnjan-Visignano 2 274
11. Vižinada-Visinada 1 158
12. Vrsar- Orsera 2 162, što je ukupno stanovnika 21 990

Ukupan broj stanovnika općina samo s hrvatskim jezikom

1. Barban 2 721
2. Cerovlje 1 677
3. Funtana 907
4. Gračišće 1 419
5. Kanfanar 1 543
6. Karojba 1 438
7. Kršan 2 951

8. Lanišće 329
9. Lupoglav 924
10. Marčana 4 253
11. Medulin 6 481
12. Pićan 1 360
13. Raša 3 183
14. Sveti Lovreč 1 015
15. Sveta Nedelja 1 685
16. Sveti Petar u Šumi 1 065
17. Svetvinčenat 2 202
18. Tinjan 1 684
19. Žminj 3 483, što je ukupno stanovnika 40 320 samo sa hrvatskim jezikom.

Od ukupnog stanovništva Istre 208 055, dvojezičnošću je obuhvaćeno 139 553, a hrvatskim jezikom 66 733 stanovnika

Iz navedenih podataka prema popisu stanovništva 2011 godine IDS je svojom politikom talijanizirao Istarsku Županiju, jer je 67 % stanovnika obuhvaćeno dvojezičnošću. Hrvatskim jezikom ostalo je obuhvaćeno samo 33% stanovnika Istre.

Zbog 12 543 pripadnika talijanske manjine ili samo 6,03 %, dvojezičnošću je obuhvaćeno 67 % stanovništva Istre! Ako je ukupno hrvatsko stanovništvo Istre 142 173 ili 68,44% , to je talijanizacija hrvatskog stanovništva u Istri!

Mislim da to nije bio cilj Ustavnog Zakona o pravima nacionalnih manjina, jer ovaj primjer je čista manipulacija, izigravanje i zloupotreba tog zakona! Manjine ne samo, da su zaštićene, nego su ugrozile nacionalni identitet većinskog hrvatskog naroda!

A tko štiti većinski hrvatski narod od eto primjera agresivne talijanizacije, koje po etničkoj strukturi nikada ne bi bilo?

Ono što u vrijeme Talijanske fašističke vladavine Istrom nije uspjelo Mussoliniju , uspjelo je eto antihrvatskom IDS-u.

Talijanizirao je Istru, bez da većinski hrvatski narod nitko ništa nije pitao!

I to nam je IDS-ova demokracija, multikulturalnost, tolerancija i multietničnost donijela. Oduzela nama istarskim Hrvatima nacionalni identitet, pa se pitamo u kojoj mi to državi živimo, Hrvatskoj ili Italiji?

Umjesto zaključka poruka predstavnicima manjina

Hrvatski narod treba reći **DOSTA!**

Pupovac i Radin, dosta ugroženosti, dosta zahtjevanja, dosta optuživanja, dosta napadanja hrvatskog identiteta, dosta cijedenja hrvatskog proračuna za antihrvatsku djelatnost, prevršili ste svaku mjeru! Sva prava nacionalnih manjina utvrđena su Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina ,ništa više i ništa manje! Kako za srpsku nacionalnu manjinu ,tako i za sve ostale nacionalne manjine u RH ,a ima ih točno 22(dvadesetidvije)

Prema popisu stanovništva iz 2011. godine u Republici Hrvatskoj je popisano 4.284.889 stanovnika od čega je 328.738 pripadnika nacionalnih manjina kako slijedi i to:

Albanaca 17.513 (0,41%),
 Austrijanaca 297 (0,01%),
 Bošnjaka 31.479 (0,73%),
 Bugara 350 (0,01%),
 Crnogoraca 4.517 (0,11%),
 Čeha 9.641 (0,22%),
 Mađara 14.048 (0,33%),

Makedonaca 4.138 (0,10%),
 Nijemaca 2.965 (0,07%),
 Poljaka 672 (0,02%),
Roma 16.975 (0,40%),
 Rumunja 435 (0,01%),
 Rusa 1.279 (0,03%),
 Rusina 1936 (0,05%)
 Slovaka, 4.753(0,11%),
 Slovenaca 10.517 (0,25%),
Srba 186.633 (4,36%),
Talijana 17.807 (0,42%),
 Turaka 367 (0,01%),
 Ukrajinaca 1.878 (0,04%),
 Vlaha 29 (0,00) i
 Židova 509 (0,01%).

Zar nije čudno da su samo Srbi, Talijani i Romi ” ugroženi ”

Očito je problem u grupaciji na čelu sa „Miloradom Pupovcem koji sjajno živi na hrvatskoj grbači i neprestano pljuje u tanjur koji ih hrani!

Zatim sa Furiom Radinom, koji je sa IDS-om talijanizirao Istru i još traži autonomiju!

I na kraju Veljko Kajtazi, koji traži ostvarivanje svih prava za Rome, a da istovremeno ti isti Romi ne poštuju Zakone RH!

Sporazumom o stabilizaciji i pridruživanju s Europskom unijom Republika Hrvatska se obvezala donijeti novi ustavni zakon o pravima nacionalnih manjina. Hrvatski sabor je na sjednici 13. prosinca 2002. godine donio Odluku o proglašenju Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina, čime je stvoren normativni okvir za ostvarivanje cjelovite zaštite prava pripadnika nacionalnih manjina.

U novi Ustavni zakon od 2010 (NN 80/10) su ugrađeni tada najviši standardi zaštite nacionalnih manjina; u odnosu na prethodni Ustavni zakon broj manjinskih zastupnika u Saboru povećan je s pet na osam, (**na štetu Hrvata u dijaspori, kojima su oduzeta tih pet mjesta u Saboru i data manjinama, tako da sada biraju samo tri saborska zastupnika**) a manjine su dobile pravo biranja svojih predstavnika u tijela lokalne i područna (regionalne) samouprave. Novim Ustavnim zakonom osnovan je i Savjet za nacionalne manjine, a radi sudjelovanja nacionalnih manjina u javnom životu Republike Hrvatske, a osobito radi razmatranja i predlaganja uređivanja i rješavanja pitanja u svezi s ostvarivanjem i zaštitom prava i sloboda nacionalnih manjina.

Ustavnim zakonom o pravima nacionalnih manjina, kao temeljnim aktom, pripadnicima nacionalnih manjina u Republici Hrvatskoj jamče se sljedeća prava:

1. Izjašnjavanje o pripadnosti nacionalnoj manjini;
2. Uporaba imena i prezimena na manjinskom jeziku i pismu;
3. Dobivanje osobne iskaznice i na manjinskom jeziku i pismu;
4. Služenje svojim jezikom i pismom, privatno i u javnoj uporabi, te u službenoj uporabi;
5. Odgoj i obrazovanje na jeziku i pismu kojim se služe;
6. Uporaba svojih znamenja i simbola;
7. Kulturna autonomija održavanjem, razvojem i iskazivanjem vlastite kulture, te očuvanjem i zaštitom svojih kulturnih dobara i tradicije;
8. Pravo na očitovanje svoje vjere te na osnivanje vjerskih zajednica zajedno s drugim pripadnicima te vjere;
9. Pristup sredstvima javnog priopćavanja i obavljanja djelatnosti javnog priopćavanja (primanje i širenje informacija) na jeziku i pismu kojim se služe;

10. Samoorganiziranje i udruživanje radi ostvarivanja zajedničkih interesa;
11. Zastupljenost u predstavničkim i izvršnim tijelima na državnoj i lokalnoj razini, te u upravnim i pravosudnim tijelima;
12. Sudjelovanje pripadnika nacionalnih manjina u javnom životu i upravljanju lokalnim poslovima putem vijeća i predstavnika nacionalnih manjina te
13. Zaštita od svake djelatnosti koja ugrožava ili može ugroziti njihov opstanak, ostvarivanje prava i sloboda.

Kada manjine mogu postavljati zahtjeve za ostvarivanje svojih prava, unatoč Ustavnom zakonu o pravima nacionalnih manjina, onda sa punim pravom i hrvatski narod može i mora postavljati zahtjeve o obvezama nacionalnih manjina prema hrvatskoj državi i hrvatskom narodu;

1. Svi pripadnici nacionalnih manjina moraju poštovati Republiku Hrvatsku kao svoju državu u okviru Ustavom definirane državne granice, njenu nedjeljivost i njen ,suverenitet

- 2 . Svi pripadnici nacionalnih manjina moraju poštovati u skladu sa temeljnim odredbama Ustava, Republiku Hrvatsku i sve njene građane.

3. Svi pripadnici nacionalnih manjina moraju poštovati znakovlje državnosti Republike Hrvatske ,a to su njen Grb, Zastava, Himna „Lijepa naša domovino“ i druga državna znamenja određena zakonom.
4. Svim pripadnicima nacionalnih manjina glavni grad je Zagreb ,kao glavni grad Republike Hrvatske, a ne Beograd ili Rim.
5. Svi pripadnici nacionalnih manjina moraju poštovati predstavnička tijela vlasti u Republici Hrvatskoj, kako zakonodavne, tako sudbene i izvršne vlasti Republike Hrvatske.

Ne može se više tolerirati da se pod svakakvim izlikama izruguju i ponižavaju simboli hrvatske državnosti i hrvatski narod i to još financirani iz hrvatskog državnog proračuna. Sa tom praksom treba smjesta prestati!

Jednom treba jasno i nedvosmisleno reći dosta!

Ustav RH u izvorišnim osnovama definira RH kao;

” Republika Hrvatska ustanovljuje se kao **nacionalna država hrvatskoga naroda i država pripadnika nacionalnih manjina**: Srba, Čeha, Slovaka, Talijana, Mađara, Židova, Nijemaca, Austrijanaca, Ukrajinaca, Rusina, Bošnjaka, Slovenaca, Crnogoraca, Makedonaca, Rusa, Bugara, Poljaka, Roma, Rumunja, Turaka, Vlaha, Albanaca i drugih, koji su njezini državljani, kojima se jamči ravnopravnost s građanima hrvatske narodnosti i ostvarivanje nacionalnih prava u skladu s demokratskim normama OUN-a i zemalja slobodnoga svijeta.”NN 85/2010

Jedino u članku 8. Ustavnog zakona o pravima nacionalnih manjina spominju se obveze prema hrvatskom narodu, i to smatram velikim nedostatkom tog zakona, jer nisu definirane i obveze već samo prava.

Članak 8.

Odredbe ovoga Ustavnog zakona i odredbe posebnih zakona kojima se uređuju prava i slobode pripadnika nacionalnih manjina moraju se tumačiti i primjenjivati sa svrhom poštivanja pripadnika nacionalnih manjina i hrvatskog naroda, razvijanja razumijevanja, solidarnosti, snošljivosti i dijaloga među njima.

Ali nitko se ne obazire na članak 8! Nitko od vladajućih!

Jedno od rješenja pored etničke pripadnosti, moglo bi biti i ukidanje statusa manjina. Većina europskih država svoj ustavnopravni sustav temelje na općoj ustavnoj jednakosti kao osnovnog polazišta za uređenje društvenih odnosa, nema manjina, svi su jednakih prava! Svaka država pored raznih obilježja ima jednu zajedničku poveznicu, a to je nacija. Naciju čine svi hrvatski državljani. **Svi hrvatski državljani su hrvatske nacionalnosti**, bez obzira na njihovu etničku pripadnost.

Moram naglasiti da ne generaliziram sve pripadnike nacionalnih manjina! Svaka čast svim predstavnicima nacionalnih manjina koji su uzeli učešće u obrani Republike Hrvatske od velikosrpske i JNA agresije, koji su lojalni građani Republike Hrvatske i koji je smatraju svojom domovinom.

Lili Benčik/hrvatskepraviceblog

Uputiti;

Vlada RH

Sabor RH –Odbor za Ustav, Poslovnik i politički sustav

Ministarstvo uprave RH

Ustavni sud RH

20210419_Hrvatske_Pravice_Bencic_U_Potrazi_za_ISTINOM.docm

2021-03-20

HRVATSKE PRAVICE

U POTRAZI ZA ISTINOM

Nevjerojatne jezične eskapade hrvatskih političara u obrani komunizma! Nikako da priznaju njegov zločinački karakter

Posted on 19 travnja, 2021 by [hrvatskepraviceblog](#)

Na Križu u općini Marčana u Istarskoj županiji, hrvatska politička“ elita“ obilježila je 100 obljetnicu završetka Proštinske bune i tom prigodom moglo se čuti jasnih pa i smiješnih jezičnih bravura u obrani komunizma.

Proslavu su „uveličali uvaženi“ političari:

Načelnik općine Marčana Predrag Pliško. Pulski gradonačelnik Boris Miletić, Župan Istarske županije Fabrizio Radin (brat podpredsjednika Sabora Furia Radina),predsjednik Saveza udruga antifašista Istarske županije Branko Oplanić, u Istri rado viđen gost istarskih političara bivši predsjednik Stjepan Mesić i predsjednik države Zoran Milanović.

VIDEO

Milanović na obilježavanju 100. obljetnice Proštinske bune

HRT Vijesti emitirao je uživo

Svjesni da povijesna istina nezaustavljivo izlazi na vidjelo, osobito nakon Rezolucije EU Parlamenta o osudi i izjednačavanju zločina svih totalitarnih režima izglasanoj 19. rujna 2019. godine, hrvatski političari izvrgavaju se podsmjehu, izrugivanju i preziru **braneći neobranjivo; komunizam!**

U Hrvatskoj se tijekom pedeset godina komunizma o komunističkim zločinima nije smjelo ništa govoriti, ni znati! Bila je to tabu tema! Komunistički povjesničari bavili su se samo zločinima okupatora, pa ništa službeno nisu znali o zločinima osloboditelja. Komunistički zločini pomno su se sakrivali, čak i likvidacijama svjedoka. Dok se pretjerivalo sa žrtvama fašizma, potpuno se prešućivalo žrtve komunizma, štoviše žrtve komunizma službenim statistikama prikazivale su se kao žrtve fašizma.

Najviše je stradalo Hrvata nakon što je u Europi zavladao mir! Tada je komunizam pokazao svoj zločinački karakter. Umjesto da donese mir i slobodu kao u demokratskom dijelu europskih zemalja, u Istočnoj Europi donio je novu strahovladu, represiju, progone i teror, nad svima koje je

komunistička vlast označila kao svog neprijatelja. Kako 50-tih godina nije bilo sredstava masovne komunikacije kao danas, jedino je radio bio dostupan i to samo partijskim funkcionerima, održavali su se mitinzi i to se pod obvezno moralo prisustvovati. Mame su sa malom djecom morale dolaziti na mitinge i onda su nam partiji i partijke punili glavu sa unutarnjim i vanjskim neprijateljima. Bilo je poželjno prijavljivati „sumnjiva, subverzivna djela“, pa bi UDBA odradila svoj posao čuvanja države od unutarnjih neprijatelja i ljudi su jednostavno nestajali.. Strah se uvukao u ljude, strah čije repove osjećamo i dan danas, jer se ljudi boje za svoje radno mjesto, svoje obitelji i za svoj život. Osvrnuti ću se na govornike i njihova izlaganja:

Predrag Pliško , načelnik općine Marčana, kojoj pripadaju prošinska sela osvrnuo se ukratko na događaje oko Proštinske bune, nadovezao se na priključenje Istre Hrvatskoj odnosno tadašnjoj Jugoslaviji na Pariškoj mirovnoj konferenciji ne ističući doprinos istarskog svećenstva u priključenju, mudro preskočivši komunističko razdoblje, prešao na sudjelovanje Istrana u obrani Hrvatske od velikosrpske i JNA agresije i zaključio sa Smrt fašizmu! Isto tako mudro je izbjegao dodati Sloboda narodu. Izbalansiran govor sa kojim se nikome od uzvanika nije htio zamjeriti.

Branko Oplanić opleo po samostalnoj državi Hrvatskoj

Branko Oplanić, predsjednik Saveza udruga antifašista Istarske županije, govorio je o Proštinskoj buni, fašističkom teroru za vrijeme vladavine Italije, istaknuvši stradanja istarskog stanovništva nakon kapitulacije Italije 8.rujna 1943.godine, kada je Njemačka vojska okupirala Istru, preskočivši naravno komunističke zločine nakon završetka 2.svjetskog rata i egzodus talijanskog stanovništva koji su ti zločini izazvali. Tada je iz Istre i Primorja iselilo oko 200 tisuća ljudi, ne samo Talijana, nego i Hrvata koji nisu željeli živjeti pod komunističkim terorom. Nevjerojatno kako je izbjegao govoriti o komunističkim zlodjelima, ali zato nije propustio direktno okriviti tamo neke znakove fašizma, crne košulje, čudne pozdrave i propadanje industrije u Istri, odlazak žena na rad u Italiju, iseljavanje mladih od 90-tih godina do danas. Podmuklo i zlonamjerno, jer tamo mu je bio nazočan predsjednik IDS-a, Boris Miletić, stranke koja je od 90-tih godina na vlasti u Istri!?! A on okrivi tamo neke koji marširaju u crnim košuljama i kao jadan još samo još očekuje ricinusovo ulje (koje su koristili talijanski fašisti) !? Bilo bi smiješno da nije bilo nedostojno i jadno!

Boris Miletić-„antifašizam u Istri neokaljan“

Boris Miletić, gradonačelnik Pule, kao papiga ponavlja napamet naučene floskule o NOB, koja je donijela, “slobodu, jednakost i socijalnu pravdu“, negirajući žrtve komunističkih zločina, naglašavajući da je“ **antifašizam u Istri neokaljan**“ i zbog toga je IDS jedini i usamljen protiv omalovažavanja, negiranja i ignoriranja antifašizma, te ne dopušta da se antifašizam blati!?! Upravo taj njegov govor je povijesni revizionizam i zato i je IDS usamljen u obrani antifašizma, jer ostali koliko toliko priznaju zločine komunizma, odnosno kod Miletića antifašizma. Boris Miletić je uporan u svojim neodrživim stavovima rigidnog čuvara komunizma, koji on naziva antifašizam, o kojem ni predsjednik Zoran Milanović nije htio govoriti.

Nikako ne može biti komunistička NOB, antifašizam, jer je to prije svega bila socijalistička revolucija, borba za novo društveno uređenje u okviru 2.svjetskog rata. Ima elemenata borbe protiv fašizma, ali samo u djelu oslobađanja prostora i crtanja granica. No i kod određivanja granica nije bilo dovoljno samo fizičko oslobađanja prostora, nego je odlučujuće bilo istarsko svećenstvo i mons. Božo Milanović.

Jedini čisti antifašizam je bila Proštinska buna, dijelom i Labinska republika, ali kod koje je bila i socijalna komponenta borba radništva za bolje uvjete rada.

Antifašizam u Istri ne samo da je okaljano, nego je i okrvavljen nevinom krvlju zaklanog istarskog sina bl. Miroslava Bulešića!

Antifašizam ne samo da je okrvavljen nego je kompromitiran, jer je nakon sabotaže antifašista na Vargaroli, 18. kolovoza 1946.godine, kada je 28 ogromnih podvodnih mina koje su sadržavale 9

tona eksplozivna eksploziralo u vodama prepune plaže, uzrokujući pogibiju 116 i ranjavanje 216 ljudi, nastupio egzodus 200 tisuća ljudi koji nisu htjeli živjeti u takvom “antifašizmu”
 A kada se doda još 4-6 000 ljudi bačenih u fojbe, onda je i zločinački antifašizam, a ne neokaljan!
Fabrizio Radin župan istarske županije govorio je u istom tonu kao i Boris Miletić, ponavljajući mantre o antifašizmu kao životnoj vrijednosti, o istini i pravdi za koju se vlast u Istri zalaže!? Antifašisti po njemu nisu žalili žrtve u uvjerenju da grade novi i bolji svijet. Očito je, **jer ne spominje, ne priznaje zločine i njihove žrtve kojima su „antifašisti“ osvojili i učvrstili vlast u Istri.**

Skandalozna izjava Stjepana Mesića

Stjepan Mesić , bivši predsjednik RH, veleizdajnik hrvatskog naroda i Republike Hrvatske, pozvao se na dr. Antu Ciligu, kojega nije dostojan spominjati, jer je dr. Ante Ciliga iako uvjereni marksist, bio je i ostao Hrvat, koji nije izdao ideju jake i samostalne države hrvatskog naroda. „ Mir i sporazum između Hrvata i Srba zahtijevati će jaku i suverenu hrvatsku državu, status Srba u Hrvatskoj kao nacionalne manjine, suverenost Bosne i Hercegovine kao politička prava pučanstva bosanskih Muslimana te priznavanje prava Hrvata u Crnoj Gori i Srbiji“ (1955 esej o „Hrvatskoj naciji u njezinoj borbi za slobodu i neovisnost“)

A Stjepanu Mesiću komunizam je svjetska ideja, mega ideja, koja je na njegovu žalost propala u cijelom svijetu, jedino je opstala u njihovim glavama , ali samo zato da izbjegnu kaznu za zločine i sačuvaju na zločinima stečene pozicije, vlast i materijalni status. Komunistički zločini su „devijacije“ i **skandalozno, otvoreno žali što komunizam nije „zauvijek završio“ i pobio sve protivnike da može slobodno vladati svijetom, jer uvijek postoji opasnost da se fašizam razvije u malim sredinama i ugrozi demokraciju!?** Veliki „demokrata“ Stjepan Mesić ne priznaje demokratski izglasane Rezolucije od strane demokratski izabranih parlamenata:

Rezoluciji 1481/2006 Vijeća EU o osudi komunističkih zločina u kojima je život izgubilo oko 100 milijuna ljudi po Crnoj knjizi komunizma.

Deklaracije hrvatskog Sabora o osudi komunističkih zločina iz 2006 / NN 76/2006.)

Rezoluciji EU Parlamenta o osudi i izjednačavanju zločina svih totalitarnih režima od 19.rujna 2019.godine i uklanjanja svih spomenika kojima se veličaju totalitarni režimi, što otvara put iskrivljanju povijesnih činjenica o posljedicama Drugog svjetskog rata i propagiranju totalitarnog političkog sustava.

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_HR.html

Govor predsjednika RH Zorana Milanovića, bio je znakovit, jer se nije htio zamjeriti bivšem predsjedniku Stjepanu Mesiću. Nije htio govoriti o antifašizmu, jer zna da ga ne može povezivati sa komunizmom, ali se slikovito izrazio da razlika nije suštinska, već samo verbalna;“
 Komunizam, nacizam, fašizam što sam stariji vidim sve više sličnosti, ali i nepremostivu razliku...Nacizam i fašizam su ekstremizmi mržnje, **a komunizam je ekstremizam nade, plemenite nade!?”**

Doista igra riječima koja nije suštinska već kičeno verbalna!

Kako jedna zločinačka, totalitarna, jednomna ideologija može biti izraz nade, ekstremne nade? Da se poigram riječima pa priupitam uvaženog Predsjednika RH:

koju to ekstremno plemenitu nadu je donio komunistički koljač, kada je zaklao mladog svećenika Miroslava Bulešića, 1947. godine, koji nikome nije audio, nikoga uvrijedio, a kamo li ošteti?

Koju to ekstremno plemenitu nadu su donijeli komunističke ubojice koji su svećenika Talijana Francesca Bonifacia 1946. godine, mučili i bacili u fojbu, tako da mu se ni do danas ne zna gdje mu počivaju kosti?

Koju su to ekstremno plemenitu nadu donijeli onima koje su zazidali u rudarska okna kao što je Huda jama, Kočevski rog nakon završetka 2.svjetskog rata.

Koju su to ekstremno plemenitu nadu donosili onima koje su zatvorili na Goli Otok?

Koju su to ekstremno plemenitu nadu ugradili u svoju Deklaraciju Centralnog komiteta

Komunističke partije Slovenije od 16.rujna 1941.godine, koju je potpisao tadašnji prvi partijski

čovjek Slovenije Boris Kidrič? U njoj vidimo svo ekstremno zlo i brutalnost, koje je Centralni komitet Komunističke partije Slovenije sažeo u 16 točaka, komunističkog poimanja života i suživota. Glavna riječ je – **Likvidirati** . U cijelomu tom programu likvidiranja ima i nekih izuzetaka. Naime, u prvih osam točaka, sve te »neprijatelje« treba – likvidirati, no ne i »bivše jugoslavenske oficire«, koje samo treba – »zatvoriti«! I svećenike treba »samo« – zatvoriti. Uz likvidiranje i zatvaranje »državnih neprijatelja«, sve drugo treba oduzeti, oteti, protjerati, zabraniti... Posebno je indikativna zadnja 16. točka u kojoj se naređuje da »sve likvidacije moraju izvršiti posebni odjeli partije«.

Deklaracija CK - KPS

K pozivu KPJ je CK savzel sledeče stališče:

CK se zaveda in poudarja da je pri sedanjem političnem položaju napočil čas za izvršenje socialistične revolucije.

CK se zaveda da je globok prepad med KPS in med liberalci, krščanskimi socialisti in ostalimi politično usmerjenimi elementi v OP.

CK se dalje zaveda da se mora na predvečer revolucije prenehati s vsako skupnostjo s meščanskimi elementi v OP, ker so to izključno samo protirevolucionarci in taki elementi ki so iz koristolubja prodali svoje prepričanje, in strme za gospodstvom v novi kapitalistični državi in ki nimajo nobenega razumevanja za delovni svet.

V pravem spoznanju sedanje revolucionarne situacije CK sklene da se izvede sledeče nepreklone ukrepe, ki so potrebni da se zmagovito izvede revolucija:

- 1.) Vsi voditelji v OP, ki pripadajo kakšni meščanski smeri se morajo likvidirati.
- 2.) Vsi veleposestniki, kapitalisti, industrijci in kulaki se morajo likvidirati.
- 3.) Vsi voditelji in funkcionarji meščanskih strank, ki niso na delu v OP ali pri NOV in kateri ne bodo likvidirani tam, se morajo likvidirati.
- 4.) Vse voditelje bele garde se mora likvidirati.
- 5.) Vse voditelje plave garde se mora likvidirati.
- 6.) Vse SS-ovce in gestapovce se mora likvidirati.
- 7.) Vse intelektualce, študente in kavarniške političarje se mora likvidirati.
- 8.) Vse duhovnike, ki so se izjavili proti delovstvu se mora likvidirati.
- 9.) Vse bivše jugoslovanske oficirje, tudi one ki so pri NOV, se mora zapreti.
- 10.) Vse duhovnike se mora zapreti. Cerkve ostanejo zaprte, iste se ne sme rušiti. Represalije se sme izvajati samo na drugih cerkvenih posestvih.
- 11.) Vsa vojaška odposlanstva kapitalističnih držav, ki se nahajajo pri NOV se mora prisiliti da odpotujejo. Veak daljni razgovor je prepovedan.
- 12.) Vse osebe, ki se protivijo našemu osvobodilnemu boju se mora že sedaj tajno odpeljati in predati NOV. Iste se mora likvidirati samo v slučaju ako to situacija ali pa zunanji položaj zahtevata.
- 13.) Vsi meščanski časopisi ne smejo izhajati. Radioaparate se mora takoj odvzeti.
- 14.) Vsi javni uradi in vse življensko važne ustanove kakor tudi prometna sredstva se morajo takoj zasesti s oddelki NOV.
- 15.) Vsi ti ukrepi se morajo izvesti na dan, ki bo zato določen.
- 16.) Vse likvidacije morajo izvršiti posebni oddelki partije.

Partijske organizacije na terenu in v oddelkih NOV morajo skrbeti za najstrožjo tajnost teh navodil. Samo najvažnejši stari člani, funkcionarji partije, smejo vedeti za ta navodila; samo ti so določeni za določitev krivcev.

Živela socialistična revolucija!
Živio Stalin, vodja vsega delovnega ljudstva!

Za CK - KPS:

Komunistička vlast ne poštuje ni međunarodno pravo, ni Ženevske konvencije o postupanju prema ratnim zarobljenicima

Komunizam se na može iskupiti ni oprati od počinjenih zločina, ma koliko ga kitili jezičnim smicalicama i izmišljali razlike i opravdanja; Zločini komunizma nisu bile devijacije, kao što izmišlja Stjepan Mesić, jer on i dan danas žali što komunisti nisu zauvijek završili i sve neistomišljenike pobili.

Komunizam nije ni antifašizam, jer je zločinačka ideologija, koja ne priznaje nijednu drugu ideologiju, svi neistomišljenici su joj neprijatelji koje treba likvidirati da im ne budu smetnja u totalitarnom i diktatorskom načinu vladanja.

Komunizam ne može biti ni ekstremna nada, jer za neistomišljenike nema nade, samo likvidacija! Smrt bez nade!

Za žrtve, komunizam nije bila ni devijacija, ni ekstremna nada, ni nimalo plemenita nada, a niti antifašizam. Njima je namijenjena samo **likvidacija** na brutalan način, umjesto poštivanja Ženevskih konvencija o zaštiti ratnih zarobljenika odnosno Konvencija o postupanju prema ratnim zarobljenicima, donesena je 27. srpnja 1929. godine na Diplomatskoj konferenciji u Ženevi pod pokroviteljstvom Međunarodnog odbora Crvenog križa. Ukupno su je ratificirale 54 države. izvorni tekst je na francuskom jeziku, a depozitar je švicarska vlada .

Važnost Konvencije iz 1929. god. za bleiburšku tematiku ogleda se u činjenici da je ona bila pravno obvezujuća za sve države koje su sudjelovale u događajima.

NDH je stranka Konvencije jer je ratifikacijske isprave podnijela Vladi Švicarske 20. siječnja 1943. Velika Britanija (odnosno UK) je jedna od izvornih potpisnica te je za nju Konvencija obvezujuća još od 23. lipnja 1931. Kraljevina SHS (koja je kasnije te godine preimenovana u Kraljevinu Jugoslaviju) je ratifikacijske isprave podnijela 30. lipnja 1931. Treba imati na umu da se Vlada DFJ osnovana na temelju sporazuma Tito-Šubašić 1944. god. smatrala pravnim sukcesorom Kraljevine Jugoslavije te je zahvaljujući tome i uživala formalni status saveznika SAD-a i Velike Britanije. Dakle, Ženevska konvencija o zaštiti ratnih zarobljenika iz 1929. god. pravno je obvezujuća za DFJ koja je bila subjekt.

Najveći i najstrašniji zločini prema hrvatskom narodu, počinjeni su nakon završetka rata u svibnju 1945. godine od strane jugoslavenskih snaga

Radi se o nizu teških kršenja međunarodnoga ratnog prava i tada važećih međunarodnih propisa počinjenih prema civilnom stanovništvu, većinom hrvatske i bošnjačke nacionalnosti te pripadnicima poraženih oružanih snaga, pretežito ustašama, članovima njemačke vojske, crnogorskim četnicima, ali i ruskim Kozacima koji su se dogodili na području Austrije i diljem bivše Jugoslavije.

Svim tim strahotama komunističke odmazde, direktno je zapovijedao Josip Broz Tito, koji je u vrijeme bleiburških događanja te marševa smrti koji su uslijedili bio predsjednik Vlade (DFJ), ministar obrane u toj Vladi, generalni sekretar partije (KPJ) te vrhovni zapovjednik svih jugoslavenskih oružanih snaga (prvo NOVJ a poslije Jugoslavenske armije), dakle de facto i de iure imao je kontrolu nad svim snagama te je bio najodgovornija osoba u zemlji. Jugoslavenske snage koje su sudjelovale u bleiburškim događajima postupale su po Titovim naređenjima i bile su pod njegovom potpunom kontrolom..

Kao dokaz Milan Basta prenosi u svojoj knjizi "Rat je završio 7 dana kasnije", Beograd, 1986., na str. 399: „Obruč je sa severa zatvoren, družo Stari.-Neprijatelj se ipak izvlači .Te ne smiješ dopustiti. Šutio sam trenutak-dva. Osećam da je maršal nezadovoljan.-Čuješ li ti mene Kosta?-Čujem, družo Stari.-Onda jače zatvori obruč. Peko i Koča će pritisnuti s juga. Ali zadatak Treće armije je sada najvažniji. Lično si mi odgovoran“

(Za one mlađe drug Stari je bio Tito, Kosta , Kosta Nađ, zapovjednik III. jugoslavenske armije, Aleksandar Ranković na čelu OZNE)

J. Jurčević, "Bleiburg", Zagreb, 2005. god., str. 270 i na naslovnoj strani: „Vaš rad u Zagrebu je nezadovoljavajuć. Za 10 dana u Zagrebu streljano je samo 200 bandita. Iznenaduje nas ova

neodlučnost, za čišćenje Zgb-a od zlikovaca. Radite suprotno od naših naređenja jer smo rekli da radite brzo i energično i da sve izvršite u prvim danima.... Aleksandar Ranković“

Isječak iz stručnog rada Kaznenopravni i povijesni aspekti bleiburškog zločina UDK 355.293(497.5)“1945”341.322.5(497.5)“1945 citiram:

„Najviši jugoslavenski predstavnik u samim pregovorima s Britancima u dvorcu Thurn-Valassina iznad Bleiburškog polja bio je Milan Basta, je u to vrijeme, 1945. god., bio politički komesar 51. brigade (tzv. vojvođanske) u sastavu III. jugoslavenske armije. Tamo se našao i zapovjednik 12. divizije Dušan Ostojić, poznat pod nadimkom Osman i njegov zamjenik Rade Knežević, poznat pod nadimkom Tihi. Ostojić i Basta planiraju sprovođenje predaje snaga na Bleiburškom polju. Točnije rečeno, oni 15. svibnja 1945. god. u svom zapovjednom mjestu u selu Hrust pripremaju masovni masakr. Smještaju svoje postrojbe na obližnje šumske proplanke s obiju strana Bleiburškog polja. Na taj način ostvaruju taktičku kontrolu nad cijelim poljem, a istodobno onemogućuju svaki ozbiljniji otpor jer su se jugoslavenske snage nalazile skrivene u šumi a hrvatski vojnici i civili stiješnjeni na čistini u polju.

Jugoslavenske snage bile su naoružane teškim i lakim strojnicama. Nakon što su Basta i Ostojić dovršili planiranje i taktički razmjestili snage, a po isteku ultimatumu Basta odlazi do hrvatskih položaja i nakon kraće inspekcije vraća se natrag te pritom daje svojim snagama znak rukom nakon čega je otpočeo masakr. Osobito je užasavajuća okolnost da su se u tom trenutku Bleiburškim poljem vijorilo tisuće bijelih zastava u znak predaje. Strojnička paljba pokosila je stiješnjenu masu civila, žena i djece te vojnika koji su se predali. Pobijeni i ranjeni padali su u hrpama. Nakon dovršenja paljbe pripadnici jugoslavenskih snaga ušli su u gomilu i započeli s pljačkom osobnih predmeta i klanjem onih ranjenih nesretnika koje strojnice nisu uspjele ubiti. O tim događajima pisao je diplomatski kurir Teodor Pavić“

Ultimatum koji se u tekstu spominje prenosi grof N. Tolstoj u svojoj knizi “Ministar i pokolji“; Zagreb, 1991. na str. 108: „Zahtijevamo bezuvjetnu predaju cijele vaše vojske za jedan sat. Ako prihvatite, žene i djeca mogu se vratiti svojim kućama. Vojnici i ofi ciri ostat će ratni zarobljenici....Ako ne prihvatite uvjete, za petnaest minuta započet će opći napad i vi se nećete imati pravo pozivati na internacionalne konvencije Crvenog križa“ Eto vidi se kako su partizani održali riječ, strojnicama su sve pobili!

<file:///D:/Downloads/09Vuletic.pdf>

Broj žrtava nikada neće biti točan

Ubijanje nije završeno na Bleiburškom polju. Nastavilo se, pa je Slovenija u to vrijeme bila najveće stratište Europe. Od 23. svibnja 1945. ubijeno 190.000 Hrvata. Na Križnom putu od Dravograda do hrvatske granice ubijeno je 145.000 Hrvata. U Kočevskom Rogu 41.000, u Zasavskom Hribovju 24.000, u Brežiškom Polju Mostec 6000, u Krakovskom Gozdu u jedanaest grobišta 5000, ubijen je dio hrvatske vlade i djece te opatica, u mjestu Lancovo 1300, u Crnom Grobu ostatak vlade pobijene u Lancovu 200 (str. 421).

Ali to još nije potpun popis, naknadno su otkrivena još neka mjesta masovnih grobnica. U Teznu kraj Maribora prigodom gradnje ceste otkriven je protutenkovski jarak ispunjen leševima. Iskopano je 1179 leševa hrvatskih vojnika, a otkriven je samo kraći dio rova, mnogo dulji ostao je neotkopan (str. 628).

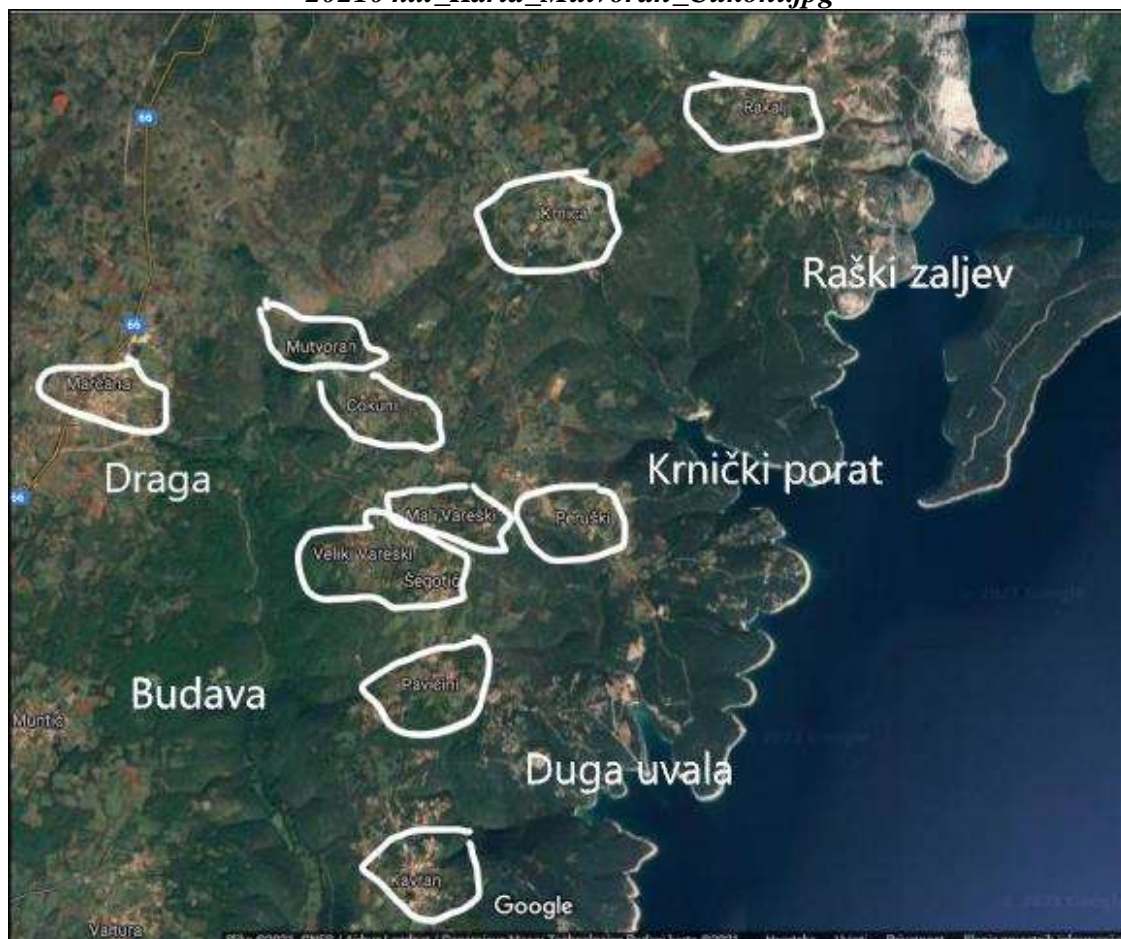
U Žančanima kraj Slovenj Gradeca, bilježi *Zbornik* na str. 631, u duboko urezan 600 metara dug šumski put za otpremu drva bilo je nabacano i zemljom nasuto 4000–7000, hrvatskih bjegunaca domobrana i mobiliziranih Slovenaca. Egzekuciju su pod zapovjedništvom slovenskih partizana i terenaca izveli (sve hladnim oružjem) 31. vojvođanska divizija i 1. divizija KNOJ-a. To je bila prava klaonica!

Točan broj pobijenih nikada se neće saznati. Uzeta je kao približno pouzdana britanska vojna procjena iz izvještaja 38. brigade V. korpusa VIII. (koji je u prilogu povijesnog dijela rada) savezničke armije. Ta procjena govori o oko 500 000 civila i 200 000 vojnika koji se kreću prema njihovim položajima.

Iz navedenih podataka jasno je zbog čega manipuliranje i iskrivljavanje povijesnih činjenica, povijesni revizionizam, sa ciljem zadržavanja pozicija vlasti, moći i materijalnog statusa. Zato se grčevito bore protiv povijesne istine i svako istraživanje odmah proglašava revizionizmom i ustaštvom!

Lili Benčik/hrvatskepravice

202104xx_Karta_Mutvoran_Cukoni.jpg

20210822-00_Izvjese-komemoracija_Sirocica_Mandaljevica.docm

2021-09-02

Franjo Talan,

Osvrt na obilježavanje Europskog dana sjećanja na žrtve totalitarnih režima 2021. godine *Izvjese o komemoraciji na grobištu Širočica i Mandaljevica i spomen na istarske blaženike* - Miroslav Bulešić (13. 05. 1920.-24. 08. 1947.) i Francesco Bonifacio (07. 09. 1912.-11. 09. 1946.), te obilježavanje Dana sjećanja na stradale grobišta Kolnjak i Nova Ves Petrijanečka

Društvo za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava

Kolodvorska 3, 42 000 Varaždin (osnovano u Varaždinu 20. rujna 2000.)

IBAN: HR8723600001101736832, OIB 20358865131

Spomen na žrtve jame Širočica i Mandaljevica, župa Sv Lucija kod Pazina - 22. 08. 2021.

Kako je bilo i najavljeno, a i u plan Društva za ovu godinu uvršteno, te u dogovoru sa župljanima župe Sv. Lucija kod Pazina potvrđeno, komemoracija za žrtve jame Širočica, održana je u nedjelju, 22. kolovoza popodne. S obzirom da se povodom Europskog dana sjećanja na žrtve totalitarnih režima (obilježava se 23. kolovoza op ft), komemoracije održavaju i na području sjeverne Hrvatske (i ostalim mjestima), dogovoreno je da se komemoraciji u Istri priključe oni koji mogu, a ostali će se u skladu sa slobodnim vremenom odazvati komemoraciji na grobištu Kolnjak kod Varaždina i na ostalim lokacijama. Kako sam i sam „uzeo par dana odmora“ od utorka, 17. kolovoza, bio u Zadru nekako mi jednostavnije bilo otići direktno prema Pazinu, nego se vraćati za Varaždin, pa onda ponovno prema Istri, a potvrdu dolaska potvrdio je Anton Celić iz Krbuna te supružnici Zdenka i Miroslav Kocijan, koji su godišnji koristili na istarskoj obali.

Spomen na žrtve grobišta Tupale poubijane 1946. pokopane u Otočcu 2020. godine

Kako sam na putu iz Zadra prema Pazinu prolazio blizu Otočca otišao sam do groblja i tamo zapalio svijeću žrtvama (civilima op ft) poubijanim 12. rujna 1946. godine u župi Sinac, na predjelu Tupale. Na lokaciji grobišta Tupale, uz jamu – grobište bila su postavljena dva križa s upisanim imenima žrtava, a misu za žrtve 2012. godine na grobištu je predvodio biskup mons. dr. Mile Bogović. Po osnivanju, u lipnju 2013. godine, *Povjerenstva Vlade Republike Hrvatske za istraživanje, uređenje i održavanje vojnih groblja, groblja žrtava Drugog svjetskog rata i poslijeratnog razdoblja*, koje djeluje u sklopu Ministarstva branitelja, danas Ministarstvo hrvatskih branitelja, 24. listopada 2013. godine, dolazi do „premještanja“ posmrtnih ostataka žrtava na groblje u Otočac. Iznad ukopanih posmrtnih ostataka postavljen je drveni križ s upisanim slovima „N.N. osobe II svjetski rat“, a ispod je upisano 25. 10. 2013.“ S obzirom da obiteljima žrtava nije dozvoljen pristup iskapanju, a nije im dano ni objašnjenje zbog čega se žrtve s uređenog grobišta premještaju, i što se s posmrtnim ostacima žrtava planira učiniti, mnogi, koji smatraju da svaka osoba ima pravo na dostojanstven život, kao i grob, izrazili su nezadovoljstvo takovim načinom rada i tražili da se utvrdi identitet žrtava i da se iste dostojanstveno i sa sprovodom pokopaju. Između ostalih nezadovoljstvo takovim načinom rada iskazali su i članovi Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij, a i neki članovi spomenutog Povjerenstva. Kako se godinama situacija nije mijenjala u rujnu 2019. godine pokrenuta je „akcija“ da se žrtve grobišta Tupale, identificiraju i na ljudski i dostojanstven način, u dogovoru s obiteljima, pokopaju. Da bi se identitet žrtava utvrdio bilo je potrebno posmrtnu ostatku žrtava iskopati, te pomoću suvremenih metoda identitet utvrditi, a nakon toga žrtve su u dogovoru s članovima obitelji i pokopane. To se zbile, 74. godine nakon njihova skončanja (skoro 7 godina od prvotnog iskapanja – premještanja, zapravo devastacije groba, 24. 11. 2013. – 12. 09. 2020.). Kako sam i sam tražio da se žrtve dostojno, kako to i dolikuje ljudima europskih opredjeljenja pokopaju, sudjelovao sam na pogrebu, a sa mnom u društvu put Otočca tog jutra krenuo je i gospodin Krešimir Mintas iz Varaždina, koji ima saznanja da su mu oca partizani poslije Drugog svjetskog rata ubili i pokopali na lokaciji „Kolnjak“ u općini i župi Gornji Kneginec. Dakle s auto-cesta sam izašao na izlazu Otočac i nakon par kilometara stigao do groblja koje je u Velebitskoj ulici. U odnosu na lanjsku godinu groblje se i dalje uređuje što je za svaku pohvalu, a a grobnica žrtava „Tupale“ nalazi se odmah do ograde s južne strane parkirališta, nasuprot mrtvačnice-grobne kućice.

Na okomito postavljenoj spomen ploči grobnice upisano je: „***Ovdje u miru božjem počivaju žrtve komunističkog režima ubijene u rujnu 1946. godine u Tupalama.***“, a ispod toga je tekst „Neka i je laka hrvatska zemlja“. Prema pokrovnoj ploči na grobnici u istoj je pokopano 15 žrtava, imena 12 identificiranih žrtava su upisane, a upisan je i podatak da se identitet tri žrtve nije utvrdio.

Na samoj grobnici, na pokrovnoj ploči, je upisano:

Ilija Kostelac, Franjo Ladišić zv. Francel, Mile Žagrović, Mandica Bodlović rođ. Žagrović, Josip Bukovac, Kata Banić rođ. Vašarević, Franka Tonković zv. Cuka, Mandica Orešković rođ. Tonković, Franjo Brajković, Jure Šimunić, Ljuba Banić, Franjo Orešković zv. Šiš i još tri osobe čiji identitet nije utvrđen.

<https://branitelji.gov.hr/vijesti/odrzan-posljednji-isprcaj-zrtava-poslijeratnog-razdoblja-drugog-svjetskog-rata-u-otoccu/3736>

Groblje Otočac – žrtve komunističkog režima ubijene u rujnu 1946. godine, pokopane 12. rujna 2020.

Nakon što sam zapalio svijeću i prekrizio grob krenuo sam natrag na auto cestu te vožnju nastavio prema Bosiljevu i Rijeci.

1. Spomen na žrtve jame Širočica i Mandaljevica (fuzavica...) 22. 08. 2021. god

Kako sam s gospodinom Antonom Celićem dogovorio da zajedno krenemo za Pazin i Širočicu, nakon što sam zapalio svijeću na grobnici žrtava nazvao sam ga da vidim smjer daljnjeg putovanja. Potvrdio mi je prijašnji dogovor te sam ga nakon prolaska kroz Rijeku, na odmorištu „Vrata Jadrana“ nazvao i izvijestio gdje se nalazim. Potom sam krenuo prema Opatiji, a susreli smo se uz cestu između Mošćeničke Drage i Plomina. pošto sam ja nakon komemoracije planirao otići do Lanišća gdje je u 18 sati bila misa, a poslije je bilo predviđeno predstavljanje nove knjige o blaženom Miroslavu Bulešiću, krenuli smo svaki svojim automobilom do Vozilića. Kako sam ja bio na putu od jutra, a i Anton je ujutro imao svoje obveze svratili smo u restoran na ručak te nakon toga nastavili put prema Pazinu i crkvi Svete Lucije u Pazinskom Polju. S obzirom da Anton, kao rođeni Istranin poznaje gotovo svaki kutak tog kraja bilo mi zadovoljstvo pratiti ga kroz živopisne predjele, a dok smo došli na parkiralište kod crkve Svete Lucije tamo su nas već čekali supružnici Zdenka i Miroslav Kocijan iz Varaždina. Pozdravili smo se s našim domaćinima. Gospodinu Tomislavu Ferenčić zahvalili na uključivanju u program jame Mandaljevica, a potom noseći vijence i svijeće, krenuli prema jami Širočica. Putem do jame molitvu krunice predmolio je vlč. Željko Zeci, a po dolasku do spomen križa položili smo vijence i zapalili svijeće. Kod spomen križa, postavljenog 2015. godine ponad grotla jame, prvo je položen vijenac Ministarstva hrvatskih branitelja, a potom organizatora komemoracije i Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava iz Varaždina.

Sudionici komemoracije žrtvama jama Širočica i Mandaljevica – ispred crkve sv. Lucije

U ime gostiju sa „sjevera“ Hrvatske nazočne je u ime potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske i ministra Ministarstva hrvatskih branitelja Tome Medveda pozdravio izaslanik Franjo Talan, predsjednik Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava Varaždin, a potom je prof. Zdenka Kocijan, pročitala promemoriju Ministarstva hrvatskih branitelja vezanih uz žrtve Drugog svjetskog rata i poslijeratnog razdoblja u kojoj se između ostalog ističe :

- Na Europski dan sjećanja na žrtve totalitarnih i autoritarnih režima – nacizma, fašizma i komunizma, u nedjelju 22. kolovoza 2021. godine, održat će se komemoracija za žrtve jame Siročice, grad Pazin, Istarska županija.

*Na području istraživanja grobnica žrtava Drugog svjetskog rata i poslijeratnog razdoblja objedinjena su saznanja o **1367** lokaciji mogućih mjesta masovnih i pojedinačnih grobnica. Proveden je **529** terenski izvid i snimanja lokacija iz zraka. Istražene su **65** lokacije pri čemu su ekshumirani posmrtni ostaci **1680** osoba, a od tog broja dostojno su trajno zbrinuti posmrtni ostaci **549** osoba. Pri tome ističemo da su samo u 2020. godini istražene lokacije Tomašica (53 p.o.), Prudnice-Brdovec (130 p.o.), Macelj (84. p.o.) i jama Jazovka (814 p.o.) te pri tome ekshumirani posmrtni ostaci **1081** osobe.*

23. kolovoza 2021. godine Grad Gospić na Gradskom groblju sv. Marije Magdalene u Gospiću organizira posljednji ispraćaj i pokop 102 žrtve Drugog svjetskog rata koje je Ministarstvo hrvatskih branitelja ekshumiralo na lokacijama: Lički Osik-predio Balatin (48 osoba), Lički Osik-predio Vrištine (14), Mušaluk-predio Klanac (21) i Čanić Gaj (19 osoba).

Promemoriju MHB-a o aktivnostima na dostojnom odnosu prema žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća pročitala je prof. Zdenka Kocijan, a o žrtvama grobišta Tupljak govori je Anton Celić iz Krbuna

O žrtvama jama Širočica i Mandaljevica govorio je

U ime domaćina zahvalu za dolazak na komemoraciju žrtvama fojbi, jama Širočica i Mandaljevica, izrekao je Tomislav Ferenčić, a u osvrtu na stradanja je rekao:

Prema istraživanju, a i prema pisanju Milana Rakovca 1. prosinca 1990. u Glasu Istre, od pada Italije, dakle od 8. rujna do prvih dana listopada 1943. partizani su u mjesec dana bacili u jame od 800 do 1000 žrtava. U jame su bili bačeni mnogi nevini hrvatski narodnjaci, dosljedni katolici. Fašizam ih je progonio, kažnjavao, zatvarao, a komunizam ih se riješio na okrutan način kao moguću opoziciju nakon svršetka rata.

Čak je 15 svećenika i 3 bogoslova, Hrvata i Talijana, ubijeno u Istri. Od toga su osmorica bili žrtve Nijemaca i Talijana, šestorica su ubijeni od partizana, jedan od četnika, a dio odgovornosti za progon preostale dvojice leži na partizanima.

Samo iz Porečke i Pulske biskupije 82 su svećenika bila u zatvoru, u vremenskom rasponu od 15 dana do 6 godina.

Prema kazivanju, sada pokojnog, sudionika događaja, koji je tada bio partizan bio je tada zadužen za pratnju zarobljenika. Prema opisu kretanja kolone za zarobljenicima može se sa velikom sigurnošću utvrditi smjer kretanja kolone kroz Limsku dragu do ispod Svetog Petra u Šumi. Kretali su se uglavnom noću a put im je bivao u pravilu nesmetan i osiguran od strane domaćih ljudi koji u pravilu nisu znali tko je u koloni. Zarobljenici u koloni, njih dvanaestorica, su većinom bili domaći ljudi sa područja poreštine među kojima i dvije mlađe žene. Pratilo ih je troje naoružanih partizana i komandir. Prošavši između Svetog Petra u Šumi i Ježenja, izbjegavajući sela, stigli su tako, blizu crkvice Svete Lucije, do jednog dolca gdje su našeg kazivača i još jednog starijeg partizana postavili da stražare.

Tada su zarobljenicima, žicom koju su usput pokupili u nekom vinogradu, vezali ruke straga. Kolona je dalje krenula još kojih stotinjak metara dalje do jame Mandaljevica.

Zbog prijetnji "da te nebi noć pojila" nastao je strah koji je i danas ukorijenjen

Sam čin egzekucije, kako kaže naš sugovornik, nije vidio ali je dobro čuo zapomaganje i vrisku. Obzirom kako nije bilo pucnjave možemo samo zamisliti prizor skončanja jadnih žrtava. Kazivač dalje priča kako je iz utabane staze i drugih tragova bilo jasno vidljivo kako je jama već bila "korištena" u iste svrhe. - Sve se je to događalo, nakon pada Italije, rujna 1943. godine za vrijeme takozvane male slobode.

Nažalost takvi su se zločini nastavili sve do svibnja i lipnja 1945. kada je prema kazivanju više svjedoka u susjednoj jami Širočica, život skončalo najmanje 60 njemačkih zarobljenika a vjerojatno i puno više.

Zbog takvog postupanja partizana, prijetnji "da te nebi noć pojila" a nažalost ne samo prijetnji, nastao je silan strah koji je i danas duboko ukorijenjen u istarskom narodu te je puno tajni o stradavanju ponešeneo u grob ali je isto tako puno svjedočanstava zapisano da se ne zaboravi i nikad ne ponovi.

- Mandaljevica - U jamu su, dok su u pogonu bile obližnje farme purana 70-tih i 80-tih, bačene tisuće strvina purana a još više u obližnju jamu Jakarleti. Domaći Jakarletovu jamu zovu i Purisova jama.

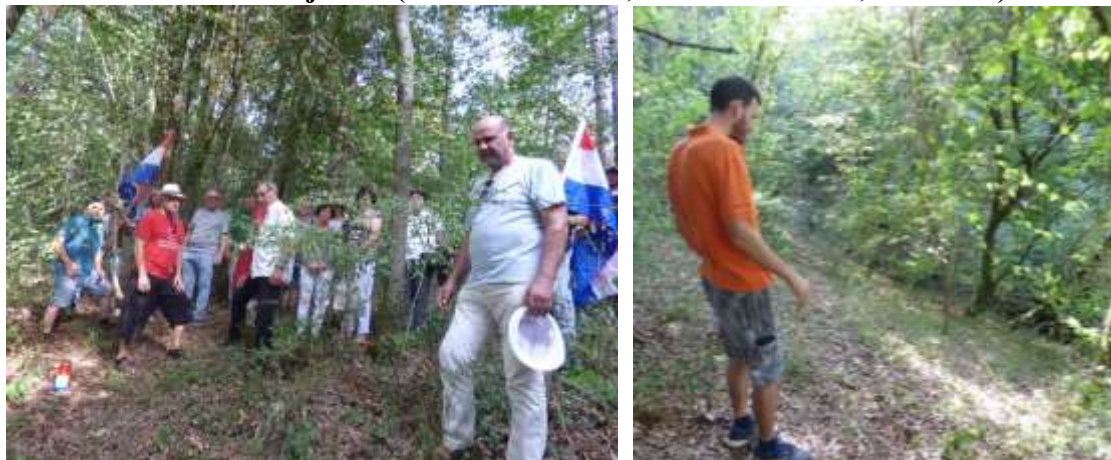
- Dubina (Mandaljevica) - 120 m, Širočica - dubina 60 m i - Jakarleti - nepoznata dubina.

(Literatura: Ladonja 1992 – 1999.; Ivan Grah:- Istra u ratnom vihoru od 1943. do 1945, 1998.)

Kod same jame nazočnima je o stradanju Istrana u toku dvadesetog stoljeća govorio Herman Ferenčić iz Buja, a osvrt na jamu Tupljak dao je Anton Celić. Na kraju je Franjo Talan zahvalio svima koji se žrtava sjećaju te ih pozvao da se uključe i pomogni kako bi se okolnosti stradanja saznale, sve žrtve ekshumirale i na dostojan način pokopale. Naglasio je, i pozvao prisutne da se odazovu odavanje počasti ukoliko su u mogućnosti i na ostalim lokacijama, povodom ovogodišnjeg obilježavanje Europskog dana sjećanja na žrtve totalitarnih režima komemoracije koje se održavaju diljem Republike Hrvatske. Tako će se u Gospiću, u ponedjeljak, u 11 sati održati pokop 102 žrtve, kako je je u pročitanoj promemoriji izvijestila prof. Zdenka Kocijan, a danas u nedjelju, u Lanišću, uz 74 obljetnicu smrti blaženog don Miroslava Bulešića u 18 sati misu će predvoditi biskup u miru, mons. Ivan Milovan. Nakon toga biti će predstavljanje najnovije knjige o blaženom Miroslavu, a moći će se posjetiti župni dvor u kojem je 24. kolovoza 1947. godine ubijen blaženi Miroslav. Od strane Društva komemoracija će se u ponedjeljak, 23. kolovoza 2021. godine, održati na grobištu

Kolnjak u općini Gornji Kneginec kod Varaždina, a u Grožnjanu će se u 10 sati svijeće zapaliti kod spomen obilježja podignutog na mjestu gdje su pripadnici poratne vlasti 11. rujna 1946. godine zaskočili i u nepoznato odveli blaženog don Francesca Bonifacio.

- **Jama Mandaljevica (koordinate N 45,2208125° i E 013,8736875°)**

1.1. Iznad jame „grotla“ Mandaljevica – župa Svete Lucije kod Pazina

Grotlo jame Mandaljevica – na putu prema crkvi Svete Lucije

Nakon komemoracije kod jame Širočica, putem kroz raslinje uputili smo se do jame Mandaljevica. Kao i kod jame Širočica položio se vijenac, a zbog neravnog, skliskog i „fuzavog“ terena prema grotlu, tj. jami svijeća se zapalila na sigurnoj udaljenosti. Kako je oko jedne i druge jame dosta suhog raslinja, nakon molitve, svijeće smo pogasili i ponijeli prema crkvi Svete Lucije.

2. Lanišće – 22. 08. 2021. godine – Spomen na blaženog Miroslava Bulešića

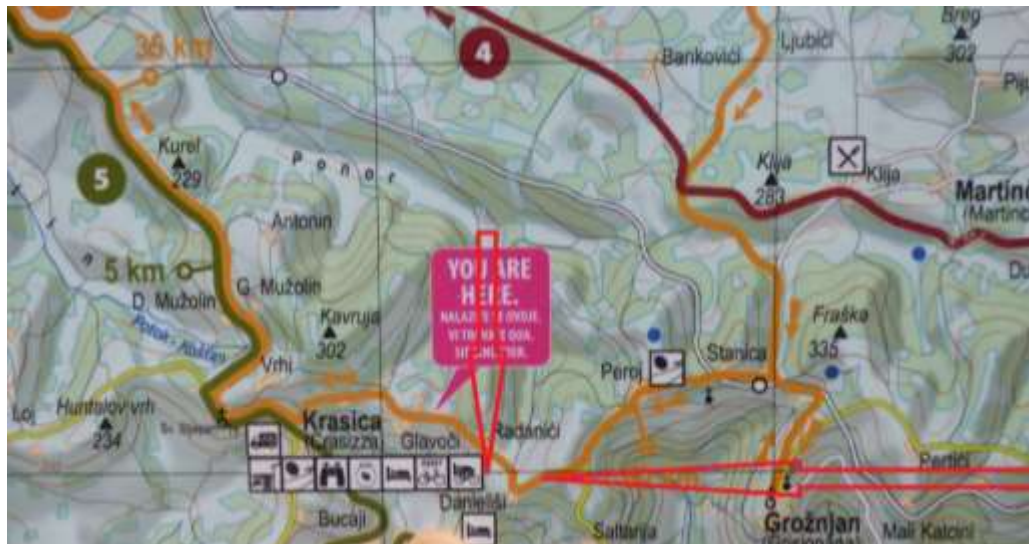
Nakon završetka komemoracije za žrtve grobišta Širočica i Mandaljevica nekoliko sudionika uputilo se prema Lanišću, gdje je s početkom u 18 sati misu predvodio biskup Ivan Milovan. Nakon mise, oko 19 sati, u crkvi je predstavljena knjiga „**Život za svetost blaženi Miroslav Bulešić, svećenik – mučenik**“. O knjizi su govorili Josip Grbac, Ilija Jakovljević, David Ivić i sam autor Stjepan Trogrlić.

Misu u Lanišću, 22. kolovoza 2021. godine predvodio je biskup u miru, mons. Ivan Milovan

3. Blaženi don Francesco Bonifacio – Grožnjan (23. 08. 2021.)

Iz dosadašnjih izvora i saznanja znade se da je don Francesco Bonifacio zaskočen, kidnapiran i odveden u nepoznatom smjeru, u noći 11. rujna 1946. godine, između zaselaka Radanići i Danieliši, na cesti Krasica – Peroj – Grožnjan. Na mjestu gdje je „zaskočen“ – kidnapiran postavljeno je spomen obilježje, rečeno mi da je bio duša od čovjeka.

Lokacija spomen obilježja na turističkoj karti, uz cestu Krasica – Peroj – Grožnjan (ista je na križanju strelica . opaska franjo talan)

Jedan drugi izvor kaže. *Posmrtni ostaci blaženog don Francesca traženi su u okolnim jamama, ali je pitanje s koliko istinske želje da se pronađu. S obzirom da je ubijen blizu našeg Peroja, a prema svjedočenju, automobil pripadnika OZNE je bio i na Stanici Grožnjan, moguća je i varijanta da je u tajnosti pokopan na starom groblju Sv. Vid, neki mještani to ističu, jer je isto groblje ubrzo nakon toga sumnjivo zatvoreno za pokope, uz obrazloženje da nije potrebno kad postoji drugo blizu Grožnjana. - Groblje Sv. Vid nije istraženo.*

Don Francesco Bonofacio (1912.-1946.), bio je Talijan, rodom iz Pirana, koordinate na kojima je postavljen spomenik su: N 45° 22' 49,1" i E 013° 42' 19,7" , a nadmorska visina je 252 m/nm¹

Na inicijativu Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava – Varaždin, na Europski dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima, u suradnji s općinom Grožnjan i prijateljima iz Istre, u ponedjeljak - 23. kolovoza 2021. , u 10 sati zapaljene su svijeće kod spomen obilježja blaženom don Francescu Bonifacio, podignutog na mjestu na kojem su pripadnici poratne vlasti 11. rujna 1946. godine zaskočili mladog svećenika, a koji je prema svjedočenjima bio duša od čovjeka. Spomen obilježje postavljeno je na cesti Krasica – Peroj – Grožnjan, između zaselaka Radanići – Danieliši, a tu je molitvu na hrvatskom predvodio Gracijano Kert, a na talijanskom predstavnik općine Grožnjan Valdi Regancin.

„lokacija Radanići – Danieliši“ - komemoracije, 23. kolovoza 2021. godine

U sklopu posjete Grožnjanu posjetio sam i obitelj Pavliček, a uz supružnike Jolandu i Franju bila je prisutna i gospođa Dunja. U želji da saznam još neke okolnosti vezane uz stradanje ljudi na području Istre, pred polazak za Pulu navratili smo i u Buje (Gracijano Kert i Franjo Talan), gdje smo posjetili obitelj Ferenčić, Davora i Hermana, a na „konak“ u Pulu došao sam pred večer u ponedjeljak. Idući dan ujutro, u 8 sati krenuo sam prema Rijeci, Zagrebu i Varaždinu, a kući sam stigao nešto iza 14 sati.

4. U ponedjeljak, 23. kolovoza 2021. godine – komemoracija za žrtve grobišta Kolnjak

¹ - Izmjeren GPS uređajem „Garmin – GPSmap 76CSx“ u utorak, 20. srpnja 2021. godine u 15,20 minuta, a u to vrijeme snimljena je i fotografija – zabilježio franjo talan, po povratku s puta, u četvrtak, 22. srpnja 2021. godine

Polaganje vijenaca i molitva na grobištu Kolnjak – 23. kolovoza 2021. godine

Kako je bilo i najavljeno, zahvaljujući gospodinu Vladimiru Horencu, u organizaciji Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava Varaždin, pod pokroviteljstvom općine Gornji Kneginec, komemoracija za žrtve grobišta Kolnjak održana je u ponedjeljak, 23. kolovoza 2021. godine. Obilježavanja **Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima** na grobištu Kolnjak započelo je ujutro u 9 sati. Na početku je himnu Republike Hrvatske otpjevala Maja Bobek Ivanjko, a potom su kod spomen obilježja položeni vijenci i zapaljene svijeće. Uz izaslanstvo općine Gornje Kneginec i članove Društva komemoraciji su bili nazočni i predstavnici Hrvatskog žrtvoslovnog društva iz Zagreba, a nakon polaganja vijenaca i paljenja svijeća molitvu za stradale predvodio je vlč. **Tihomir Kosec** župnik župe Svete Marije Magdalene koji je potom u spomenutoj crkvi za sve žrtve ratnih i poratnih stradanja u Drugom svjetskom ratu i poraću, te poginule u Domovinskom ratu, predvodio misu.

Od strane Društva za obilježavanje grobišta komemoraciju su nazočili: Ctanko Cecelja, Vladimir Horenc i Ivo Ivanović, a iz Zagreba je došao Marko Vidović i članovi Hrvatskog žrtvoslovnog društva Josip Horvat, Marinko Kostić, Antonija Pevec i Jozo Pušić.

Sudionici komemoracije na grobištu Kolnjak, općina Gornji Kneginec – Varaždinska županija

5. Nova Ves Petrijanečka – spomen na žrtve Drugog svjetskog rata i poraća

Povodom Europskog dana sjećanja na žrtve svih totalitarnih i autoritarnih režima, na prijedlog Stjepana Jovana, potpredsjednika Društva za obilježavanje grobišta ratnih i poratnih žrtava Varaždin, svijeće su zapaljene i kod spomen obilježja stradalim žiteljima Nova Ves Petrijanečka, a odavanju

počasti stradalima pridružili su se i članovi Udruge dragovoljaca i veterana domovinskog rata klub Petrijanec (priložene fotografije snimio je Vladimir Milovec, član UDVDR-a klub Petrijanec).

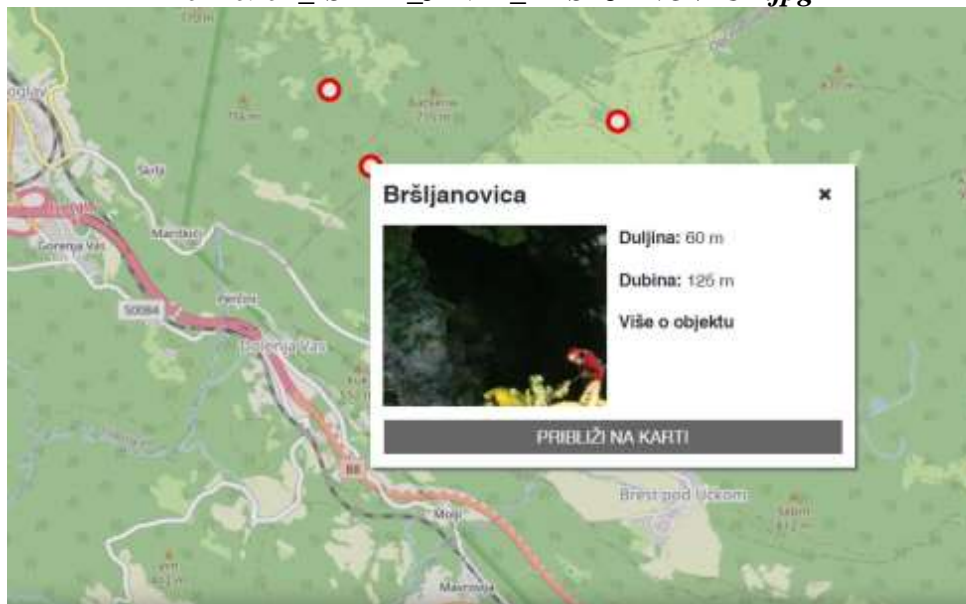

*Spomen na poginule, stradale i nestale žitelje Nove Vesi Petrijanečke – 23. 08. 2021. godine
Po povratku iz Zadra, Otočca i Istre, a i poslije dobivenih „materijala“ s održanih komemoracija na
Kolnjaku i u Novoj Vesi Petrijanečko 28. kolovoza 2021. godine objedinio Franjo Talan,*

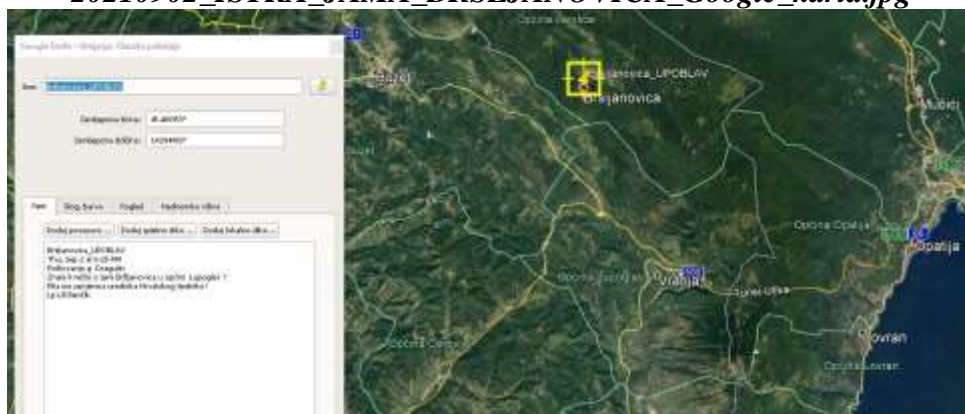
Napomena: Galerija fotografija složena je po slijedećim brojevima- rasporedu

1. – Otočac
2. 1. – jama Širočica
- 2.-2. jama Mandaljevica
3. - Lanišće
4. – Grožnjan – (Radanići – Danieliši) Buje
5. – Kolnjak –
6. – Nova Ves Petrijanečka

20210902_ISTRA_JAMA_BRSLJANOVICA.jpg

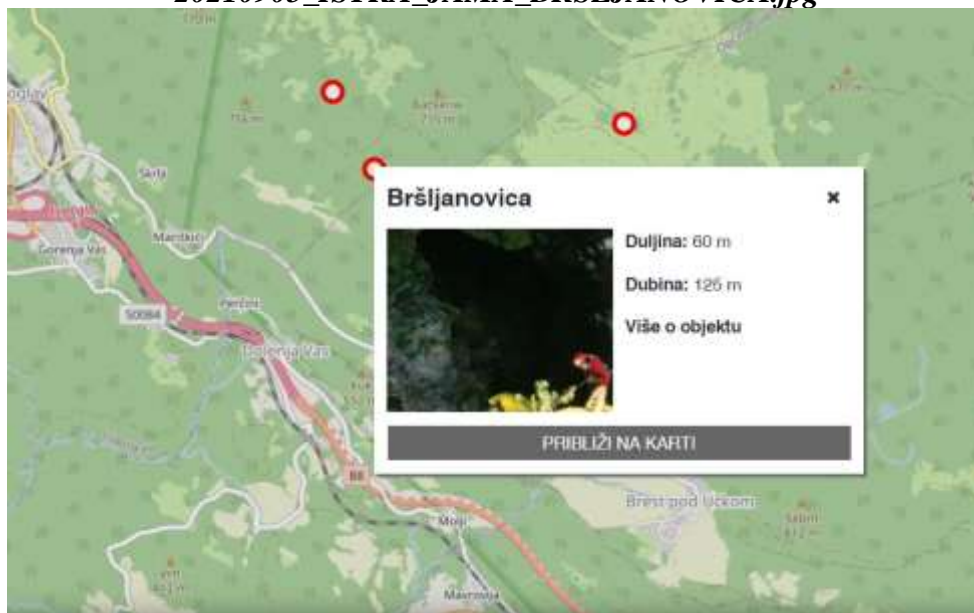
20210902_ISTRA_JAMA_BRSLJANOVICA_Google_karta.jpg

20210905_Google_grobista_NDH_Saranova.jpg

20210905_ISTRA_JAMA_BRSLJANOVICA.jpg

20210917-IPL_USTAV_KRIMINAL_R.HRVATSKA.docm

2021-09-22

"VLADA REPUBLIKE HRVATSKE" (1)
Poslovni partner "VLADA REPUBLIKE HRVATSKE" pronađen je u bazi podataka [ipi](#) (1-0) različitih podataka

PIK® Record - L

Registered company name: VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
 Non-registered name or business unit: 15254487
 O-U-IN Number: 10000
 Registered address: 3 Trg Sv. Marka
 Post code: 10000
 City: Zagreb
 Country: Croatia
 Country code: 179
 Post office box number: 14569222
 Post office box town: 10000
 Telephone number: 14569222
 Fax number: 14569222
 Name primary executive: Domagoj Ivan Milanović
 Activity (SIC): 9199

Address: Trg svetog Marka 2, 10 000 Zagreb
 Tel: 01 4569 222
 Fax: 01 4569 219
 E-mail: ipr@vlada.hr
 Web: <http://www.vlada.hr>
 Register EU info section: 3801 622 622

www.vlada.hr

Company Profile Page: Da li su potrebni još neki drugi dokazi? Da? U redu – čitajte dalje na sljedećoj stranici.

Vlada Republike Hrvatske
 3 Trg Sv. Marka
 Zagreb, 10000, Croatia

Phone: 14569222 | Website: Information not found

Vlada Republike Hrvatske is a private company categorized under General Government, Nec and located in Zagreb, Croatia. Our records show it was established in and incorporated in . Register for

WELBYD: Vlada Republike Hrvatske je privatna tvrtka kategorizirana pod opću državu. Nac i/loc:

ipi

Istinom protiv laži

Novosti-novo Posted Sep 11, 2021 Be the first to comment! Read 22387 times

Tragedija! Ni jedan glavni medij ne smije komentirati daljnje postupanje kaznene prijave protiv Milanovića, Plenkovića i Jandrokovića zbog lažnog predstavljanja i...pročitajte

Dole Navedenim radnjama Zoran Milanović, Andrej Plenković i Gordan Jandroković ostvarili su sva bitna obilježja kaznenog dijela lažnog predstavljanja, dionika zločinačkog udruženja, sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom iz Članka 88. Kaznenog zakona Republike Hrvatske GLAVA DEVETA- Genocid.

ISTINOM PROTIV LAŽI

NE GOVORU MRŽNJE

Oslovaž:
**"Ne govoru mržnje
 Istinom protiv laži"**
 Kuzine 1A, 21312 Podstrana
 Republika Hrvatska

Mobilni: +385(0) 95-5000-537
 E-mail: info@negovorumrznje.hr

Značajno:
 HR342380011100917942
 email: IPK2NR2

Udruga „Ne govoru mržnje-istinom protiv laži“

Križine 1A

21312 Podstrana

Nadnevak, 13.07.2021.

Republika Hrvatska

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE

Kazneni odjel

Gundulićeva 29 a

21000 Split

Na osnovu 204. 1. Zakona o kaznenom postupku Republike Hrvatske, štovanom Naslovu podnosim:

KAZNENU PRIJAVU

2x PROTIV

1. ZORANA MILANOVIĆA, rođ. 30. listopada 1966. u Zagrebu s meni poznatom adresom Pantovčak 21 Zagreb, na radnom mjestu – predsjednik Republike Hrvatske

Jer:

se lažno predstavlja predsjednikom Republike Hrvatske i član je zločinačkog udruženja sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom

Obrazloženje 1

Uloga Predsjednika Republike Hrvatske utvrđena je Ustavom Republike Hrvatske, a temelji se na izravnom političkom mandatu dobivenom od naroda, na neposrednim izborima. U tom smislu, predsjednička dužnost pozicionira se kao najviša u Republici Hrvatskoj, što proizlazi i iz teksta svečane prisege na vjernost Ustavu Republike Hrvatske, u kojem se navode temeljne predsjedničke dužnosti, dok se nositelja navedenih dužnosti označava nazivom – hrvatski državni poglavar. “Prisežem svojom čašću da ću dužnost predsjednika Republike Hrvatske obavljati savjesno i odgovorno, na dobrobit hrvatskog naroda i svih hrvatskih državljana. Kao hrvatski državni poglavar:

- držat ću se Ustava i zakona,
- brinuti se za poštovanje ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske,
- bdjeti nad urednim i pravednim djelovanjem svih tijela državne vlasti,
- čuvati nezavisnost, opstojnost i jedinstvenost države Hrvatske.

Tako mi Bog pomogao.“

Predsjednička dužnost po slovu je Ustava Republike Hrvatske nespojiva s bilo kojom javnom ili profesionalnom dužnosti, kao i sa članstvom u bilo kojoj političkoj stranci. U tom smislu predsjednička dužnost ili dužnost hrvatskog državnog poglavara i formalno je izravno u funkciji zastupanja javnog interesa, odnosno interesa svih građana Republike Hrvatske, bez obzira na njihovo političko opredjeljenje, etničku ili vjersku orijentaciju i pripadnost. Najveće vrednote ustavnog poretka su sloboda, jednakost, nacionalna ravnopravnost i ravnopravnost spolova, socijalna pravda, poštivanje prava čovjeka, očuvanje prirode i čovjekova okoliša, vladavina prava. Zoran Milanović dužnost predsjednika Republike ne obavlja savjesno, odgovorno, ne drži se Ustava i zakona, vladavine prava, ne čuva nezavisnost, opstojnost i jedinstvenost države Hrvatske, lažno se predstavlja hrvatskim predsjednikom i član je zločinačkog udruženja.

Naime, u Njemačkoj podružnici Dun&Bradstreet, pod D-U-N-S brojem 500640570 registrirana je paralelna paradržavna privatna tvrtka istog imena ali ograničene odgovornosti, Republika Hrvatska d.o.o. Prvi direktor paradržavne tvrtke Republika Hrvatska d.o.o., predstavljajući se kao predsjednik Republike Hrvatske, bio je Ivo Josipović koji je zajedno sa Jadrankom Kosor protuustavno potpisao Lisabonski ugovor - udruživanje Republike Hrvatske u savez sa drugim državama, što je protivno

članku 135. Ustava RH, koji zabranjuje udruživanje prije referendumu.

Članak 135. stav 4. kaže (142): 'Odluka o udruživanju Republike Hrvatske donosi se na referendumu i samo NAROD referendumom može donijeti odluku o udruživanju sa drugim asocijacijama'.

Tako je RH d.o.o. prisvojila svoje građane kao poslovni subjekt, a građani niti ne znajući, od svoga samoga rođenja „potpisuju” da priznaju njen dug, te da su, iako ne svojom voljom, zaposlenici iste. Tako svako dijete koje se rodi, upisom u matičnu knjigu rođenih ima svoje ime i prezime ispisano na službenom dokumentu velikim slovima te postaje poslovni subjekt tvrtke u kojoj se rodilo potpisom i prijavom, jer je malolj

Temeljne odredbe Ustava, Članak 2. stav 1. kaže „Suverenitet Republike Hrvatske neotuđiv je, nedjeljiv i neprenosiv. Potpisom Lisabonskog ugovora, Hrvatska je izgubila svoj suverenitet, što je protuustavno po članku 2. Ne obazirući se na to Jadranka Kosor u svojstvu premijerke i Ivo Josipović u svojstvu predsjednika potpisali su dana 9. prosinca 2011. godine, za vrijeme summita u Bruxellesu, takozvani mali ustav EU, odnosno Lisabonski sporazum i time pokazali da su iznad Ustava RH i naroda.

Tako je RH d.o.o. prisvojila svoje građane kao poslovni subjekt, a građani niti ne znajući, od svoga samoga rođenja „potpisuju” da priznaju njen dug, te da su, iako ne svojom voljom, zaposlenici iste. Tako svako dijete koje se rodi, upisom u matičnu knjigu rođenih ima svoje ime i prezime ispisano na službenom dokumentu velikim slovima te postaje poslovni subjekt tvrtke u kojoj se rodilo potpisom i prijavom, jer je maloljetno svojih roditelja. Nije poznat podatak koliko je ljudi, državljana Republike Hrvatske dalo svoj pristanak da rade u tvrtki, osim državnih službenika. Stoga proizlazi da građani koji nisu svojevrijem pristali raditi u RH d.o.o. nisu dužni plaćati joj poreze, jer zašto bi plaćali porez tvrtki RH d.o.o.?

Svi građani po članku 6. Opće deklaracije o ljudskim pravima čovjeka daje se za pravo da ga se pred zakonom smatra ne osobnom već ČOVJEKOM. Osoba, pravno gledajući znači poslovni subjekt, ima svoj OIB, kao i tvrtke, te se označava velikim tiskanim slovima. Na svakoj osobnoj iskaznici i putovnici, te matičnom listu tek rođenih ime i prezime, i svi ostali podaci ispisani su velikim tiskanim slovima, ne iz drugoga razloga, već stoga što su postali poslovnim subjektom, niti ne znajući, zaposlenici tvrtke RH d.o.o.

Sudovi, kao i sva ministarstva, županije itd, osnovani su od RH d.o.o. koja je, pravna država, krši svoj Ustav i donešene zakone. To su naime, interni dogovori između tvrtki, koji se prezentiraju kao zakoni. Sudstvo također registrirano kao privatna kompanija, kao i RH d.o.o., ne može biti neovisno kada je tvrtka kćer koja radi pod RH d.o.o. a koja joj daje plaću i financijski je ovisno o njoj. No ovo je samo jedan od primjera.

Tako jasno piše u evidenciji Dun&Bradstreet, da je Republika Hrvatska „private company”, (privatna kompanija), s tvrtkama kćerima, svim ministarstvima koji također imaju svoj D-U-N-S broj, šifru djelatnosti, kredibilitet, status, itd.

Na donjim adresama upisujući različite D-U-N-S brojeve, može se iščitati status tvrtke kćeri RH d.o.o., upisujući npr. Vlada Republike Hrvatske. Izbacit će se opis djelatnosti, tko je direktor, odgovoran itd.

Bonline je tvrtka koja je u Hrvatskoj i u kojoj se također može provjeriti podatak koji građane zanima.

www.dnb.ch/htm/678/de/Qualitaetssicherung.htm

<http://www.upik.de/en/faq.html>

www.bonline.hr/hr/pages/about.aspx

Ove podatke moguće je provjeriti na gornjim adresama, upisujući D-U-N-S brojeve.

Tako je prvi predsjednik paradržavne tvrtke Republika Hrvatska d.o.o Ivo Josipović zaveden u Uredu predsjednika kao direktor po funkciji, a ne predsjednik Republike Hrvatske. Upisani D-U-N-S broj 552658569 ispisat će ove podatke, a pod „funkcijom” – primary executive njegovo ime. Zoran Milanović je kao prvi predsjednik paradržavne vlade upisan pod D-U-N-S brojem 552646457, kao „glavni i odgovorni” za tu tvrtku kćer RH d.o.o.,

Hrvatski sabor je upisan na Trgovačkom sudu pod brojem, tj. šifrom djelatnosti 8411, a pod djelatnost mu je upisano: Opće djelatnosti javne uprave;

Ministarstvo uprave – Središnji državni ured za upravu nosi D-U-N-S broj: 499617496;

SOA – Sigurnosno obavještajna agencija, zavedena je pod brojem 364717970;

MUP Ministarstvo unutarnjih poslova zavedeno je pod D-U-N-S brojem 500670289, ali i na hrvatskom Trgovačkom sudu; 8424 – poslovi javnog reda i sigurnosti;

Dom zdravlja Ministarstva unutarnjih poslova RH zavedeno je pod D-U-N-S brojem 500675719;

Ministarstvo vanjskih i europskih poslova ima D-U-N-S broj 500670292;

Ministarstvo obrane Republike Hrvatske 500670290, djelatnost: 8422 – poslovi obrane;

Ministarstvo branitelja nosi svoj D-U-N-S broj 500670287;

Ministarstvo obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti zavedeno je pod D-U-N-S brojem 499617173;

pa Republika Hrvatska Ministarstvo financija tvrtka je koju je osnovala Republika Hrvatska d.o.o., pod D-U-N-S brojem 500670291.

Hrvatska narodna banka je privatna tvrtka, kao i sve ostale navedene, pod brojem 365521058; registrirana kao „javni zavod koji zapošljava prema dostupnim podacima od kada je zavedena kao tvrtka 573 djelatnika;

SAFU – Središnja agencija za financiranje i ugovaranje programa i projekata Europske unije;

Carinska uprava Republike Hrvatske registrirana kao privatna kompanija u RH,

FINA – financijska agencija, D-U-N-S broj 499613388;

Ministarstvo pravosuđa RH pod D-U-N-S brojem 644610789;

Visoki upravni sud Republike Hrvatske zaveden pod djelatnost i u Hrvatskoj pod šifrom djelatnosti: 8423 – sudske i pravosudne djelatnosti;

Županijski sud u Zagrebu, pod D-U-N-S brojem 499659670;

Općinski građanski sud u Zagrebu pod D-U-N-S brojem 499452852 – djelatnost: sudovi i pravosuđe;

Trgovački sud u Zagrebu pod djelatnosti – sudovi i pravosuđe; Trgovački sud u Rijeci osnovan kao društvo;

Državno odvjetništvo Republike Hrvatske DORH; Ministarstvo gospodarstva – D-U-N-S broj 500670293;

Ministarstvo poljoprivrede privatna tvrtka pod brojem 500670300;

Ministarstvo zaštite okoliša i prirode pod brojem 500670298;

Ministarstvo regionalnog razvoja i fondova Europske unije, tvrtka s brojem 672965456;

Ministarstvo regionalnog razvoja, šumarstva i vodnog gospodarstva pod brojem 500670295;

Hrvatske vode su tako privatna kompanija pod D-U-N-S brojem, za upravljanje vodama, na čelu s direktorom Ivicom Plišićem;

Ministarstvo znanost, obrazovanja i sporta zavedeno pod brojem 500670296.

Tvrtka RH d.o.o., osnovala je Ministarstvo zdravlja pod D-U-N-S brojem 500670297;

Hrvatski zavod za javno zdravstvo je također privatna tvrtka, a Županijski zavod za javno zdravstvo kategorizirano je pod djelatnošću i u Hrvatskoj pod šifrom djelatnosti 8622 – Djelatnost specijalističke medicinske prakse.

Ministarstvo turizma zavedeno je pod D-U-N-S brojem 500670303;

Ministarstvo kulture 500670304; Hrvatski državni arhiv, Zagreb, na adresi Savska cesta 131 pod brojem 500640152; ali se zatim pojavljuje i Hrvatski državni arhiv kao druga privatna tvrtka na adresi Trg Marka Marulića 21, pod brojem 499617140; Hrvatska zajednica županija pod brojem

364716774.

Županije koje su upisane u registar kao privatne tvrtke

Zagrebačka županija 500625799;

Sisačko-moslavačka županija; Koprivničko-križevačka županija; Varaždinska županija; Virovitičko-podravna županija; Međimurska županija pod brojem 364724117;

Ličko-senjska županija; Istarska županija pod D-U-N-S brojem 364718341;

Primorsko-goranska županija; Zadarska županija; Šibensko-kninska županija pod brojem 364718044;

Splitsko-dalmatinska županija; pa zatim Županija Splitsko-dalmatinska, Županijsko poglavarstvo također su registrirane kao privatne tvrtke.

[file:///C:/Users/Korisnik/Desktop/Republika%20Hrvatska%20d.o.o/REPUBLIKA-HRVATSKA-d.o.o%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Korisnik/Desktop/Republika%20Hrvatska%20d.o.o/REPUBLIKA-HRVATSKA-d.o.o%20(1).pdf)

The screenshot displays the UPIK® website interface. At the top, there is a navigation bar with links for 'Deutsch', 'Terms of Privacy', 'Terms of use', 'Legal', and 'Sitemap'. Below this is the UPIK® logo and the tagline 'Decide with Confidence'. The main content area is titled 'UPIK® Record - L' and shows search results for a company in the Republic of Croatia. The results include fields for 'Registered company name', 'Non-registered name or business unit', 'D-U-N-S Number', 'Registered address', 'Post code', 'City', 'Country', 'Country code', 'Post office box number', 'Post office box town', 'Telephone number', 'Fax number', 'Name primary executive', and 'Activity (SIC)'. There are also buttons for 'UPIK®-Search', 'Change Data', and 'Request new'. On the right side, there is a 'My UPIK® - Login' section with fields for 'Username' and 'Password', and a 'Register now' button. Below the login section, there are links for 'Benefits of registering' and 'More on the topic'.

Ivu Josipovića, prvog direktora paradržavne tvrtke Hrvatska Republika d.o.o., naslijedila je Kolinda Grabar Kitarović protiv koje je Udruga 'Ne govoru mržnje-Istinom protiv laži' podigla kaznenu prijavu zbog suučesništva u genocidu jer je odobrila trovanje hrvatskog naroda chemtrailsima. Zoran Milanović samo je slijed tzv. hrvatskih predsjednika koji aktivno učestvuju u genocidu nad hrvatskim narodom.

<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/1043-kaznena-prijava-kolindi-plenkovicu-krsticevicu-coricu-i-branki-picek-za-suucsnistvo-u-genocidu-nad-hrvatskim-narodom>

Obrazloženje 2

Milanovićeva vlada, Kukuriku koalicija, 29.ožujka 2012.godine ukinula je Uredbu o obveznom označavanju GMO-a na prodajnim mjestima, a donijela Uredbu u izmjeni i dopunama, o razini genetski modificiranih organizama. Ovom odlukom je propisano da na proizvodima koji sadrže kukuruz OZNAKE MON 89034XMON 88017 ne treba isticati da je riječ o GMO sorti! U kampanji za pristup Europskoj uniji nisu se spominjali potencijalni problemi genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a.

Prema Zakonu o hrani, koji je izglasan u Hrvatskom saboru 2003. godine, zahtijeva se obavezno označavanje genetički modificirane hrane.

Mnogi potrošači osjećaju kako se regulatorne službe ne nose dobro sa svim nepoznanicama tehnologije genetičkog modificiranja te na taj način pokazuju nedostatak kontrole nad razvojem

biotehnologije. Jedan od načina na koji potrošači mogu barem osjećati kako imaju kontrolu nad procesom kupovine jest izbor tijekom kupovine, što zahtijeva mogućnost informiranja o proizvodima koje kupuju, a to direktno uključuje i obavezno označavanje genetički modificiranih proizvoda. Prvo je pravilo u zagovaranju prava potrošača transparentnost, što znači da potrošači imaju pravo na punu objavu o proizvodu, njegovoj kvaliteti i rizicima, a vlada i proizvođači imaju odgovornost pružiti potrošačima relevantne informacije.

Unatoč svim gore navedenim argumentima protiv označavanja genetički modificirane hrane, u Hrvatskoj na snazi je propis koji zahtijeva obavezno označavanje prehrambenih proizvoda ukoliko imaju više od 0,9 % genetički modificiranih sastojaka. Uzgoj genetički modificiranih usjeva ima za posljedicu povećanu izloženost potrošača različitim vrstama pesticida. Usjevi su genetički modificirani kako bi bili tolerantni prema određenim herbicidima, kao što je glifosat, a ostaci i metaboliti tih herbicida postali su trajno svojstvo hrane koju konzumiraju potrošači. Do pojave genetički modificirane hrane, ostaci herbicida poput glifosata nisu bili veliki problem, budući da su se samo povremeno pronalazili u hrani.

Genetički inženjering doveo je do trajne izloženosti ostacima herbicida takve vrste hrane. Dok brojne države Europske unije zabranjuju uporabu glifosata zbog toksičnosti, a znanstvenici upozoravaju na njegovu štetnost, hrvatska ministrica poljoprivrede Marija Vučković 3. srpnja 2019. je izjavila da se u Hrvatskoj zasad neće zabraniti upotreba glifosata. Glifosat je razvila američka tvrtka Monsanto pod markom i nazivom Roundup. Deseci drugih kemijskih kompanija, uključujući Dow Agrosiences i njemački BASF su glifosat plasirali širom svijeta. Zabrinutost zbog njegove sigurnosti pojavila se kada je Agencija Svjetske zdravstvene organizacije 2015. godine zaključila da glifosat uzrokuje rak. Prema podacima iz Ministarstva poljoprivrede, dobivenim na upit, u Hrvatskoj je trenutno odobreno 21 sredstvo za zaštitu bilja koja sadrže aktivnu tvar glifosat. Njegova ukupna potrošnja se kreće u razmjerima do 50 posto ukupne potrošnje herbicidnih pripravaka u Hrvatskoj. Nisu provedene studije o djelovanju glifosata na hrvatska polja, no glifosat je itekako zastupljen na našem tržištu.

Prema dostupnim podacima, na hrvatskom tržištu postoji čak 26 raznih komercijalnih proizvoda koji u sebi sadrže glifosat. Europska agencija za sigurnost hrane (EFSA) također je utvrdila jasne posljedice za okoliš, kada se genetički modificirani usjevi otporni na djelovanje glifosata siju na velikim površinama.

Hrvatska vlada (Kukuriku koalicija) je 29. ožujka 2012. godine donijela UREDBU u izmjeni i dopunama, o razini genetski modificiranih organizama ispod kojih proizvodi koji se stavljaju na tržište ne moraju biti označeni kao proizvodi koji sadrže genetski modificirane organizme. U kampanji za pristup Europskoj uniji nisu se spominjali potencijalni problemi genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a. Tako je zahvaljujući ovoj uredbi, uz trovanje hrvatskog naroda chemtrailsima, zločinačka korporacija Monsanto cijelo vrijeme sijala svoje GMO sjeme i prodavala svoje neoznačene proizvode na policama, što je imalo za posljedicu da je Hrvatska u vrhu po broju umrlih od malignih bolesti:

<http://hlpr.hr/vijesti/detaljnije/hrvatska-u-vrhu-eu-a-po-broju-oboljelih-i-umrlih-od-raka-pluca>

Obrazloženje (3)

Zoran Milanović je dao osobne podatke hrvatskih građana stranoj kompaniji Weber Escal iako Članak 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka kaže da je svrha zaštite osobnih podataka zaštita privatnog života i ostalih ljudskih prava i temeljnih sloboda u prikupljanju, obradi i korištenju osobnih podataka. Zaštita osobnih podataka u RH osigurana je svakoj fizičkoj osobi bez obzira na prebivalište te neovisno o rasi, boji kože, spolu...

Obrazloženje (4)

U ime Milanovićeve Vlade, tzv. Kukuriku koalicija, Neven Mimica 2012-te potpisao je Agendu 21, koja je ništa drugo do pauperizacija, depopulacija ili likvidacija hrvatskog naroda.

<http://istinomprotivlazi.info/uz-kavicu/453-nakon-ekonomskog-kolapsa-koji-nam-se-upravo-dogada-slijedi-cipiranje>

Ovim navedenim radnjama Zoran Milanović ostvario je sva bitna obilježja kaznenog dijela lažnog predstavljanja, dionika zločinačkog udruženja, sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom iz Članka 88. Kaznenog zakona Republike Hrvatske GLAVA DEVETA- Genocid. Zoran Milanović dužnost predsjednika Republike ne obavlja savjesno, odgovorno, ne drži se Ustava i zakona, vladavine prava, ne čuva nezavisnost, opstojnost i jedinstvenost države Hrvatske. Zoran Milanović samo je slijed lažnog predstavljanja hrvatskim predsjednikom, dionik zločinačkog udruženja, s krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom.

PROTIV

2. **ANDREJA PLENKOVIĆA**, rođ. 8. 4. 1970. godine u Zagrebu sa prebivalištem u Zagrebu sa meni poznatom adresom na radnom mjestu, Trg Sv. Marka2. Zagreb, zaposlen – predsjednik Vlade.

Jer:

se lažno predstavlja predsjednikom vlade Republike Hrvatske i član je zločinačkog udruženja, sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom

Obrazloženje1 isto kao i kod Zorana Milanovića

"VLADA REPUBLIKE HRVATSKE" (1)

Poslovni partner "VLADA REPUBLIKE HRVATSKE" pronađen je u bazama podataka **pet (1-5)** različitih poduzeća.

1. PIK® Record - L

Registered company name	VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
Non-registered name or business unit	
D-U-N-SID Number	552646457
Registered address	2 Trg Sv. Marka
Post code	10000
City	Zagreb
Country	Croatia
Country code	179
Post office box number	
Post office box town	
Telephone number	14569222
Fax number	16303019
Name primary executive	Domađoj Ivan Milosevic
Activity (SIC)	9199

www.pik.de/en/pik_suche.cgi?new=7 ©1999 Daten & Zentrale ustarove jst: 50

5. Company Profile Page

Vlada Republike Hrvatske
2 Trg Sv. Marka
Zagreb, 10000, Croatia

Phone: 14569222 | Website: Information not found

Da li su potrebni još neki drugi dokazi?
Da? U redu – čitajte dalje na slijedećoj stranici.

→ **Pritužite** na: www.marta.com i utipkajte ime tražene tvrtke.

* Vlada Republike Hrvatske is a private company categorized under General Government, Nec and located in Zagreb, Croatia. Our records show it was established in and incorporated in . Register for

* PRIJEVOD: Vlada Republike Hrvatske je privatna tvrtka kategorizirana pod opća država, Nec (Naci-

Obrazloženje 2

Vlada Republike Hrvatske na temelju Članka 23. stavka 3. Zakona o Vladi Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/90, 8/91, 14/91, 53A/91, 9/92 i 55/92), na sjednici održanoj dana 30. rujna 1993. godine, donijela je ODLUKU o objavljivanju mnogostranih međunarodnih ugovora kojih je Republika Hrvatska stranka na temelju notifikacija o sukcesiji («Narodne novine – međunarodni ugovori» broj 12. od 15.10.1993.), između ostalog i Konvenciju o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida usvojene Rezolucijom 260 (III) A na Generalnoj Skupštini Ujedinjenih Nacija 09. prosinca 1948.godine.

Konvencija o spriječavanju i kažnjavanju zločina genocida

Ugovorne strane:

S obzirom da je Generalna skupština Ujedinjenih naroda svojom rezolucijom 96 (I) od 11. prosinca 1946. godine, proglasila da je po međunarodnom pravu genocid zločin osuđen od civilizovanog svijeta i u suprotnosti sa duhom i ciljevima Ujedinjenih naroda.

- Prepoznala da u svim periodima povijesti genocid nanosi velike gubitke čovječanstvu
- uvjerena da je obvezna međunarodna suradnja u cilju oslobađanja čovječanstva takvog strašnog zla,

Dogovorile su se o slijedećem:

Član I: Potvrđuju da je genocid, bilo da je izvršen u vrijeme mira ili rata, zločin međunarodnog prava i obvezuju se da će ga spriječiti i kazniti.

Član II: U ovoj konvenciji pod genocidom se podrazumijeva bilo koje od slijedećih djela, počinjenih s namjerom da se potpuno ili djelimično uništi jedna nacionalna, etnička, rasna ili religiozna grupa:

- (a) ubistvo članova grupe (naroda);
- (b) uzrokovanje teških tjelesnih ili mentalnih povreda članovima grupe (pripadnika određenog naroda)
- (c) namjerno podvrgavanje grupe takvim životnim uvjetima koji dovode do njenog potpunog ili djelimičnog fizičkog uništenja;
- (d) uspostavljanje mjere s namjerom sprječavanja rađanja u okviru grupe (naroda);
- (e) prinudno premještanje djece iz jedne grupe u drugu.

Član III: Slijedeća djela bit će kažnjiva:

- (a) genocid;
- (b) planiranje izvršenja genocida;
- © direktno i javno poticanje na izvršenje genocida;
- (d) pokušaj genocida;
- (e) suučesništvo u genocidu.

Član IV: Lica koja su počinila genocid ili bilo koje drugo djelo pobrojano u Članu III bit će kažnjena, bilo da su državni rukovoditelji, javni službenici ili privatne osobe.

Član V: Ugovorne strane se obvezuju da će poduzeti potrebne zakonske mjere, shodno svojim ustavima, kako bi osigurale primjenu odredaba ove konvencije i naročito da će predvidjeti efikasne krivične kazne za lica kriva za genocid ili bilo koje drugo djelo navedeno u Članu III.

Član VI: Lica okrivljena za genocid ili bilo koje drugo djelo navedeno u Članu III bit će izvedena pred nadležne sudove one države na čijoj je teritoriji djelo izvršeno ili pred međunarodni krivični sud koji će biti nadležan za one ugovorne strane koje po tome budu priznale njegovu sudsku nadležnost.

Član VII: Genocid i druga djela navedena u Članu III neće biti smatrani kao politički kriminal u odnosu na pitanja ekstradicije. Ugovorne strane se obvezuju da u takvim slučajevima odobre ekstradiciju shodno njihovim zakonima i ugovorima koji su na snazi.

Član VIII: Svaka ugovorna strana može se obratiti nadležnim organima Ujedinjenih Naroda kako bi ovi, prema Povelji Ujedinjenih Naroda, poduzeli mjere koje smatraju odgovarajućim za spriječavanje i kažnjavanje djela genocida ili bilo kojeg drugog djela navedenog u Članu III... Vlada Republike Hrvatske na temelju Članka 23. stavka 3. Zakona o Vladi Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/90, 8/91, 14/91, 53A/91, 9/92 i 55/92), na sjednici održanoj dana 30. rujna 1993. godine, donijela je ODLUKU o objavljivanju mnogostranih međunarodnih ugovora kojih je Republika Hrvatska stranka na temelju notifikacija o sukcesiji («Narodne novine – međunarodni ugovori» broj 12. od 15.10.1993.), između ostalog i Konvenciju o sprečavanju i

kažnjavanju zločina genocida usvojene Rezolucijom 260 (III) A na Generalnoj Skupštini Ujedinjenih Nacija 09. prosinca 1948.godine.
 Stupanje na snagu 12. siječnja 1951. godine
 Konvencija o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida

https://www.istraistria.hr/fileadmin/dokumenti/upravna_tijela/UO_za_tal_nac_zaj/Instrumenti_zastite_ljudskih_prava/I.Multilateralni_odnosi/I.Ujedinjeni_narodi/I-1.2Konvencija%20o%20sprjecavanju%20i%20kaznjavanju%20zlocina%20genocida.pdf

Obrazloženje 3

Milanovićeva vlada, Kukuriku koalicija, 29.ožujka 2012.godine ukinula je Uredbu o obveznom označavanju GMO-a na prodajnim mjestima, a donijela Uredbu u izmjeni i dopunama, o razini genetski modificiranih organizama. Ovom odlukom je propisano da na proizvodima koji sadrže kukuruz OZNAKE MON 89034XMON 88017 ne treba isticati da je riječ o GMO sorti! U kampanji za pristup Europskoj uniji nisu se spominjali potencijalni problemi genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a.

Prema Zakonu o hrani, koji je izglasan u Hrvatskom saboru 2003. godine, zahtijeva se obavezno označavanje genetički modificirane hrane.

Mnogi potrošači osjećaju kako se regulatorne službe ne nose dobro sa svim nepoznicama tehnologije genetičkog modificiranja te na taj način pokazuju nedostatak kontrole nad razvojem biotehnologije. Jedan od načina na koji potrošači mogu barem osjećati kako imaju kontrolu nad procesom kupovine jest izbor tijekom kupovine, što zahtijeva mogućnost informiranja o proizvodima koje kupuju, a to direktno uključuje i obavezno označavanje genetički modificiranih proizvoda. Prvo je pravilo u zagovaranju prava potrošača transparentnost, što znači da potrošači imaju pravo na punu objavu o proizvodu, njegovoj kvaliteti i rizicima, a vlada i proizvođači imaju odgovornost pružiti potrošačima relevantne informacije.

Unatoč svim gore navedenim argumentima protiv označavanja genetički modificirane hrane, u Hrvatskoj na snazi je propis koji zahtijeva obavezno označavanje prehrambenih proizvoda ukoliko imaju više od 0,9 % genetički modificiranih sastojaka. Uzgoj genetički modificiranih usjeva ima za posljedicu povećanu izloženost potrošača različitim vrstama pesticida. Usjevi su genetički modificirani kako bi bili tolerantni prema određenim herbicidima, kao što je glifosat, a ostaci i metaboliti tih herbicida postali su trajno svojstvo hrane koju konzumiraju potrošači. Do pojave genetički modificirane hrane, ostaci herbicida poput glifosata nisu bili veliki problem, budući da su se samo povremeno pronalazili u hrani.

Genetički inženjering doveo je do trajne izloženosti ostacima herbicida takve vrste hrane. Dok brojne države Europske unije zabranjuju uporabu glifosata zbog toksičnosti, a znanstvenici upozoravaju na njegovu štetnost, hrvatska ministrica poljoprivrede Marija Vučković 3. srpnja 2019. je izjavila da se u Hrvatskoj zasad neće zabraniti upotreba glifosata. Glifosat je razvila američka tvrtka Monsanto pod markom i nazivom Roundup. Deseci drugih kemijskih kompanija, uključujući Dow Agrosiences i njemački BASF su glifosat plasirali širom svijeta. Zabrinutost zbog njegove sigurnosti pojavila se kada je Agencija Svjetske zdravstvene organizacije 2015. godine zaključila da glifosat uzrokuje rak. Prema podacima iz Ministarstva poljoprivrede, dobivenim na upit, u Hrvatskoj je trenutno odobreno 21 sredstvo za zaštitu bilja koja sadrže aktivnu tvar glifosat. Njegova ukupna potrošnja se kreće u razmjerima do 50 posto ukupne potrošnje herbicidnih pripravaka u Hrvatskoj. Nisu provedene studije o djelovanju glifosata na hrvatska polja, no glifosat je itekako zastupljen na našem tržištu. Prema dostupnim podacima, na hrvatskom tržištu postoji čak 26 raznih komercijalnih proizvoda koji u sebi sadrže glifosat. Europska agencija za sigurnost hrane (EFSA) također je utvrdila jasne posljedice za okoliš, kada se genetički modificirani usjevi otporni na djelovanje glifosata siju na velikim površinama.

Hrvatska vlada (Kukuriku koalicija) je 29. ožujka 2012. godine donijela UREDBU u izmjeni i dopunama, o razini genetski modificiranih organizama ispod kojih proizvodi koji se stavljaju na tržište ne moraju biti označeni kao proizvodi koji sadrže genetski modificirane organizme. U kampanji za pristup Europskoj uniji nisu se spominjali potencijalni problemi genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a. Tako je zahvaljujući ovoj uredbi, uz trovanje hrvatskog naroda chemtrailsima, zločinačka korporacija Monsanto cijelo vrijeme sijala svoje GMO sjeme i prodavala svoje neoznačene proizvode na policama, što je imalo za posljedicu da je Hrvatska u vrhu po broju umrlih od malignih bolesti: <http://hlpr.hr/vijesti/detaljnije/hrvatska-u-vrhu-eu-a-po-broju-obiljelih-i-umrlih-od-raka-pluca> Monsanto je dakle, cijelo vrijeme sijao svoje GMO sjeme i prodavao svoje neoznačene proizvode na policama. Ne da nije ukinuta Uredba već je Sabor, na prijedlog Plenkovićeve vlade verificirao novu EU uredbu tzv. 'Koezistencija GMO-a i organske hrane' čime je i ozakonjen rad Monsanto u Hrvatskoj, odnosno nastavak trovanja hrvatskih građana zbog čega smo na prvom mjestu u Europi po broju broju umrlih od malignih bolesti.

Obrazloženje 4

Andrej Plenković laže kad tvrdi da je Hrvatska ulaskom u EU dužna uvesti euro

Što piše, po pitanju monetarne politike, u Ugovoru između EU i Hrvatske?

U Ugovoru koji je Hrvatska sklopila sa EU-om postoje tri vrste ovlasti: ISKLJUČIVA, PODIJELJENA i KOMPLEMENTARNA (DODATNA) OVLAŠT. Isključiva ovlast EU-a u trećoj točki Ugovora kaže da EU ima isključive ovlasti po pitanju monetarne politike samo za zemlje čija je valuta euro! To pravno znači da EU nema isključivu monetarnu ovlast nad Hrvatskoj i zato se Europskoj uniji žuri da euro što prije uvede u Hrvatskoj. **Zato tzv. hrvatski premijer Andrej Plenković laže da je Hrvatska obvezna uvesti euro.**

Udruga Ne govoru mržnje – **Istinom protiv laži Andreju Plenkoviću uredno (nakon što je protiv njega već podnesena kaznena prijava za suučesništvo u genocid nad hrvatskim narodom.**

Ovim navedenim radnjama Andrej Plenković ostvario je sva bitna obilježja kaznenog dijela lažnog predstavljanja, dionika zločinačkog udruženja, sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom iz Članka 88. Kaznenog zakona Republike Hrvatske GLAVA DEVETA- Genocid. Andrej Plenković dužnost predsjednika vlade ne obavlja savjesno, odgovorno, ne drži se Ustava i zakona, vladavine prava, ne čuva nezavisnost, opstojnost i jedinstvenost države Hrvatske. Andrej Plenković samo je slijed lažnog predstavljanja hrvatskim predsjednikom, dionik zločinačkog udruženja, s krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom. rrvatskim narodom) šalje dopise sa molbom da zaustavi genocid nad hrvatskim narodom. No, Andrej Plenković, kao i njegovi prethodnici, ne reagira.

PROTIV

3. **GORDANA JANDROKOVIĆA**, rođ. 2. kolovoza u Bjelovaru sa prebivalištem u Zagrebu sa meni poznatom adresom na radnom mjestu, Trg Sv. Marka 6. Zagreb, zaposlen – predsjednik Sabora **Jer:**

se lažno predstavlja predsjednikom hrvatskog sabora i član je zločinačkog udruženja, sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom

Obrazloženje 1

Ustavom Republike Hrvatske propisano je da predsjednik Hrvatskoga sabora:

- Može sazvati Hrvatski sabor na izvanredno zasjedanje uz prethodno pribavljeno mišljenje klubova zastupnika parlamentarnih stranaka
- Zamjenjuje Predsjednika Republike u slučajevima iz članka 97. stavka 1. Ustava
- Preuzima dužnost privremenog predsjednika Republike na temelju odluke Ustavnog suda u slučajevima iz članka 97. stavka 2. Ustava, odnosno po sili Ustava u slučajevima iz članka 97. stavka 3. Ustava
- Supotpisuje rješenje o imenovanju predsjednika Vlade koje donosi Predsjednik Republike na temelju odluke Hrvatskoga sabora o iskazivanju povjerenja Vladi i supotpisuje rješenje o imenovanju članova Vlade koje donosi predsjednik Vlade
- Obavještava Predsjednika Republike ako se u slučaju iz članka 116. stavka 7. Ustava u roku od 30 dana ne izglasa povjerenje novom mandataru i članovima koje predlaže za sastav Vlade

Poslovníkom Hrvatskoga sabora u članku 33. propisano je da predsjednik Hrvatskoga sabora:

- Predstavlja Hrvatski sabor
- Saziva i predsjedava sjednicama Hrvatskoga sabora
- Upućuje prijedloge ovlaštenih predlagatelja u propisani postupak
- Predlaže dnevni red sjednice Hrvatskoga sabora
- Brine se o postupku donošenja zakona i drugih akata
- Usklađuje rad radnih tijela
- Potpisuje zakone i druge akte koje donosi Hrvatski sabor
- Upućuje donesene zakone predsjedniku Republike radi proglašenja
- Brine se o odnosima Hrvatskoga sabora i Vlade
- Supotpisuje rješenje o imenovanju predsjednika Vlade i imenovanju članova Vlade
- Prihvaća se pokroviteljstva u svojstvu predsjednika Hrvatskoga sabora
- Odobrava, vodeći računa o raspoloživim sredstvima, putovanja zastupnika izvan države kad mu je u svojstvu zastupnika poziv upućen od neke državne ili inozemne organizacije
- Usklađuje rad stalnih izaslanstava Hrvatskoga sabora u međunarodnim parlamentarnim i drugim institucijama
- Na prijedlog klubova zastupnika određuje sastav privremenih izaslanstava Hrvatskoga sabora u posjetu stranim predstavničkim tijelima i organizacijama, tako da u pravilu odgovaraju stranačkom sastavu Hrvatskoga sabora te poštuju odgovarajuću zastupljenost oba spola
- Određuje sastav privremenog izaslanstva u slučaju kada je u inozemstvo pozvan kao predsjednik Hrvatskoga sabora, poštujući odgovarajuću zastupljenost oba spola
- Određuje predstavnike Hrvatskoga sabora u svečanim i drugim prigodama, poštujući odgovarajuću zastupljenost oba spola
- Na prijedlog tajnika Hrvatskoga sabora podnosi zahtjev za osiguranje sredstava za rad Hrvatskoga sabora i Stručne službe Hrvatskoga sabora
- Brine se o zaštiti prava i o ispunjavanju dužnosti zastupnika
- Prima prisege izabranih i imenovanih dužnosnika, kada je to određeno zakonom ili Poslovníkom

Hrvatskoga sabora

- Obavlja i druge poslove određene Ustavom Republike Hrvatske, zakonom i Poslovníkom Hrvatskoga sabora

Gordan Jandroković dužnost predsjednika Sabora ne obavlja savjesno, odgovorno, ne drži se Ustava i zakona, vladavine prava, ne čuva nezavisnost, opstojnost i jedinstvenost države Hrvatske, lažno se predstavlja hrvatskim predsjednikom i član je zločinačkog udruženja.

Obrazloženje 2 Isto kao i Obrazloženje 1 kod Zorana Milanovića i Andreja Plenkovića **Obrazloženje 3**

Prema poslovniku Hrvatskoga sabora u članku 33. između ostalog propisano je da predsjednik Hrvatskoga sabora:

- Predlaže dnevni red sjednice Hrvatskoga sabora
- Brine se o postupku donošenja zakona i drugih akata

Prema Zakonu o hrani, koji je izglasan u Hrvatskom saboru 2003. godine, zahtijeva se obavezno označavanje genetički modificirane hrane. No, Jandroković, kao predsjednik sabora nije uvrstio u dnevni red sjednice pitanje ukinute Uredbe o obaveznom označavanju GMO-a na prodajnim mjestima.

Naime, Milanovićeva vlada, Kukuriku koalicija, 29. ožujka 2012. godine ukinula je Uredbu o obaveznom označavanju GMO-a na prodajnim mjestima, a donijela Uredbu u izmjeni i dopunama, o razini genetski modificiranih organizama. Ovom odlukom je propisano da na proizvodima koji sadrže kukuruz OZNAKE MON 89034XMON 88017 ne treba isticati da je riječ o GMO sorti! U kampanji za pristup Europskoj uniji nisu se spominjali potencijalni problemi genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a.

Prema Zakonu o hrani, koji je izglasan u Hrvatskom saboru 2003. godine, zahtijeva se obavezno označavanje genetički modificirane hrane.

Mnogi potrošači osjećaju kako se regulatorne službe ne nose dobro sa svim nepoznanicama tehnologije genetičkog modificiranja te na taj način pokazuju nedostatak kontrole nad razvojem biotehnologije. Jedan od načina na koji potrošači mogu barem osjećati kako imaju kontrolu nad procesom kupovine jest izbor tijekom kupovine, što zahtijeva mogućnost informiranja o proizvodima koje kupuju, a to direktno uključuje i obavezno označavanje genetički modificiranih proizvoda. Prvo je pravilo u zagovaranju prava potrošača transparentnost, što znači da potrošači imaju pravo na punu objavu o proizvodu, njegovoj kvaliteti i rizicima, a vlada i proizvođači imaju odgovornost pružiti potrošačima relevantne informacije.

Unatoč svim gore navedenim argumentima protiv označavanja genetički modificirane hrane, u Hrvatskoj na snazi je propis koji zahtijeva obavezno označavanje prehrambenih proizvoda ukoliko imaju više od 0,9 % genetički modificiranih sastojaka. Uzgoj genetički modificiranih usjeva ima za posljedicu povećanu izloženost potrošača različitim vrstama pesticida. Usjevi su genetički modificirani kako bi bili tolerantni prema određenim herbicidima, kao što je glifosat, a ostaci i metaboliti tih herbicida postali su trajno svojstvo hrane koju konzumiraju potrošači. Do pojave genetički modificirane hrane, ostaci herbicida poput glifosata nisu bili veliki problem, budući da su se samo povremeno pronalazili u hrani.

Genetički inženjering doveo je do trajne izloženosti ostacima herbicida takve vrste hrane. Dok brojne države Europske unije zabranjuju uporabu glifosata zbog toksičnosti, a znanstvenici upozoravaju na njegovu štetnost, hrvatska ministrica poljoprivrede Marija Vučković 3. srpnja 2019. je izjavila da se u Hrvatskoj zasad neće zabraniti upotreba glifosata. Glifosat je razvila američka tvrtka Monsanto pod markom i nazivom Roundup. Deseci drugih kemijskih kompanija, uključujući

Dow Agrosiences i njemački BASF su glifosat plasirali širom svijeta. Zabrinutost zbog njegove sigurnosti pojavila se kada je Agencija Svjetske zdravstvene organizacije 2015. godine zaključila da glifosat uzrokuje rak. Prema podacima iz Ministarstva poljoprivrede, dobivenim na upit, u Hrvatskoj je trenutno odobreno 21 sredstvo za zaštitu bilja koja sadrže aktivnu tvar glifosat. Njegova ukupna potrošnja se kreće u razmjerima do 50 posto ukupne potrošnje herbicidnih pripravaka u Hrvatskoj. Nisu provedene studije o djelovanju glifosata na hrvatska polja, no glifosat je itekako zastupljen na našem tržištu.

Prema dostupnim podacima, na hrvatskom tržištu postoji čak 26 raznih komercijalnih proizvoda koji u sebi sadrže glifosat. Europska agencija za sigurnost hrane (EFSA) također je utvrdila jasne posljedice za okoliš, kada se genetički modificirani usjevi otporni na djelovanje glifosata siju na velikim površinama.

Hrvatska vlada (Kukuriku koalicija) je 29. ožujka 2012. godine donijela UREDBU u izmjeni i dopunama, o razini genetski modificiranih organizama ispod kojih proizvodi koji se stavljaju na tržište ne moraju biti označeni kao proizvodi koji sadrže genetski modificirane organizme. U kampanji za pristup Europskoj uniji nisu se spominjali potencijalni problemi genetički preinačenih usjeva i od njih dobivene hrane, unatoč tomu što je 80% građana protiv GMO-a. Tako je zahvaljujući ovoj uredbi, uz trovanje hrvatskog naroda chemtrailsima, zločinačka korporacija Monsanto cijelo vrijeme sijala svoje GMO sjeme i prodavala svoje neoznačene proizvode na policama, što je imalo za posljedicu da je Hrvatska u vrhu po broju umrlih od malignih bolesti:

<http://hlpr.hr/vijesti/detaljnije/hrvatska-u-vrhu-eu-a-po-broju-obiljelih-i-umrlih-od-raka-pluca>

Ovim navedenim radnjama Gordan Jandroković ostvario je sva bitna obilježja kaznenog djela lažnog predstavljanja, dionika zločinačkog udruženja, sa krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom iz Članka 88. Kaznenog zakona Republike Hrvatske GLAVA DEVETA- Genocid. Gordan Jandroković dužnost predsjednika hrvatskog sabora ne obavlja savjesno, odgovorno, ne drži se Ustava i zakona, vladavine prava, ne čuva nezavisnost, opstojnost i jedinstvenost države Hrvatske. Gordan Jandroković samo je slijed lažnog predstavljanja predsjednikom hrvatskog sabora i dionik zločinačkog udruženja, s krajnjim ciljem genocida nad hrvatskim narodom.

Dokaz (1)

Naš poslovni broj: 203/2021.
Utorak, 01.06.2021.

ZAUSTAVITE GENOCID NAD HRVATSKIM NARODOM!

<http://istinomprotivlazi.info/uz-kavicu/2599-milanovicu-plenkovicu-jandrokovicu-bozanicu-uklonite-haarp-iz-hrvatske>
<http://istinomprotivlazi.info/uz-kavicu/2636-dr-wolfgang-wodarg-ne-dajte-se-cijepiti-protiv-korone-cjepivom-vam-zele-promijeniti-gene>

<http://istinomprotivlazi.info/udruga/sto-se-krije-od-javnosti/2480-dr-roberto-petrella-ne-testirajte-se-to-je-jedini-nacin-da-se-spasite-covid19-znaci-program-masovnog-istrebljenja>
<http://istinomprotivlazi.info/uz-kavicu/2424-dr-margarite-griesz-brisson-uskratiti-kisik-mozgu-djeteta-ili-adolescenta-ili-ga-ograniciti-na-bilo-koji-nacin-ne-samo-da-je-opasan-za-njihovo-zdravlje-vec-je-apsolutno-zlocin-protiv-djeteta-i-adolescenta>
<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/404-potpuno-razotkrivena-lazna-pandemija-covid-19-i-frankenstajn-cjepivo>
<http://istinomprotivlazi.info/kolumne/ivica-luka-vrkić/1534-maske-su-beskorisne-pcr-testovi-lazni-capak-od-abbott-a-narucivao-pozitivne-testove-cjepivom-nam-zele-promijeniti-dnk-sto-jos-treba-napisati-da-bi-shvatili-da-je-covid19-projekt-depopulacije-a-ne-virus>
<http://istinomprotivlazi.info/novosti/hrvatska/2489-s-medicinske-tocke-gledista-nema-dokaza-o-koristi-nosenja-maske-za-lice-stoga-smo-odlucili-ne-uvoditi-obvezu-nosenja-maski-izjavila-je-nizozemska-ministrica-zdravlja>

Dostavljeno:

predsjednik@vlada.hr
predsjednik@sabor.hr
tajnistvo@predsjednik.hr
uzgnadb@zg-nadbiskupija.hr
dhmz@cirus.dhz.hr
glavni.ravnatelj@hrt.hr
redakcija@novatv.hr
hina@hina.hr
hnd@hnd.hr
glavniurednik@slobodnadalmacija.hr
gl.urednik@vecernji.net
urednistvo@zadarskilist.hr
nacional@nacional.hr
tajnistvo.dorh@dorh.hr

S poštovanjem,
 Predsjednica Udruga „Ne govoru mržnje“, Željana Vrkić

Dokaz (2)

Ponedjeljak, 07. 06.2021.

ZAUSTAVITE GENOCID NAD HRVATSKIM NARODOM!

Prošlo je više od 3 godine kako smo podigli kaznenu prijavu protiv naodgovornijih, Kolinde Grabar Kitarović, Andreja Plenkovića, Damira Krstičevića, Tomislava Čorića i Branke Ivančan Picek , za

suučesništvo u trovanju hrvatskog naroda chemtrailsom, a da se po njoj ne postupa.

Ustav Republike Hrvatske Članak 15 – Svi su pred zakonom jednaki,
 Povelja o Temeljnim pravima EU Glava III Članak 20 –jednakost pred zakonom
 Sukladno tome molimo DORH da postupi po zakonu, a predsjednik hrvatskog sabora zastupnike što prije uvrsti u redovnu raspravu temu o utjecaju chemtrailsa na zdravlje hrvatskog naroda

<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/2658-proslo-je-dvije-godine-i-osam-mjeseci-a-jos-niste-podigli-optuznicu-protiv-kolinde-plenkovica-krsticevica-corica-i-branke-picek-zbog-suucesnistva-u-trovanju-hrvatskog-naroda-chemtrailsom>

<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/1879-dr-fauci-i-lazna-pandemija-covid-19-potpuno-razotkriveni>

<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/707-ovo-trebaju-znati-procitati-svi-roditelji-ucitelji-novinari-lijevnici-i-medicinske-sestre-video>

Dostavljeno:

predsjednik@vlada.hr

predsjednik@sabor.hr

tajnistvo@predsjednik.hr

uzgnadb@zg-nadbiskupija.hr

dhmz@cirus.dhz.hr

glavni.ravnatelj@hrt.hr

redakcija@novatv.hr

rtldanas@rtl.hr

hina@hina.hr

hnd@hnd.hr

glavniurednik@slobodnadalmacija.hr

gl.urednik@vecernji.net

urednistvo@zadarskilist.hr

nacional@nacional.hr

tajnistvo.dorh@dorh.hr

S poštovanjem,
 Predsjednica Udruge „Ne govoru mržnje“, Željana Vrkić

Dokaz (3)

Naš poslovni broj: 205/2021.
 srijeda, 16. 06.2021.

ZAUSTAVITE GENOCID NAD HRVATSKIM NARODOM!

Prošlo je više od 3 godine kako smo podigli kaznenu prijavu protiv naodgovornijih, Kolinde Grabar Kitarović, Andreja Plenkovića, Damira Krstičevića, Tomislava Čorića i Branke Ivančan Picek , za suučesništvo u trovanju hrvatskog naroda chemtrailsom, a da se po njoj ne postupa.

Ustav Republike Hrvatske Članak 15 – Svi su pred zakonom jednaki,
 Povelja o Temeljnim pravima EU Glava III Članak 20 – jednakost pred zakonom
 Sukladno tome molimo DORH da postupi po zakonu, a predsjednik hrvatskog sabora zastupnike što prije uvrsti u redovnu raspravu temu o utjecaju chemtrailsa na zdravlje hrvatskog naroda

<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/2658-proslo-je-dvije-godine-i-osam-mjeseci-a-jos-niste-podigli-optuznicu-protiv-kolinde-plenkovic-a-krsticevica-corica-i-branke-picek-zbog-suucesnista-u-trovanju-hrvatskog-naroda-chemtrailsom>

<https://fb.watch/69N6GgZiLp/>

<https://www.facebook.com/iko.mars/videos/544853209865023>

<https://www.facebook.com/jasminko.duran/videos/829322921327325>

Dostavljeno:

predsjednik@vlada.hr

predsjednik@sabor.hr

tajnistvo@predsjednik.hr

uzgnadb@zg-nadbiskupija.hr

dhmz@cirus.dhz.hr

glavni.ravnatelj@hrt.hr

redakcija@novatv.hr

rtldanas@rtl.hr

hina@hina.hr

hnd@hnd.hr

glavniurednik@slobodnadalmacija.hr

gl.urednik@vecernji.net

urednistvo@zadarskilist.hr

nacional@nacional.hr

tajnistvo.dorh@dorh.hr

S poštovanjem,
 Predsjednica Udruge „Ne govoru mržnje“, Željana Vrkić

Dokaz (4)

Naš poslovni broj: 206/2021.

5.07. 2021.

ZAUSTAVITE GENOCID NAD HRVATSKIM NARODOM!

Prošlo je više od 3 godine kako smo podigli kaznenu prijavu protiv naodgovornijih, Kolinde Grabar Kitarović, Andreja Plenkovića, Damira Krstičevića, Tomislava Čorića i Branke Ivančan Picek , za suučesništvo u trovanju hrvatskog naroda chemtrailsom, a da se po njoj ne postupa.

Ustav Republike Hrvatske Članak 15 – Svi su pred zakonom jednaki,
 Povelja o Temeljnim pravima EU Glava III Članak 20 – jednakost pred zakonom
 Sukladno tome molimo DORH da postupi po zakonu, a predsjednik hrvatskog sabora zastupnike što prije uvrsti u redovnu raspravu temu o utjecaju chemtrailsa na zdravlje hrvatskog naroda

<http://istinomprotivlazi.info/component/k2/2658-proslo-je-dvije-godine-i-osam-mjeseci-a-jos-niste-podigli-optuznicu-protiv-kolinde-plenkovica-krsticevica-corica-i-branke-picek-zbog-suucesnista-u-trovanju-hrvatskog-naroda-chemtrailsom>

novo:

<https://www.facebook.com/iko.mars/videos/548763056140705>

Dostavljeno:

predsjednik@vlada.hr

predsjednik@sabor.hr

tajnistvo@predsjednik.hr

uzgnadb@zg-nadbiskupija.hr

dhmz@cirrus.dhz.hr

glavni.ravnatelj@hrt.hr

redakcija@novatv.hr

rtl.danas@rtl.hr

hina@hina.hr

hnd@hnd.hr

glavniurednik@slobodnadalmacija.hr

gl.urednik@vecernji.net

urednistvo@zadarskilist.hr

nacional@nacional.hr

tajnistvo.dorh@dorh.hr

S poštovanjem,

Predsjednica Udruge „Ne govoru mržnje“, Željana Vrkić

Što kaže Kazneni zakon RH?

GLAVA DEVETA Genocid Članak 88.

1) Tko s ciljem da potpuno ili djelomično uništi neku nacionalnu, etničku, rasnu ili vjersku skupinu kao takvu:

1. ubija članove skupine

2. nanosi članovima skupine teške tjelesne ozljede ili im teško naruši zdravlje

3. stavlja skupinu u životne uvjete kojima je cilj dovesti do njezina potpuna ili djelomična uništenja
 Kaznit će se kaznom zatvora najmanje deset godina ili kaznom dugotrajnog zatvora

2) Kaznom iz stavka 1. ovog članka kaznit će se tko zpo vijedi počinjenje genocida

3) Tko izravno i javno potiče na počinjenje genocida, kaznit će se kaznom zatvora od jedne do deset godina

Vlada Republike Hrvatske na temelju Članka 23. stavka 3. Zakona o Vladi Republike Hrvatske («Narodne novine», broj 41/90, 8/91, 14/91, 53A/91, 9/92 i 55/92), na sjednici održanoj dana 30. rujna 1993. godine, donijela je ODLUKU o objavljivanju mnogostranih međunarodnih ugovora kojih je Republika Hrvatska stranka na temelju notifikacija o sukcesiji («Narodne novine –

međunarodni ugovori” broj 12. od 15.10.1993.), između ostalog i Konvenciju o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida usvojene Rezolucijom 260 (III) A na Generalnoj Skupštini Ujedinjenih Nacija 09. prosinca 1948.godine.

Stupanje na snagu 12. siječnja 1951. godine

Konvencija o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida

Ugovorne strane:

S obzirom da je Generalna skupština Ujedinjenih naroda svojom rezolucijom 96 (I) od 11. prosinca 1946. godine, proglasila da je po međunarodnom pravu genocid zločin osuđen od civilizovanog svijeta i u suprotnosti sa duhom i ciljevima Ujedinjenih naroda.

- Prepoznala da u svim periodima povijesti genocid nanosi velike gubitke čovječanstvu
- uvjerena da je obvezna međunarodna suradnja u cilju oslobađanja čovječanstva takvog strašnog zla,

Dogovorile su se o slijedećem:

Član I: Potvrđuju da je genocid, bilo da je izvršen u vrijeme mira ili rata, zločin međunarodnog prava i obvezuju se da će ga spriječiti i kazniti.

Član II: U ovoj konvenciji pod genocidom se podrazumijeva bilo koje od slijedećih djela, počinjenih s namjerom da se potpuno ili djelimično uništi jedna nacionalna, etnička, rasna ili religiozna grupa:

- (a) ubistvo članova grupe (naroda);
- (b) uzrokovanje teških tjelesnih ili mentalnih povreda članovima grupe (pripadnika određenog naroda)
- (c) namjerno podvrgavanje grupe takvim životnim uvjetima koji dovode do njenog potpunog ili djelimičnog fizičkog uništenja;
- (d) uspostavljanje mjere s namjerom sprječavanja rađanja u okviru grupe (naroda);
- (e) prinudno premještanje djece iz jedne grupe u drugu.

Član III: Slijedeća djela bit će kažnjiva:

- (a) genocid;
- (b) planiranje izvršenja genocida;
- © direktno i javno poticanje na izvršenje genocida;
- (d) pokušaj genocida;
- (e) suučesništvo u genocidu.

Član IV: Lica koja su počinila genocid ili bilo koje drugo djelo pobrojano u Članu III bit će kažnjena, bilo da su državni rukovoditelji, javni službenici ili privatne osobe.

Član V: Ugovorne strane se obvezuju da će poduzeti potrebne zakonske mjere, shodno svojim ustavima, kako bi osigurale primjenu odredaba ove konvencije i naročito da će predvidjeti efikasne krivične kazne za lica kriva za genocid ili bilo koje drugo djelo navedeno u Članu III.

Član VI: Lica okrivljena za genocid ili bilo koje drugo djelo navedeno u Članu III bit će izvedena pred nadležne sudove one države na čijoj je teritoriji djelo izvršeno ili pred međunarodni krivični sud koji će biti nadležan za one ugovorne strane koje po tome budu priznale njegovu sudsku nadležnost.

Član VII: Genocid i druga djela navedena u Članu III neće biti smatrani kao politički kriminal u odnosu na pitanja ekstradicije. Ugovorne strane se obvezuju da u takvim slučajevima odobre ekstradiciju shodno njihovim zakonima i ugovorima koji su na snazi.

Član VIII: Svaka ugovorna strana može se obratiti nadležnim organima Ujedinjenih Naroda kako bi ovi, prema Povelji Ujedinjenih Naroda, poduzeli mjere koje smatraju odgovarajućim za

spriječavanje i kažnjavanje djela genocida ili bilo kojeg drugog djela navedenog u Članu III...

https://www.istraistria.hr/fileadmin/dokumenti/upravna_tijela/UO_za_tal_nac_zaj/Instrumenti_zastite_ljudskih_prava/I.Multilateralni_odnosi/1.Ujedinjeni_narodi/I-1.2Konvencija%20o%20sprjecavanju%20i%20kaznjavanju%20zlocina%20genocida.pdf

Zločinačko udruženje Članak 328.

(1) Tko organizira ili vodi zločinačko udruženje, kaznit će se kaznom zatvora od šest mjeseci do pet godina.

(2) Tko sudjeluje u udruženju iz stavka 1. ovoga članka, a da nije još počinio ni jedno kazneno djelo za to udruženje, ili poduzme neku radnju koja nije kazneno djelo, ali za koju zna da doprinosi ostvarenju cilja zločinačkog udruženja, ili financijski ili na drugi način podupire zločinačko udruženje,

kaznit će se kaznom zatvora do tri godine.

(3) Počinitelj kaznenog djela iz stavka 1. i 2. ovoga članka koji pravodobnim otkrivanjem zločinačkog udruženja spriječi počinjenje kaznenih djela navedenih u stavku 4. ovoga članka ili pripadnik zločinačkog udruženja koji ga otkrije prije nego što u njegovom sastavu ili za njega počini kazneno djelo navedeno u stavku 4. ovoga članka može se osloboditi kazne.

(4) Zločinačko udruženje čine najmanje tri osobe koje su se udružile sa zajedničkim ciljem počinjenja jednog ili više kaznenih djela, za koja se može izreći kazna zatvora u trajanju duljem od tri godine, a koje ne uključuje udruženje koje čine osobe slučajno povezane za neposredno počinjenje jednog kaznenog djela

Lažno predstavljanje: Članak 328.

(1) Tko se lažno predstavi kao službena ili vojna osoba ili neovlašteno nosi kakve znakove službene ili vojne osobe s ciljem da sebi ili drugome pribavi kakvu korist ili da drugome prouzroči kakvu štetu,

kaznit će se novčanom kaznom ili kaznom zatvora do jedne godine.

(2) Kaznom iz stavka 1. ovoga članka kaznit će se tko izvrši kakvu radnju koju je ovlaštena izvršiti samo službena ili vojna osoba.

Zaključak

Sabor Republike Hrvatske donio je 25. lipnja 1991. Ustavnu odluku o suverenosti i samostalnosti Republike Hrvatske, u kojoj se utvrđuje da „ovim činom Republika Hrvatska pokreće postupak razdruživanja od drugih republika i SFRJ. Republika Hrvatska pokreće postupak za međunarodno priznavanje“. Na istoj je sjednici sva tri vijeća, Sabor donio i Deklaraciju o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske.

Ishod referenduma (94,17% hrvatskih građana 19.05.1991. izjasnilo se za neovisnost) bio je polazište donošenja i Odluke o raskidu državno-pravne sveze sa ostalim republikama i pokrajinama SFRJ koju je Hrvatski sabor usvojio 8. listopada iste godine, čime je Republika Hrvatska i formalno-pravno postala samostalna i suverena država.

Protuustavnim i veleizdajničkim potpisom Lisabonskog sporazuma (Josipović-Kosor) koji je ništa drugo do nova verzija Rapalskog ugovora, prevaren je hrvatski narod. Republika Hrvatska stavlja se u status mirovanja, registrira paralelna paradržavna privatna tvrtka Republika Hrvatska d.o.o., istog imena ali ograničene odgovornosti, čiji upravitelji (direktori) varaju na izborima, pljačkaju, truju i vrše genocid nad hrvatskim narodom.

Zoran Milanović, Andrej Plenković i Gordan Jandroković lažno se predstavljaju hrvatskom narodu, dio su udruženog zločinačkog pothvata (duboke džave) sa krajnjim ciljem genocida (depopulacije) hrvatskog naroda

Stoga, tražimo da se poništi paradržavna privatna tvrtka 'Republika Hrvatska d.o.o.', a najodgovornije osobe uhite i osude!

Kaznenu prijavu Županijsko državnom odvjetništvu u Splitu, dana 14.07.2021 podnio je Glavni urednik portala 'Istinom protiv laži' i osnivač Udruga 'Ne govoru mržnje – Istinom protiv laži' Ivica (Luka) Vrkić

Izvori: Zvono Istine / Josip Juretić / Udruga 'Ne govoru mržnje-istinom protiv laži'

IPL: Ni jedan urednik glavnih medija ne smije ovu kaznenu prijavu komentirati! Što je još jedna potvrda na što je spalo novinarstvo.

Čitajte nas na našem portalu: <http://istinomprotivlazi.info/>

Komentirajte na našoj fb stranici: <https://www.facebook.com/istinomprotivlazi1/>

Pišite nam na mail: negovorumrznje@hotmail.com

Dijelite objave Ipl-a - najcenzuriranijeg portala!

Opća deklaracija o ljudskim pravima: Član 19. „Svako ima pravo na slobodu mišljenja i izražavanja, što obuhvaća i pravo da ne bude uznemiravan zbog svog mišljenja, kao i pravo da traži, prima i širi obavijesti i ideje bilo kojim sredstvima i bez obzira na granice. Sloboda misli, savjesti i vjeroispovijesti jedan je od temelja demokratskog društva. U svojoj vjerskoj dimenziji ona je jedan od najvitalnijih elemenata koji sačinjavaju identitet vjernika i njihovu koncepciju života, ali također je dragocjena za ateiste, agnostike, skeptike i neopredijeljene. Pluralizam, neodvojiv od demokratskog društva, koji se teškom mukom stjecao tijekom stoljeća, ovisi o njoj.

Do smrti se bori za istinu i Gospod će se boriti za te (Knjiga Sirahova 4,28)

Dozvoljeno je preuzimanje ovog teksta isključivo u cijelosti, bez vršenja izmjena, dodavanja i oduzimanja.

NAPOMENA: Ponovno nam upadaju u računalo, mijenjaju slike u objavama, blokiraju linkove i videozapise, ograničavaju doseg, usporavaju otvaranje...

Last modified on Friday, 17 September 2021 18:18

LATEST FROM ISTINOM PROTIV LAŽI

- EU/ Nakon Covid uboda: 24.526 smrtnih slučajeva, 2.317,495 ozlijeđenih, od toga 1.126,86 teško!
- Reiner Fuellmich: 'Za 2 do 3 tjedna započinje veliki sudski proces. Uхватit ćemo ih!'
- Liječnik Berišiću (Berošu): 'Prije ću ostati bez posla, nego se cijepiti ovim eksperimentalnim cjepivom. U bolnicama će glavni izvor zaraze biti cijepljeni zdravstveni radnici!'
- Otvorena prijevara s Covid varijantama! Zašto ne žele reći kojom ste varijantom zaraženi?
- Do kada ćemo slušati laži paradržavnog stožera? 54% bolničkih pacijenata u Irskoj potpuno je cijepljeno! Isto se događa u svim EU zemljama.

arrow_back12 masonskih znakova koji odaju hrvatske političke slugane i veleizdajnike!

[Reiner Fuellmich: 'Za 2 do 3 tjedna započinje veliki sudski proces. Uхватit ćemo ih!'arrow_forward](#)

20211027_Bencik_Dobranic_ZDS_Zabrana_Za_Dom_Spremn.docm

2021-10-28

**LILI BENČIK: IDS VELIČA I SLAVI KOMUNISTIČKE
ZLOČINCE, A TRAŽI DA SE ZABRANI ZA DOM SPREMNI?!**

27 Listopad 2021

I naravno odmah se na tu temu naljepio, tko će drugi nego IDS, sa novim predsjednikom, ali istom licemjermom politikom.

Zabranili bi oni i ime Hrvatsko, i vratili Jugoslavensko, odmah promptno, samo da mogu.

U IDS-u ništa novo! Promijenjeno je samo ime predsjednika stranke! Iste floskule, isto ideološko lamentiranje, da se zamagli kriminalno, nesposobno i ideološki neprimjereno upravljanje Istrom. Sva sreća da nisu više na vlasti u Puli, pa se puno lakše diše, bez njihove političke, medijske i ine podobnosti i blokade javne riječi.

Tek je novoimenovani sudac Dobronić sjeo na stolicu predsjednika Vrhovnog suda, odmah se kao najvažnija tema pojavi Za dom spremni! Ništa drugo nije važnije u Hrvatskoj od tog pozdrava?!

I naravno odmah se na tu temu naljepio, tko će drugi nego IDS, sa novim predsjednikom, ali istom licemjermom politikom.

Zabranili bi oni i ime Hrvatsko, i vratili Jugoslavensko, odmah promptno, samo da mogu.

„Taj je prijedlog završio negdje u ladici i namjerno nikad nije upućen u proceduru. Ovim putem najavljujem da ćemo ovih dana taj prijedlog ponovno uputiti u saborsku proceduru. Taj pozdrav treba zabraniti i tu priču završiti jednom zauvijek“, naglasio je Paus (novi predsjednik)

Ma dajte, a koga to drug Paus i IDS predstavljaju ? Koliki dio stanovništva Hrvatske predstavljaju ,da ćete oni određivati koju priču treba završiti jednom zauvijek?

Neka stranka ima, negdje sam pročitala oko 8 000 članova, dobili su potporu na lokalnim izborima od 33 337 glasova što ukupno iznosi 41 337 glasova, uz pretpostavku da je svaki član stranke glasovao U odnosu na ukupno biračko tijelo u Hrvatskoj od 3 859 487 to je svega 0,1 %. IDS bi sa 0,1 % „zabranjivao pozdrav Za dom spremni i tu priču završio jednom za svagda“ !? Ma nemojte me nasmijavati!?

E „junačine“ iz IDS-a, zašto ne uklonite „jednom za svagda“ komunističke zločince iz javnog života, njihove oznake, nazive ulica, trgova, parkova i pozdrav „Smrt fašizmu, sloboda narodu“ kada su komunisti = fašisti= nacisti, isti zločinci!?

A ja bih da se mene pita, a ne pita me se, kao ni vas, sve vas čelnike IDS-a jednom za svagda strpala u pržun, oduzela vam svu imovinsku korist, za svo zlo što ste učinili istarskom narodu, u 30 godina koliko ste na političkoj sceni!

Nacistima, fašistima, ustašama i jednom djelu četnika koji nije prešao u partizane i kokardu zamijenio titovkom sa crvenom zvijezdom, suđeno je poslije rata. Suđeno i presuđeno, uglavnom na smrtne kazne, dok komunističkim zločincima nitko nikada nije sudio, a kamoli presudio za masovne zločine koje su počinili.

„ZDS, istaknuo je, ne može više biti tema koja se svako toliko baci u eter kako bi se odvušla pažnja od pravih tema, niti cijela zemlja može godinama biti "taoc šake radikala"

Nažalost Hrvatska je talac ne „šake radikala“ nego djece komunizma koji nisu vidjeli i proživjeli njegovo poslijeratno lice, nego zadnji stadij prije propasti, kada je bio olabavio stisak diktature i terora.

A zašto se kao glavna tema ne pojave komunistički zločini i njihov pozdrav „Smrt fašizmu, sloboda narodu“!?

Zašto ne traže zabranu tog pokliča!?

Da nije razlog zato što su njihovi očevi, djedovi ili bake sudjelovali u stvaranju Jugoslavije, koja je stvorena na zločinu prema Hrvatima i hrvatskom narodu!?

Za usporedbu zadnja udbina žrtva ubijena je 1989. godine u Njemačkoj. Neki su ubijeni na brutalan način kao što su ubijani Hrvati i domoljubi po cijeloj Hrvatskoj po završetku ratnih operacija 1945. godine.

IDS je stranka koja slavi i glorificira komunističke zločince, ali je prva za osudu i zabranu Za dom spremni!

IDS se predstavlja kao proeuropska stranka lijevo orijentirana, ali gle čuda, veliki Europljani, koji su htjeli čak i Euroregiju Istru, ne prihvaćaju europske vrijednosti, Rezolucije Vijeća Europe, ni Rezolucije Europskog parlamenta o osudi komunizma.

Istra je 30 godina talac IDS-a politike rashrvaćivanja, talijanizacije i uvođenja dvojezičnosti!

Za samo 6.03 % Talijana naspram 68.33 % Hrvata, dvojezičnošću je obuhvaćeno 67 % stanovnika Istre.

Ne samo talijanizacije, nego i istrijanizacije u kontekstu rashrvaćivanja. odnosno proglašavanje istarskih Hrvata Istrijanima.

Istrijanima, kojih na ovom popisu stanovnika nema! Nema jer nisu ni narod, ni narodnost, nego IDS-ova promašena nacija!

Po IDS-u komunistički zločini su u redu, zločinci mogu imati ulice, trgove, parkove, obale, ali glavni problem je njih Za dom spremni!?

Ništa IDS-u ne znači Rezolucija Vijeća EU 1481/2006 o osudi komunizma, po Crnoj knjizi komunizma po kojoj je komunizam pobio stotinjak milijuna ljudi!

Ništa ne znači ni Rezolucija EU Parlamenta od 19. rujna 2019. godine, koja po zločinima izjednačuje fašizam, nacizam i komunizam i u kojoj piše:

5. poziva sve države članice EU-a da provedu jasno i principijelno preispitivanje zločina i djela agresije koje su počinili totalitarni komunistički režimi i nacistički režim;

18. napominje da u javnim prostorima nekih država članica (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veličaju totalitarni režimi, što otvara put iskrivljivanju povijesnih činjenica o posljedicama Drugog svjetskog rata i propagiranju totalitarnog političkog sustava

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_HR.html

Upravo sadržaji iz članka 18, rašireni su po cijeloj Istri.

U Puli postoji Titov park. U Fažani se održavaju Titovi dani. Natpisi TITO po cijeloj Istri, na brdu iznad Raše, u masliniku kraj Poreča, obale maršala Tita

Nikada se IDS-ovci i komunisti nisu zapitali kako se osjeća rodbina ljudi koje su ubili ili dali ubiti Titovi komunisti? Nikada, jer za njih postoje dvostruga mjerila po kojima su komunistički zločini – opravdani!

To je nevažno, glavni zločin je pozdrav Za dom spremni!?

A HOS-ovci i hrvatski branitelji, koji su se borili i ginuli u Domovinskom ratu pod amblemom Za dom spremni, upravo protiv tih jugoslavenskih, komunističkih i četničkih zločinaca nisu „dopustivi u bilo kojoj prilici“

Znači da danas nisu prihvatljivi ljudi koji su pod tim insignijama život dali za slobodnu Hrvatsku? Sramotno i kukavički! To ionako nije bio IDS-ovcima njihov rat.

Mario Sandrić tada izjavljuje” Nas Istrane neka puste na miru, jer nam rat nije potreban (...) Zato upućujemo apel Hrvatima, Slovencima i Jugoslaviji da nam našu djecu vrata doma. Nisu djeca zaslužila da se bore, ginu i ožalošćuju svoje majke, sestre i braću za nečija nacistička opredjeljenja“ Za IDS-ovce Domovinski rat nije bio njihov rat! To je bio rat za „nacistička opredjeljenja“. Tada na početku velikosrpske i JNA agresije još su bili “Istrani”. Kasnije je Sandrić talijanizirao svoje prezime u Sandri.

27.siječnja 1998 .godine pojavio se Ivan Pauletta sa inicijativom Zemlja Istra, koju je javno podupirao jedan dio istarske dijaspore (Australija). Projekat Zemlja Istra počinje rečenicom da je : ”Neupitno i neotuđivo pravo građana Istre na samoodređenje, pravo da samostalno odlučuju o svojoj sudbini ” Konkretno ” pravo na samoupravnu autonomiju ” i domete “Ograničenje odrediti će sami građani Istre” Precizirano bi to bilo ” Da svako služenje vojnih ,policijskih i drugih službi izvan Istre, građani čine na vlastitu odgovornost” jer da je ” necivilizacijski i ponižavajuće za istarske mladiće da sudjeluju u nazadnim i kriminalnim nacionalističkim ratovima” Zamislite, to se zbilo nakon Oluje 1995, godine!

Obilježava se obljetnica Titove smrti, slavi ga se u Labinu , pa labinska IDS-ova vlast, vraća i natpis Tito, na vrh rudarskog šohta, što je potpuno u suprotnosti sa člankom 18. Rezolucije EU Parlamenta od 19.rujna 2019.godine

Josip Hrvatin, predsjednik Društva Josip Broz Tito iz Labina, blago rečeno priča nebuloze i bedastoće, a ustvari pokazuje svoje veliko neznanje i nepoznavanje ne tako davne prošlosti bivše, propale Jugoslavije:

Osvrnuo se Hrvatin i na nedavnu odluku HVIDRE Labin da više neće s predstavnicima grada sudjelovati u obilježavanju važnih događaja. Hrvatin je ponovio da ovdje nikada nije bilo komunizma nego se u bivšoj državi gradio socijalizam te da će labinsko Društvo i dalje obilježavati sve važne događaje iz naše povijesti.

„Čini mi se da Tito sve više dobiva na značaju s obzirom kakva je ekonomska situacija u Hrvatskoj. Sve više ljudi uviđa koliko je u njegovo doba njegova politika bila pravedna za narod. Mi smo nekad od dosta razvijene zemlje došli na začelje Europe. Neshvatljivo je da se izmišljaju stvari o Titu koji

je dao veliki doprinos ne samo u Jugoslaviji i za Jugoslaviju nego i za cijeli svijet kroz pokret nesvrstanih. Mi u Hrvatskoj više ne znamo za nesvrstane, odmah smo ih odbacili a mogli smo puno profitirati kroz suradnju sa nesvrstanim i iskoristiti taj pokret. Tito je cijenjen svugdje u svijetu tako da smo mi i danas ponosni na našeg Tita, rekao je između ostalog Hrvatini istaknuvši da treba točno ustanoviti broj žrtava u svim režimima i događajima, jer prema podacima koje se iznose za Bleiburg ispada da je tamo bilo i više od milijun žrtava a to bi značilo da kada bi se zbrojile sve žrtve koje navode desničari Hrvatska bi imala prije Drugog svjetskog rata blizu deset milijuna stanovnika“

<https://www.glasistre.hr/istra/u-labinu-obiljezana-godisnjica-titove-smrti-josip-hrvatini-steta-sto-hrvatska-nije-iskoristila-pokret-nesvrstanih-718819>

Mogu se samo nasmijati i reći „blago onima koji žive u neznanju“, njihov je cijeli svijet, po njihovu nepoznavanju povijesnih činjenica.

I ne samo to nego sa prijezirom gledaju na one koji im ukazuju na njihovo neznanje, jer ne žele prihvatiti istinu u svom ideološki ispranom mozgu!

Zamislite „neshvatljivo je da se izmišljaju stvari o Titu“ !?

Izmišljaju, povijesni revizionizam za isprane mozgove, naravno da je neshvatljivo, jer ne mogu logično i objektivno razmišljati.

Pa da njega i javnost malo podsjetim na povijesne činjenice: i to logičnim slijedom:

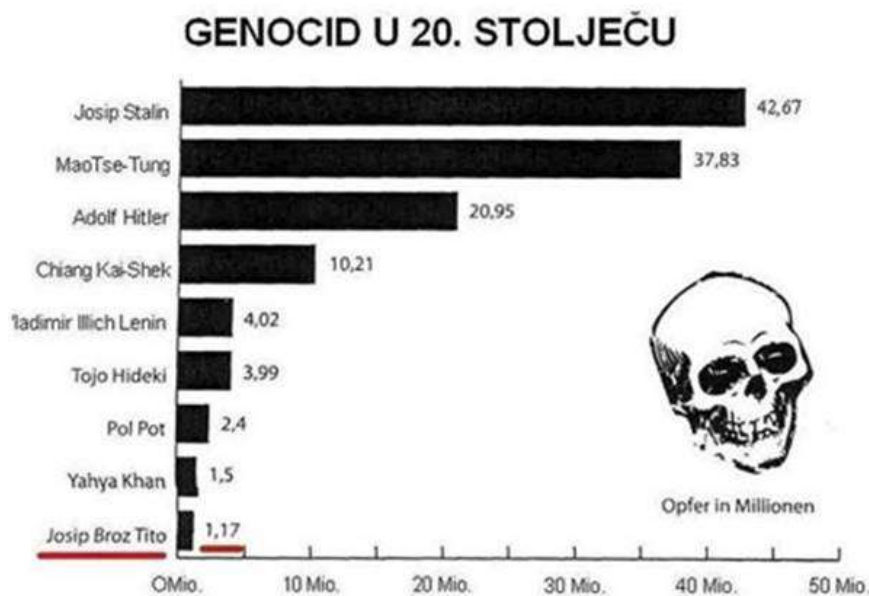
1. Tko je vodio Narodnooslobodilačku borbu 1941-1945. godine?

Komunistička partija Jugoslavije

2. Tko je vodio Komunističku partiju Jugoslavije?

Josip Broz Tito

3. Tko je bio predsjednik Jugoslavije?

Diktator	Zemlja	Vremensko razdoblje	Zrtve (u milijunima)
Josip Stalin	SSSR	1929.-1953.	42,672
Mao Tse-Tung	China VR	1923.-1976.	37,826
Adolf Hitler	Njemačka	1933.-1945.	20,946
Chiang Kai-Shek	Kina	1921.-1948.	10,214
Vladimir Illich Lenin	USSR	1917.-1924.	4,017
Tojo Hideki	Japan	1941.-1945.	3,990
Pol Pot	Kambodsčia	1968.-1967.	2,397
Yahya Khan	Pakistan	1971.	1,500
Josip Broz Tito	Jugoslavija	1941.-1978.	1,172

Izvorik: R.J. Rummel, Death by Government
New Brunswick-London 1996, S. 8.

Josip Broz Tito

4. Tko je bio vrhovni zapovjednik Jugoslavenske vojske JNA?

Maršal Josip Broz Tito

Tko je vladao u Jugoslaviji, koja stranka?

Komunistička partija Jugoslavije, sa predsjednikom Josipom Brozom Titom

5. Koji društveni sistem je vladao u Jugoslaviji?

Komunistički sa Komunističkom partijom na čelu.

6. Što je bila Narodnooslobodilačka borba?

Oslobodilački rat i komunistička revolucija za novo komunističko društveno uređenje.

Komunistička partija Jugoslavije, je 1952. godine promijenila ime u Savez komunista Jugoslavije!

Nije u Savez socijalista, nego Savez Komunista Jugoslavije.

Time sam u potpunosti opovrgnula riječi Josipa Hrvatina, da u Jugoslaviji nikada nije bilo komunizma, nego da se gradio socijalizam. On javno obmanjuje najprije samog sebe, pa onda čitatelje širenjem netočnih povijesnih činjenica.

O pokretu nesvrstanih neću trošiti riječi, jer je nebitan u svjetskim razmjerima i nema nikakav značaj u svjetskoj politici. Služio je samo kao Titova samopromocija po trećem svijetu siromašnih zemalja, da se kočoperi, kao car i sa jahtom putuje po svjetskim morima, naravno sve plaćeno iz državne kase

„Tito je cijenjen svugdje u svijetu“, baš da se uvjerimo koliko je cijenjen, na desetom mjestu masovnih svjetskih ubojica.!

Ekonomska i svezkupna situacija u Hrvatskoj je upravo takva kakvu proizvode nasljednici komunizma koji od osamostaljenja vladaju Hrvatskom! To nema veze sa desnicom, ni ljevicom, već sa njihovom nesposobnošću da bilo koji problem riješe pozitivno i uspješno.

O zločinima komunista u Istri g. Josip Horvat čisto sumnjam da nema saznanja, ali ponoviti ću čitateljima:

Prof.dr-sc Ivan Milotić javno i razgovjetno nabraja zločine koje su komunisti počinili u Istri.

Po kapitulaciji Italije 8. rujna 1943. godine, talijanska vojska povlačila se u rasulu, odmah su počeli masovno nestajati ljudi u jamama, što nije prošlo nezapaženo u svijetu.

Istru i Julijsku krajinu titova vojska „oslobodila“ je u svibnju 1945, i stigla sve do Trsta.

U samo 40 dana koliko je bila u Trstu, titova vojska, umjesto da čuva ljudske živote, jer rat je završio, pobila je 15 000 stanovnika, nenaoružanih ljudi, jer talijanskih fašista nije bilo od rujna 1943. godine. Tada su se punile jame, kao na pr. Bazovica i ostale nazvane fojbe. Zločine su počinili pojedinci, ali u okviru politike jugoslavenskog zločinačkog političkog režima. Kako su u krvavom žaru likvidacija titovi partizani neselektivno pobili i nekoliko Engleza, nakon toga Englezi su istjerali titovu vojsku iz Trsta i Pule .

Masovne likvidacije nije počinio narod, nego režim, komunistički režim. Evo Josipu Horvatu da u Jugoslaviji nije nikada bilo komunizma!?

<https://youtu.be/pl67vOFeveA>

Naročito je na udaru bilo istarsko svećenstvo, jer Partiji je Crkva bila najveći neprijatelj. Zamislite stanovništvo već tisuću godina vjeruje svojim svećenicima i moli se Bogu, a ne komunističkoj partiji i njenome „Bogu“ krvavoj crvenoj zvijezdi.

U Istri su komunisti ubili 15 svećenika i 3 bogoslova.

Bl. Miroslav Bulešić je zaklan 24. kolovoza 1947. godine u Lanišću

Bl. Francesco Bonifacio nakon što su družici došli po njega, nestao je i nikada mu tijelo nije prognađeno.

Pobijeni su svi istaknuti istarski narodnjaci, a među njima i otac od biskupa u miru Ivana Milovana Uz neistraženi dio istarskih narodnjaka, sakristana i drugih koji su mučenički bili ubijeni od strane komunističke vlasti. Uglavnom su bili likvidirani pod tezom da su surađivali s okupatorom, bez ikakvih dokaza. Vjerojatno je još koji sakristan i zvonar doživio sličnu sudbinu, ali je teško doći do njihovih podataka. Ljudi još uvijek o tome nerado govore.

U jame –fojbe bačeno je 2 000-4 000 ljudi , brojke su sporne što je veliki prijekor između talijanskih i hrvatskih povjesničara.

svećenike koji su bili ubijeni, ili oni koji su bilo progonjeni, osuđivani i zatvarani, nalazi se dovoljno

Fojbe IDS ne spominje , to nije bitno!?

Svakako je bitno, jer svaki ljudski život je bitan, jedan jedini neponovljiv! Sve zločine treba osuditi i zločince kazniti, a ne selektivno „jednom za svagda“ samo njima nepodobne!

Međutim IDS-ovcima nije , važno je samo da se “jednom za svagda „ riješi pitanje Za dom spremni! Pitam se samo zbog čega?

Istra nije bila u sastavu NDH, nego pod Italijom, tako da se u Istri nije moglo čuti „Za dom spremni“, a IDS-ovcima strašno smeta: Vjerojatno zato što njima sve hrvatsko smeta!

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28324-lili-bencik-ids-velica-i-slavi-komunisticke-zlocince-a-trazi-da-se-zabrani-za-dom-spremni>

A o zločincu JB Titu piše i Šime Letina:

GLAS IZ WASHINGTONA ŠIME LETINA: NACIONALNO PORIJEKLO, ZASLUGE I ZLOČINI JOSIPA BROZA TITA

<https://hrvatskonebo.org/2021/10/26/glas-iz-washingtona-sime-letina-nacionalno-porijeklo-zasluge-i-zlocini-josipa-broza-tita/>

Ali vratimo se Lili Benčik. U Prilogu vam dajem njen najnoviji tekst, zapravo pitanje Dobroniću.

Josip Pečarić

PRILOG

GOSPODINE PREDSDJEDNIČE VRHOVNOG SUDA ZAŠTO NISTE 19.SIJEČNJA 1992. GODINE HRVATSKIM BRANITELJIMA U POŽEGI KOD POLAGANJA PRISEGE OBJASNILI DA ZA DOM SPREMNI NIJE DOPUSTIV NI U KOJOJ PRILICI!?

28 Listopad 2021 12:11

Za dom spremni nedopustiv !?

Na svečanosti prisega 123 brigade Hrvatske vojske 19.siječnja 1992.godine u Požegi, znači nakon svjetskog priznanja samostalne Republike Hrvatske, orilo se Za dom spremni!

Suče Dobronić zašto niste onda istupili pred hrvatske branitelje u Požegi i rekli im da Za dom spremni nije dopustiv ni u kojoj prilici, pa ni u obrani svog doma, svoje domovine i svoje obitelji? Zašto niste u rujnu, listopadu i studenom 1991.godine otišli u Vukovar i HOS-ovcima objasnili da ne koriste Za dom spremni ni u obrani Vukovara, da ne bi slučajno povrijedili „osjetljive četničke dušice“ jer taj poklič nije dopustiv ni u kojoj prilici!?”

A četnici su pjevali tako dopuštene pjesme:AojSlobo šalji nam salate, bit će mesa, bit će mesa, klat ćemo Hrvate...“ i tako su dopušteno Velikosrpski osvajači na grad ispalili više od 6,5 milijuna projektila. Srušili su vukovarsku ratnu bolnicu i brojne civilne objekte,pretvorili grad u ruševine, a za to do danas nitko nikad nije odgovarao, nikoga hrvatsko Pravosuđe nije optužilo!?

Tako su dopušteno velikosrbi bez kazne i osude, pobili 402 djece, a hrvatsko pravosuđe što jest nedopustivo, nikoga za to nije optužilo, ni osudilo.

Hrvatski branitelji „nedopustivo“ polažu prisegu uz poklič Za dom spremni (od 17,41 minute do 17,48 minuta) uz odobrenje hrvatskog državnog vrha i građana Požege, a vi kažete da nije dopustivo ni u kojoj prilici!?

A vi gdje ste vi bili tada kada je hrvatski narod krvario?

Kada su hrvatska djeca ginula?

Kada je hrvatski grad Vukovar izgledao kao Hirošima?

Suče Dobronić po vašoj biografiji imali ste tada 31 godinu, i niste sudionik Domovinskog rata, a sudili biste i presudili ljudima koji su ne štedeći sebe i svoj život bili spremni za obranu svog doma i život dati?

Četiri brata Šoljić dala su život Za dom i domovinu u kojoj ste vi sada izabrani za predsjednika Vrhovnog suda, ali ne da njima sudite, nego da pravedno sudite neprijateljima hrvatske države. Ma „bravo gospodine suče po meni imate crveni karton!“

Jer umjesto da sudite komunističkim zločincima vi sudite hrvatskim braniteljima koji nemaju nikakve veze sa NDH, već su se borili upravo protiv jugoslavenskih i velikosrpskih agresora. Hrvati su se referendumom 19.svibnja 1991.godine ogromnom većinom od izašlih 83,56 posto birača, njih čak 94,17 posto izjasnili za samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku.

Hrvatski je sabor dana 8. listopada 1991. godine jednoglasno donio Odluku o raskidu svih državnopravnih veza Republike Hrvatske s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ.

To znači da u Hrvatskoj prestaju važiti sve jugoslavenske vrednote ili jugoslavenski sustav vrijednosti, i na snagu stupa hrvatski sustav vrijednosti, koji je definiran Ustavom RH i zakonima koji se na njega nadovezuju.

-na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunističkog sustava i promjena međunarodnog poretka u Europi, hrvatski je narod na prvim demokratskim izborima (godine 1990.), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost.

– u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.- NN 85/2010

Kao pravnik vi to svakako znate i bolje od nas laika, da je Domovinski rat temelj na kojem je nastala samostalna hrvatska država!

Da se taj rat vodio protiv jugo-armije i velikosrba, koji su silom htjeli uništiti hrvatski narod, njegovu vjeru rušenjem crkvi, njegovu kulturu, rušenjem i paljenjem škola i knjižnica i njegovo postojanje kao naroda masovnim likvidacijama.

Svemu tome razoružan i goloruk hrvatski narod, herojskom i nadljudskom voljom i snagom obranio je svoj dom i svoju domovinu upravo sa tim pokličem Za dom spremni.

Zabranom koju najavljujete, nastavljate jugo i velikosrpsku agresiju na hrvatski narod i poništavate Domovinski rat što je ustvari protuustavno!

„U Ustavu RH i Zakonima nigdje ne stoji da je Ustavni sud proglasio pozdrav ZDS „neustavnim“ i da stoga svaka uporaba tog pozdrava, neovisno o okolnostima slučaja, mora biti kažnjiva. I ta je teza potpuno pogrešna. Istina, Ustavni sud je u nekoliko slučajeva u povodu ocjene ustavnosti određenih akata tijela javne vlasti (nazivi ulica) i odlučivanja o tužbama zbog navodnih povreda određenih ustavnih prava i sloboda (slučajevi Šimunić i Miljak) jasno izrazio svoj stav o zločinačkom karakteru NDH i pozdravu ZDS kao ustaškom pozdravu i ustvrdio da su ustaška ideologija i praksa nespojive s temeljnim vrednotama hrvatskog Ustava.

Kako uopće neki pozdrav može biti neustavan?

To međutim nikako ne znači da je Ustavni sud proglasio ZDS ili bilo koji drugi pozdrav „neustavnim“ (kako bi uopće neki pozdrav mogao biti „neustavan“?) i da je time redovne sudove obvezao da beziznimno kažnjavaju svakog tko na javnome mjestu koristi pozdrav ZDS, neovisno o okolnostima svakog slučaja posebice.“

<https://www.telegram.hr/politika-kriminal/vesna-alaburic-zasto-nisu-u-pravu-oni-koji-napadaju-posljednju-odluku-suda-o-za-dom-spremni/>

Ovdje se radi o Domovinskom ratu, koji nema nikakve veze sa NDH. Tu tezu da je Za dom spremni koji je korišten u Domovinskom ratu ustaški pozdrav koriste velikosrbi i yugofili, koji se ni nakon 30 godina ne mogu pomiriti sa postojanjem samostalne hrvatske države, pa je blate i stigmatiziraju na taj način!

Zar vi suče Dobronić spadate u ovu kategoriju velikosrba i yugofila, kada kažete da ZA DOM SPREMNI nije dopustiv ni u kojoj prilici?

Pa vi time kršite Ustav RH!

Za komunističke zločine hrvatsko pravosuđe nikoga nije osudilo, što je nedopustivo u svakoj prilici. Jugoslavenski komunistički režim bio je zločinački, totalitaran, represivan i diktatorski režim, izjednačen po zločinima sa ostalim totalitarnim režimima fašizmom, nacizmom i ostalim oblicima bliskim tim režimima.

Po završetku 2.svjetskog rata pripadnicima tih vojski i političari, fašizma, nacizma, ustaštva i četništva, koji nisu pred kraj rata zamijenili kokardu sa kapom partizankom, bilo je suđeno i presuđeno većim djelom smrtnom kaznom.

Za masovne komunističke zločine i likvidacije Hrvata, nitko nikada nije suđen, ni osuđen, ni u Jugoslaviji, što je razumljivo, ali ni u Hrvatskoj.

Hrvatsko Pravosuđe u 30 godina nikoga nije osudilo za komunističke zločine, ali je bilo brzo i promptno u progonu i osuđivanju hrvatskih branitelja, što dokazuje njegov karakter kao protivnika samostalne države Hrvatske.

Hrvatske branitelje tereti se ovrhama za presude u korist agresorskih vojnika, koji su iz Srbije došli na hrvatsko tlo ubijati Hrvate, a Srbija ne želi ni čuti o plaćanju odštete, čak ni ne priznaje postojanje logora na teritoriju Hrvatske gdje su zatočili, mučili, silovali i ubijali ne samo hrvatske branitelje, nego djecu i starce. Kakvo je to Pravosuđe suče Dobronić? Hrvatsko nije!

I umjesto da Pravosuđe postavite kao hrvatsko, da sudite udbašima i komunističkim zločincima, koji su ubijali Hrvate, što vi radite?

Sprečavate da im se sudi u Njemačkoj, sprečavate i Njemačku da radi vaš posao, koja kada nećete vi istraživati i suditi za ubojstva Hrvata, radi ona za one Hrvate koji su ubijeni na njenom tlu.

Kako je rekao saborski zastupnik Zlatko Hasanbegović, po programu str.11, kandidata (vas) kvalificira za nastavnika ONO ili političara, a nikako za predsjednika Vrhovnog suda.

<https://youtu.be/xingOw3i1Yg>

Evo popisa Hrvata koje je jugoslavenska tajna služba UDBA poubijala van granica Jugoslavije, na području jurisdikcije drugih zemalja:

01. Ivan Protulipac 1946 Italija
02. Ilija Abramović 1948 Austrija

03. Dinka Domančinović 1960 Argentina
04. Rudolf Kantonci 1962 Argentina
05. Anđelko Vučina 1966 Kanada
06. Mate Miličević 1966 Kanada
07. Marijan Šimundić 1967 Njemačka
08. Jozo Jelić 1967 Njemačka
09. Mile Jelić 1967 Njemačka
10. Petar Tominac 1967 Njemačka
11. Vlado Murat 1967 Njemačka
12. Anđelko Pernar 1967 Njemačka
13. Hrvoje Ursa 1968 Njemačka
14. Đurp Kokić 1968 Njemačka
15. Mile Rukavina 1968 Njemačka
16. Krešimir Tolj 1968 Njemačka
17. Vid Maričić 1968 Njemačka
18. Ante Znaor 1968 Italija
19. Josip Krtalić 1968 Italija
20. Nedjeljko Mrkonjić 1968 Francuska
21. Pere Čović 1968 Australija
22. Mirko Čurić 1969 Njemačka
23. Nahid Kulenović 1969 Njemačka
24. Vjekoslav Luburić 1969 Španjolska
25. Mijo Lijić 1970 Švedska
26. Mriko Šimić 1971 Njemačka
27. Ivo Bogdan 1971 Argentina
28. Maksim Krstulović 1971 Velika Britanija
29. Drago Mihalić 1972 Njemačka
30. Josip Senić 1972 Njemačka
31. Dr. Branko Jelić 1972 Njemačka
32. Stjepan Ševo 1972 Italija
33. Tatjana Ševo 1972 Italija
34. Rosemari Bahorić 1972 Italija
35. Stjepan Crnogorac 1972 Slovenija
36. Ante Miličević 1972 Jugoslavija
37. Josip Buljan-Mikulić 1973 Njemačka
38. Mate Jozak 1974 Njemačka
39. Ilija Vučić 1975 Njemačka
40. Ivica Miošević 1975 Njemačka
41. Nikola Martinović 1975 Austrija
42. Matko Bradarić 1975 Belgija
43. Vinko Eljuga 1975 Danska
44. Stipe Mikulić 1975 Švedska
45. Nikola Penava 1975 Njemačka
46. Ivan Tuksor 1976 Francuska
47. Ivan Vučić 1977 Njemačka
48. Jozo Oreč 1977 Južnoafrička Republika
49. Bruno Bušić 1978 Francuska
50. Križan Brkić 1978 USA
51. Jozo Miloš 1979 Njemačka
52. Marijan Rudela 1979 USA
53. Zvonko Štimac 1979 USA
54. Goran Šećer 1979 Kanada

55. CvitkoCicvarić 1979 Kanada
56. Nikola Miličević 1980 Njemačka
57. Mirko Desker 1980 Njemačka
58. Antun Kostić 1981 Njemačka
59. Mate Kolić 1981 Francuska
60. Petar Bilandžić 1981 Njemačka
61. Ivan Jurišić 1981 Njemačka
62. Mladen Jurišić 1981 Njemačka
63. Stanko Nižić 1981 Švicarska
64. Ivo Furlić 1981 Njemačka
65. Đuro Zagajski 1983 Njemačka
66. Franjo Mikulić 1983 Njemačka
67. Milan Župan 1983 Njemačka
68. Stjepan Đureković 1983 Njemačka
69. Slavko Logarić 1984 Njemačka
70. Franjo Mašić 1986 USA
71. Damir Đureković 1987 Kanada
72. Ivan Hlevnjak 1987 Njemačka
73. Ante Đapić 1989 Njemačka

Nestali Hrvati

01. Zlatko Milković 1949 Francuska
02. Zvonimir Kučar 1963 Francuska
03. Geza Pašti 1965 Francuska
04. Alija Koso 1971 Brazil
05. Ante Medolić 1973 Brazil

Ubijeni samo zato što su Hrvati, jer hrvatska državotvorna ideja bila je nespojiva sa yuvrijednostima.

Neki od njih ubijeni su na brutalan način, Stjepan Đureković udarcima sjekirom po glavi, obitelj Ševo kada je ubijena i devetogodišnja djevojčica:

„Obitelj Ševo i ubojica odatle su, sporednom cestom, krenuli u pravcu Venecije. Ševo je vozio; do njega je sjedila Tatjana; a otraga ubojica i mala Rosemarija. U jednom zavoju, kad je Ševo usporio, ubojica mu je ispalio tri hica u zatiljak. Ševo je na mjestu bio mrtav. Automobil se zanio i sletio u jarak. Tatjana, premda vezana pojasom za sigurnost, zgrabila je ubojičin revolver i otrgla prigušivač zvuka. Ubojica je ispalio više hitaca prema njoj i smrtno je ranio. Nakon toga je ispalio dva hica u glavu devetogodišnjoj Rosemariji i trenutačno je usmrtio. Prilikom napuštanja automobila ubojica je vidio da je Tatjana još živa, pa je stavio novi šaržer u revolver i čitavog ga ispucao u već polumrtno Tatjanino tijelo. Nakon toga je, pod zaštitom gustog mraka, pretrčao vinograd i sjeo u automobil koji ga je tu čekao te nestao u pravcu Trsta. U blizini zločina nalazila se talijanska vojarna. Dočasnik Francesco Lombardi i vojnik Salvatore di Garbo, koji su čuli pucnjavu i potrčali prema mjestu odakle se čula, kasnije su izjavili: "Iako smo vojnici, kad smo došli na mjesto zločina, bili smo potreseni i ostali smo bez riječi. Prizor je bio jeziv". Nakon ubojstva obitelji Ševo, Sindičić je pobjegao u Jugoslaviju. Nastavio je raditi za Udbu - pod novim pseudonimom "Pitagora".

Pročitajte više na:

<https://blog.vecernji.hr/zvonimir-despot/ubojstvo-obitelji-stjepana-seve-9612> - blog.vecernji.hr

„Ubojstvo u Titovo ime“ - tajna odreda smrti u Njemačkoj naslov je 45-minutnog dokumentarnog filma o seriji ubojstava u režiji jugoslavenske tajne službe protiv političkih neistomišljenika - hrvatskih emigranata na njemačkom teritoriju, koji se emitirao na 1. programu njemačke državne televizije, a potom i na Bavarskoj televiziji i Deutsche Welleu.

Sjećate se kakav skandal je izbio prije samog ulaska Hrvatske u EU 2013.godine?

Tadašnji predsjednik Vlade a sadašnji predsjednik države Zoran Milanović bio protiv izručenja udbaških šefova Josipa Perkovića i Zdravka Mustaća Njemačkoj za brutalno ubojstvo Stjepana Đurekovića.

Europski uhidbeni nalog (skraćeno EUN) nalog je nadležnog pravosudnog tijela države članice EU za uhićenje i predaju osobe koja se zatekne u drugoj državi članici u svrhu kaznenoga progona ili izvršenja zatvorske kazne ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode. EUN postoji od 13. lipnja 2002. kao "Okvirna odluka o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica"

"Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije" zakon je kojim je implementiran europski uhidbeni nalog u pravni poredak Republike Hrvatske. Kroz ovaj zakon Hrvatska je dužna izručivati svoje državljane na osnovi europskog uhidbenog naloga koji se izdaje zbog postojanja sumnje da je osoba počinila zločin na području druge države članice Europske unije. Zakon je u ljeto 2013. godine u hrvatskim medijima prozvan Lex Perković zbog izmjene napravljene 28. lipnja 2013.godine, kojom je odlučeno da će Hrvatska izručivati samo osobe koje se terete za zločine počinjene na području drugih članica Europske unije poslije 7. kolovoza 2002.godine Time je pokušano spriječiti izručenje Josipa Perkovića Njemačkoj koji se sumnjičio za ubojstvo hrvatskog disidenta Stjepana Đurekovića koji je ubijen 1983. godine. Jasno je što se zbiva sa predsjednikom Vrhovnog suda i zašto je odmah krenuo sa napadom na Za dom spremni. To je zamagljivanje spašavanja od izručivanja udbinih ubojica Njemačkoj, po EU uhidbenim nalogima.

Ponavlja se scenario Lex Perković samo ovaj puta u ulozi predsjednika Vrhovnog suda koji bi izručenja trebao spriječiti. Zato se predsjedniku Milanoviću žurilo taj problem riješiti. Radovan Dobronić uzeo je za pomoćnicu Zlatu Đurđević. Pretpostavlja se po stilu pisanja da je ona vama suče Dobroniću pisala program što se tiče zastare EU uhidbenog naloga i zabrane Za dom spremni.

<file:///D:/Downloads/Radovan%20Dobronic.pdf>

Zlata Đurđević bila bi po tome veza između predsjednika Milanovića, bivšeg predsjednika Josipovića, udbaša Perkovića, Mustaća, Nobila i Manolića...

Dva nova europska istražna naloga Njemačka je poslala za Tomislavom Mičićem i Brankom Bradvicom. Sumnjiče ih da su sudjelovali u ubojstvu Joze Miloša daleke 1979.godine za račun Udbe kako bi sakrili trag koji je vodio prema ubojici Brune Bušića, javlja Nacional.

<https://www.nacional.hr/njemacka-trazi-dna-dvojice-osumnjicnih-za-ubojstvo-emigranta-joze-milosa-iz-1979/>

Znači cijela lakrdija oko izbora predsjednika Vrhovnog suda osmišljena je da se spriječe daljnja izručenja udbaša Njemačkoj za udbaška ubojstva hrvatskih emigranata koji su ubijeni na teritoriju Njemačke.

Ovakvo hrvatsko Pravosuđe im neće nikada suditi, i sada ih još treba zaštititi da im Njemačko pravosuđe ne sudi! Pa do kada!

Zar zločin nije zločin, ma tko ga počinio?

Evo što je na tu temu izjavio predsjednik Milanović, ponižavajući hrvatske žrtve:

„Posljedica tog nesretnog lexa Perkovića i izručenja ove dvojice Tuđmanovih udbaša (Perkovića i Mustaća, op. ž.p.), k vragu, ne tak je, imaju i oni neke zasluge za hrvatsku državu, zbog nekakvog emigranta (Stjepana Đurekovića) kojeg smo počeli izjednačavati s Brunom Bušićem - a oni su nebo i zemlja - ta dva čovjeka, rezultira time da Hrvatska već osam godina izručuje svoje državljane šakom i kapom. Dakle, nastaviti ću ovu priču. Ljude koje ne bi trebalo izručiti za nekakva djela koja su u zastari, džepare - ne ubojice. To su naši državljani. Nisu najbolji među nama. Mi ih izručujemo. I nitko drugi u Evropi. Jer je ta praksa postavljena tada zbog ove dvojice koji su sad u zatvoru. Ja ih pomilovat neću, ne kanim kao ni ikoga. Ali hrvatski ljudi, možda ne najuzorniji građani, kao zadnji tanki ćumur iz Bosne, idu u vagonima a drugi nama odbijaju. Osam godina to traje da bi se štitila stražnjica nekolicine sudaca koji su u toj zavjeri sudjelovali. Dosta je. Ukinite to više! Država koja ne štiti svoje građane, pa i barabe, nije država.“

Država Hrvatska štiti udbaše, ubojice Hrvata! To je cilj! Njih sačuvati od osude! A u isto vrijeme zabranjivati Za dom spremni koji ne može biti neustavan, (kako bi uopće neki pozdrav mogao biti „neustavan“?)

Zašto se predsjednik Milanović ne potruži zaštititi hrvatske državljane, hrvatske branitelje od Srpskog zakona o univerzalnoj jurisdikciji i natjerati Srbiju da ga ukine?

Od 2003. godine u Republici Srbiji na snazi je Zakon o univerzalnoj jurisdikciji koji omogućava srbijanskim sudovima da primijene nacionalno kazneno pravo na počinitelja — stranca koji je počinio kazneno djelo u inozemstvu, protiv stranca ili strane države, i ne nalazi se na teritoriju države u kojoj mu se sudi.

Srbija je to pravo iskoristila kada je na 12 godina zatvora optužila hrvatskog državljanina Veljka Marića, a na optužnicama se nalaze i drugi hrvatski građani koji nisu upoznati s činjenicom da je za njima raspisana tjeratica i kojima prijeti opasnost od uhićenja pri ulasku u Srbiju. Tako su srbijanske vlasti nedavno na graničnom prijelazu Bogojevo uhitile hrvatskog branitelja Zdravka Hlobika kojeg su zamijenili za njegovog imenjaka, za kojim je raspisana tjeratica zbog optužbe za terorizam u Domovinskom ratu.

Ovim zakonom Srbija se proglasila „mini Haagom“, uspostavivši pravo da sudi bilo kome. Zakon o univerzalnoj jurisdikciji odstupa od pravnih standarda koji postoje u Europskoj uniji i da predstavlja kamen spoticanja u pregovorima Republike Srbije i Europske unije.

Samostalna država Hrvatska dopušta da se njenim građanima sudi u drugim zemljama!? To samo pokazuje koliko nam je neučinkovito, neuređeno i nepravedno Pravosuđe!

Kakvu pravnu sigurnost država Hrvatska pruža svojim građanima pokazuje hrvatsko pravosuđe koje ju je pretvorilo u zemlju pravnih apsurdna, nepravde, kriminala i korupcije!

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28337-gospodine-predsjednice-vrhovnog-suda-zasto-niste-19-sijecnja-1992-godine-hrvatskim-braniteljima-u-pozegi-kod-polaganja-prisege-objasnili-da-za-dom-spremni-nije-dopustiv-ni-u-kojoj-prilici>

20211223_Bencik_JNA_je_prije_30_godina_napustila_Istru.docm

**JNA je prije 30 godina napustila Istru, ali Jugoslavija nije zahvaljujući
IDS-u**

Točno tako!

S obzirom da je vojska Jugoslavije, odnosno vojni vrh JNA, otvoreno stao uz srbijanskog predsjednika Slobodana Miloševića, u srpskoj agresiji na Hrvatsku, sa ciljem stvaranja Velike Srbije, na crti Virovitica-Karlobag, jugo-vojska postala je nepoželjna u Hrvatskoj i u Istri. U početku rata, jugoslavenski vojni vrh planirao je brzu okupaciju Hrvatske što su potvrđivali i izvori iz NATO. U Istri je prema tom planu trebalo osnovati Jugoslavensku autonomnu oblast pod patronatom Vojnopomorskog sektora Pula i riječkog 13. korpusa. O njezinoj je budućoj sudbini trebalo odlučiti za zelenim stolom. Iz ovog vremena dolazi i drska izjava Dobrice Ćosića, prvog predsjednika Savezne Republike Jugoslavije da Istru treba vratiti Italiji u slučaju da se Jugoslavija raspadne.

Ma zamislite koji faktor je Srbija da odlučuje o sudbini Istre, bez da se pita njeno stanovništvo !? Ovom izjavom Ćosić je podsjetio na burnu i tešku prošlost kad se o sudbini Istre odlučivalo u europskim centrima moći, bez da se Istrane išta pita. Istra je od 1918. do 1943.godine bila pod vlašću Mussolinijeve fašističke Italije, koju je obilježila prisilna talijanizacija, kulturocid nad hrvatskim narodom i teror fašističkih squadri.

Kada se hrvatski državni vrh odlučio na blokadu vojarni, odlučeno je da JNA mora napustiti Istru mirno i bez oružanog djelovanja. Zbog velikog broja izbjeglica i prognanika, koji su smješteni u turističke objekte po Istri, trebalo je osigurati da se JNA mirno povuče i da sa sobom ne odnese oružje TO Istre.

JNA je 16 prosinca 1991.godine definitivno napustila Pulu i Istru, ali Jugoslavija koju je JNA predstavljala nije. Jugoslavenski duh i njen vrijednosni sustav ostali su u politici vladajućeg IDS-a, koji nikako nije prihvaćao stvarnost njenog raspada i nestajanja sa svjetskog popisa država. Nažalost destruktivno djelovanje IDS-a po pitanju hrvatske državnosti ostavilo je u Istri dalekosežne posljedice. Talijanizacija, istrijanizacija i demilitarizacija Istre koju IDS sistematski provodi već 30 godina, direktan su udar na hrvatski identitet i hrvatski narod Istre. A njihovo zalaganje za autonomiju Istre, transregionalizam i Istru regiju u Europi regija udar su na integritet i suverenitet države Hrvatske! Upravo na primorskom dijelu Slovenije, koji je IDS uvrstio u Euroregiju Istru, pala im je Deklaracija o Euroregiji Istri, jer su je Slovenci odbili kao narušavanje integriteta i suvereniteta Slovenije.

Neprihvatanje, ustvari žestoko odbijanje i podriivanje svega što predstavlja hrvatsku državu, hrvatski identitet Istre, temelj je i konstanta IDS-ove politike i njihove 30-godišnje vladavine u Istri.

U Istri se i dalje veliča J.B.Tito, komunistički antifašizam, unatoč Rezoluciji Vijeća EU 1481/2006 o osudi komunističkih zločina i Rezoluciji EU Parlamenta o izjednačavanju zločina svih totalitarnih režima, Rezolucija Europskog parlamenta od 19. rujna 2019. o važnosti europskog sjećanja za budućnost Europe (2019/2819(RSP))

IDS je ovladao svim segmentima vlasti u Istri. Premoćno je vladao skoro 30 godina, ali hrvatski duh Istre nije uspio suzbiti.

Istra je dokazala da je hrvatska kroz pregovore sa JNA, kroz prihvaćanje izbjeglica i prognanika i kroz uključivanje u obranu i Domovinski rat. Umjesto što su potrošili 30 godina u podriivanje hrvatske državnosti, IDS-ovci su mogli tu energiju uložiti za boljitak Istrana ili Istrijana i cijele Hrvatske.

Hrvatska demokratska zajednica predvođena dr. Franjom Tuđmanom pokrenula je 90-ih godina 20. stoljeća snažan proces rješavanja hrvatskog nacionalnog pitanja, proces oživljavanja hrvatske političke i državotvorne misli, proces obnove hrvatske države, proces konačne nacionalne integracije što u Istri nije dobro prihvaćena, upravo zbog velikog broja pripadnika srbizirane JNA i članova njihovih obitelji.

Na predizbornom skupu u Pazinu 11.travnja 1990.godine dr.Tuđman je izviždan kao i predsjednica Kolinda Grabar Kitarović 2017.godine od istih jugoslavenskih ostataka, štovatelja J.B.Tita. Krivo interpretiranu izjavu dr.Tuđmana IDS je stalno koristio da bi se predstavljao se kao zaštitnik Istre i Istrana od Zagreba. Dr.Tuđman je od samog početka osamostaljivanja Hrvatske govorio o pravima manjina i suživotu u Istri:

„Mi smo otvoreni za Demokraciju, za suradnju sa svima, ali smo isto tako za održavanje hrvatskog identiteta Istre. U Istri je 71,6 % hrvatskog živilja, i taj narod ima pravo na svoj opstanak. Biti ćemo otvoreni, ali ćemo isto tako čuvati svoju Istru u sklopu hrvatske domovine. Suradnja nam je osobito potrebna, ali rasprodaje Istre i prepuštanja drugima ne može biti, jer to ne čini nijedna zemlja na svijetu“ (Glas Istre, 18.studeni 1990,br 317, 3)

„ Propovjedanja Istre čak kao transnacionalne zajednice hrvatskog, slovenskog i talijanskog dijela Istre, nije ništa drugo nego neprikriveno očijukanje s planovima izdvajanja Istre iz države Hrvatske...Svu dubinu i dalekosežnost takvih nastojanja razotkriva i zahtjev da se Istra demilitarizira“

„ Istra je Hrvatska, ali i domovina svih onih koji su ovdje rođeni i koji žele priznati tu i takvu Istru u sastavu Republike Hrvatske (Glas Istre, 19, studeni 1990, br.318, 2)

Da su poživjeli glavni pregovarači sa JNA, možda bi politička slika Istre bila drugačija. Luciano Delbianco preminuo je u 60-toj godini života 2014.godine, a Igor Štoković u 56- godini 2015. godine. Ali što je tu je;

JNA je ipak mirno napustila Istru

Sve aktivnosti u Istri bile su usmjerene u očuvanju mira u zbog velikog broja izbjeglica i prognanika smještenih po hotelima i turističkim naseljima. Sve je bilo usklađeno i koordinirano sa politikom tadašnjeg državnog vrha, predsjednika dr. Franje Tuđmana i Vladom nacionalnog jedinstva.

U Istri su bila stacionirana tri garnizona JNA. Na Bujštini je u sklopu JNA bila vojarna Boris Kidrič u Umagu, koja je bila napuštena krajem rujna 1990., zatim radar u Savudriji, dok je za vrijeme rata u Sloveniji u Petroviji bilo stacionirano 15 tenkova te 10 transporterata s posadama, oklopni automobili i kamioni.

Za vrijeme sukoba u Sloveniji oni su blokirali ceste u Sečovlju i Dragonji.

U sklopu pazinskog garnizona JNA nalazilo se skladište Štaba TO Pazin,objekt u Bertošima, poligon na Lindaru, kasarna Joakim Rakovac i Dom JNA.86 U Bertošima kraj Lindara nalazilo se 12 tenkova i 5 transporterata te veći dio vojnika i časnika.

U Puli je bilo 12 000 vojnika, 41 borbeni avion,10 ratnih brodova, preko tisuću podmorskih mina, 26 000 tona eksploziva, 56 000 tona streljiva, a oružje teritorijalne obrane pod ključem na Muzilu. Krizni štab osnovan je 12.9.1991. Predsjedavao je Igor Štoković , a uz Luciana Delbianca, članovi su bili Atilio Radolović, Branko Kijurko i Denis Mikolić , te tajnica kriznog štaba Ester Buić. Kriznom štabu, priključeni su i Stjepan Mlinarić, Lovre Božina, Antun Užila, Cvjetko Vretenar, Nevio Prenc, Ante Mihovilović, Marjan Kostešić, Dario Mezulić i Radovan Juričić . Prije toga djelovao je Regionalni krizni štab za Istru na čelu sa Šimom Vidulinom, a od 21. kolovoza i 7 općinskih stožera saniteta.

Jedine Hrvatske naoružane formacije bile su policijske. Stožeri su izradili planove blokade JNA, izvlačenja hrvatskih mladića iz JNA (više od 2 500 mladića izvučeno je iz JNA), čuvanja vitalnih objekata i pripreme skloništa.

U to vrijeme na zapovjedno mjesto JNA u Pulu , umjesto časnog admirala JRM Marjana Pogačnika, postavljen jednako tako častan i čuven po čojstvu admiral Vladimir Barović. Dok se njega pitalo u Puli je sačuvan mir. Poznata je njegova izjava :

„Ovdje neće biti razaranja dok sam ja komandant, a ako budem ipak prisiljen narediti razaranja Pule, mene tada više neće biti“

Barović je bio opozvan s dužnosti zapovjednika vojnopomorske oblasti Pula jer je topove obalne artiljerije uništio tako što ih je gurnuo u more. To se Beogradu nikako nije svidjelo i naredeno je njihovo vađenje iz mora. Topovi su izvađeni, a Barović je pozvan na “raport” u Beograd, osjećao se osramoćeno. I kad su mu po prekomandi na Vis, naredili da puca po dalmatinskim gradovima , on je izvršio samoubojstvo.

U oprostajnom pismu admiral Vladimir Barović napisao je da mu njegova crnogorska čast ne dopušta da oružja Jugoslavenske ratne mornarice okrene protiv hrvatskog naroda u bratoubilačkom ratu.

Umjesto njega u Puli, postavljen je admiral Dušan Rakić, za pregovore težak i nepredvidiv sugovornik. Admiral Rakić prijetio je da će razoriti Pulu, kako će biti krvi do koljena, kako će „dejavstvovati i spržiti“ Arenu i grad.

Pokušali su Delbianco i Lenkom Uravićem u Beogradu, da sa komandantom Jugoslavenskog ratnog vazduhoplovstva generalom Jurjevićem dogovore ostavljanje aerodroma Pula bez uništavanja, ali nisu uspjeli. Jugoslavenski vazduhoplovcu su sve odnijeli i podmuklo minirali pistu. 10. studenog 1991. godine. Nakon što je hrvatska vojska preuzela od JNA prostor eskadrile i letjelišta u Puli, prilikom razminiranja zrakoplovne baze, od nagaznih mina poginula su četvorica pirotehničara: pripadnici specijalne jedinice policije Vicalj Marjanović i Stevo Grbić, te pripadnici zrakoplovne skupine bojnika Marijan Vinković i časnički namjesnik Dušan Bulešić.

Uspjeli su zato Delbianco i Štoković dogovoriti da JNA Puli prepusti dobro opremljenu Vojnu bolnicu za potrebe Pule. Nažalost nestrpljenje i prosvjed hrvatskih liječnika u posljednjem je trenutku iskorišten od JNA kao izgovor i sva je oprema odnešena, a Puli ostavljena prazna zgrada i zidovi.

Brat predsjednika Tuđmana, Ivica Tuđman, koji je u to vrijeme živio u Umagu, pomogao je u tim sudbonosnim trenucima za Istru. Branku Bošnjaku, zapovjedniku 119. stigla je naredba za napad na Kikašev avion koji sa pulskog aerodroma prevozi žene i djecu vojnih lica koji su već napustili Pulu. Potpuna ludost koja bi za posljedicu imala razaranje Pule. Kijurko i Bošnjak odlaze u Umag kod Ivica Tuđmana s molbom da odmah s predsjednikom provjeri vjerodostojnost ovakve naredbe. Nakon 40 minutne provjere potvrđeno je da ovu naredbu predsjednik nije odobrio.

U to vrijeme pregovaranje oformile su se hrvatske policijske i vojne postrojbe:

1. Specijalna policijska jedinica BAK Istra ustrojena je 27. srpnja 1991. godine u Valbandonu, gdje je izvršeno i prvo postrojavanje te pregled jedinice. Prvi sastav BAK-a činili su policijski službenici iz svih policijskih postaja tadašnje Policijske uprave Pula, njih 78.

Jedinica je istog dana, pod vodstvom zapovjednika Skendera Hasimija, napustila Valbandon i krenula u Zagreb, čime je i službeno započeo ratni put Istarskih specijalaca u obrani suvereniteta i cjelovitosti RH. Jedinica je zatim upućena na banijsko ratište, gdje je sudjelovala u obrani Siska, Petrinje, Topuskog i drugih mjesta. 190 U listopadu 1991. sudjelovali su u zauzimanju vojarne u Samoboru. Bakovi su sudjelovali u preuzimanju objekata bivše JNA u Puli, kao i u sveukupnom očuvanju mira u Istri. Nakon tih borbenih zadaća, sudjelovali su akcijama Trokut, Poskok 1, Maslenica, Poskok 2, Medački džep, Bljesak, Oluja, Krug Dubrovnik te gotovo da i nije bilo ratom zahvaćenog područja gdje SJP BAK Istra nije obavljala borbene zadaće. Po završetku ratnih operacija BAK-ovi su obavljali poslove razminiranja, a sudjelovali su i u mirnoj reintegraciji hrvatskog Podunavlja,

2. 119 brigada HV-a, osnovana je 23. listopada 1991. sa zapovjednikom Brankom Bošnjakom, kojeg je kasnije zamijenio Marijan Mužinić pa Mauro Ukušić.

3. 1. prosinca 1991. godine temeljem odluke Ministra obrane Republike Hrvatske u Pazinu je osnovana 154 brigada HV, sastavljena od vojnih obveznika Bijštine, Bužeštine, Labinštine, Pazinštine, sa zapovjednikom Ivanom Mužina kojeg nasljeđuje Miodrag Alić.

4. Admiral Ante Budimir na čelu je jedinice Hrvatske ratne mornarice, a 30. listopada 1991. godine, osnovana je postrojba Vange, blokirana luka, blokirane vojarne, skinuta navigacijska oprema i radio farovi za avione.

Kasarna kod Mlina bila prvi vojni objekt preuzet u Hrvatskoj od JNA i preko nje je tajno prvo oružje TO otišlo na ratište. Sljedećih dana predane su vojarne u Barbarigi, Štinjanu, Svetici kraj Šišana, na Valamarinu i još neki armijski objekti. Vojarna „Vladimir Gortan“ predana je dana 30. listopada 1991., a 4. studenoga predana je i zgrada „Karlo Rojč“. Sljedećeg dana, 5. studenoga 1991., počela je primopredaja pulske Vojne bolnice. 7. studenoga 1991. u hrvatske ruke predan je Dom JNA, i to u savršenom stanju, u kakvom nije bio niti jedan drugi vojni objekt u Puli. Sljedećeg je dana predan i kompleks zrakoplovnog goriva u Budavi koji je bio u nadležnosti vojne zračne luke.

Pulska vojna zračna luka je, točno u ponoć, s 9. na 10. studenoga 1991., predana u ruke jedinica Zbora narodne garde i Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, te se na njoj zavijorila hrvatska zastava.

26. studenoga 1991. u hrvatske ruke predan je vojni kompleks Valsaline-Mornar. 12. prosinca 1991. JNA je predala Katarinu, a dan kasnije Valelungu. Iste su predane u veoma lošem stanju i djelomično devastirane. Zgrada zapovjedništva VPS-a predana je 14. prosinca 1991., a svi preostali vojni objekti dan kasnije.

Dragovoljci iz Istre pod zapovjedništvom Mije Lalića, nezadovoljni što ih ne puštaju na ratište pobunili su se i 21. rujna 1991. godine došli na pulski Forum s namjerom da preuzmu krizni štab, koji ne postupa po njihovim pravilima, ali su ih pripadnici specijalne policije pod zapovjedništvom Hasimi Skendera u tome spriječili.

Važno je navesti incident s vrlo tragičnom posljedicama koji se dogodio u noći s 10. na 11. studenoga 1991. Naime, tada je u vojarni na Valelungi jedan poručnik JNA bacio bombu na vojnike koji su se dali u bijeg, pri čemu je jedan vojnik poginuo, a jedan zadobio teške tjelesne ozljede. Nervoza je bila velika i najmanja iskra mogla je izazvati neželjene reakcije admirala Rakića i njegove ekipe. 15. prosinca 1991. godine Dušan Rakić pozvao je Delbianca i Radovana Juričića na ispraćaj na Muzil, posljednjoj lokaciji pod kontrolom JNA. Rakić je predao ključeve Muzila komisiji za primopredaju objekata. Također, Rakić je predao sheme minskih polja na Muzilu i na nekim drugim objektima. Treba napomenuti da je i Muzil bio devastiran. Područje je u cijelosti bilo minirano, 800 vojnika i oficira u punoj ratnoj spremi, napetost ogromna. Morali su ostati kao taoci do isplavljanja posljednjeg broda, sutradan rano ujutro. 16. prosinca ujutro zavijorila se hrvatska zastava na velebnoj zgradi tada već bivše Komande na rivi.

Inicijativa da se 16. prosinac proglaši Danom hrvatskih branitelja Istre

Hrvatski dragovoljci Istre te istinski rodoljubi i branitelji Istre odlučili su se na bolju organizaciju i homogenizaciju Hrvatskog nacionalnog bića u Istri.

<https://www.braniteljski-portal.com/video-hrvatski-dragovoljci-istinski-rodoljubi-i-branitelji-istre-u-puli-podrzali-inicijativu-osnivanja-nove-platforme-zajedno-u-ratu-zajedno-u-miru-za-zastitu-digniteta-domovinskog-rata-i-ocuvanje-h>

Jedan od zaključaka je

- Okupatorska JNA otjerana je iz Hrvatske Istre 16. prosinca 1991. godine. To je posebno značajan dan za Istru i Pulu, koji predstavlja konačno oslobođenje Pule.
- Ovaj skup predstavlja inicijativni odbor za proglašenje 16. prosinca Danom hrvatskih branitelja Istre!

Međutim, kako to u Hrvatskoj obično biva-, nekima i to smeta, a lako za pretpostaviti komu, mentalnim jugoslavenima kojima je još uvijek JNA njihova vojska:

SDSS očekivano Mirjana Galo (SDSS) je rekla da ne podržava inicijativu i ne vidi razlog zbog kojeg bi se taj dan proglasio danom hrvatskih branitelja. (mogu se samo nasmijati)

Damir Kajin, nezavisni kandidat, koji je izbačen iz IDS-a, ali nije IDS iz njega, rekao je da je njih petero sredinom 1991. pokrenulo Prvu bužetsku satniju.

"Međutim, mene ne zanimaju previše ni državni datumi, a time ni ovaj kojeg predlaže jedna skupina branitelja. Njihovu inicijativu doživljam neutralnom i ukoliko je dobronamjerna, ne bi je trebalo odbaciti. Bit će to prilika da se podsjetimo na Luciana Delbianca koji je odigrao ključnu ulogu u pregovorima lokalnih vlasti i JNA. Također, tada se treba sjetiti i crnogorskog admirala Vladimira Barovića koji je govorio da nikad neće pucati po Puli", rekao je Kajin.

Dodao je da bi ovo trebala biti prigoda da se osudi neke pojedince iz Istre koji su si nadjenuli ime po Maksu Laburiću, kao i pripadnike Handžar divizije u kojoj su sudjelovali dečki s Labinštine.

"Radilo se o 20-tak ljudi koji su počinili stravične zločine u okolici Siska. Ako smo poštteni, o svemu tome trebamo govoriti i onda će biti časno obilježavati i ovaj dan koji traže branitelji iz Istre", rekao je Kajin.

Kakve to veze ima sa odlaskom JNA iz Istre, zna samo Damir Kajin, Ukoliko i jesu počinjeni ratni zločini nisu tada u Istri, ni prema JNA. . Za ratne zločine, ako Kajin ima točne informacije postoji DORH i Pravosuđe!

Istarski župan Boris Miletić naveo je da će, kao i svaki prijedlog koji pristigne na njihovu adresu, tako i ovaj prijedlog detaljno proučiti i prema proceduri uputiti nadležnom tijelu, a u ovom je slučaju to Skupština Istarske županije.

SDP-ovac Danijel Ferić kaže da se često sjeća ratnih zbivanja sa žrtvama, a rijetko onih bez žrtava, pa stoga podržava da i branitelji iz Istre imaju svoj dan.

Mirko Jurkić (HDZ) rekao je da stranka nije dobila nikakvu službenu obavijest, ali što se njega tiče, nema ništa protiv.

Obilježena 30.obljetnica odlaske JNA iz Pule

30 obljetnica odlaska JNA iz Pule obilježena je izložbom i projekcijom filma u Domu hrvatskih branitelja u Puli, koju je otvorio tajnik IUDDRH-a Elvis Mileta, a predsjednik Vladimir Gašparini podijelio je zaslužnima zahvalnice i plakete.

Izaslanik Ministra hrvatskih branitelja Dinko Tandara izjavio je: „ Ono što je Luciano Delbianco napravio 1991. u Puli spasilo je i grad i cijelu Istru od onoga što se događalo u ostatku Hrvatske.

Izražavam nadu da će datum 16. prosinca biti proglašen Danom hrvatskih branitelja Istre“

Činjenica je da je zahvaljujući smirenosti, strpljivosti i taktike izbjegavanja sukoba tada predsjednik Skupštine općine Pula, Luciano Delbianco središnja osoba koja je najzaslužnija za miran odlazak JNA iz Pule.

Svakako želim istaknuti da je pored Delbianca veliku ulogu imao i tadašnji predsjednik Kriznog štaba Igor Štoković , admiral Barović , načelnik policijske uprave Branko Kijurko i mnogi drugi.

Iza Delbianca i Štokovića ostala je nezaboravna i trajna istarska „ himna“ Samo anđeli znaju kako je u raj“ koju su izveli kao trio KRAVATE u Areni 1994.godine Luciano Delbianco, Igor Štoković i Denis Mikolić.

<https://youtu.be/MoKYfHSzoZw>

Lili Benčik/hrvatskepravice

20220121_Bencik_Sve_sвете_srpske_zemlje_Aleksandra_Martinovica.docm

2022-02-21

Sve svete srpske zemlje Aleksandra Martinovića, u svijetlu stvaranja srpskih mitova, iz kojih proizlazi srpsko prisvajanje hrvatske kulturne baštine

Kako Srbi na lažima grade svoje mitove:

Novi srpski zakon 'Zakon o kulturnom nasleđu', kojeg je Skupština Srbije usvojila 23. prosinca 2021. godine svojata dubrovačku književnost tvrdeći da ona jednako 'pripada i srpskoj i hrvatskoj kulturi' Nije im bilo dovoljno prisvajati Držića i Gundulića pa sada prisvajaju čitavo dubrovačko književno stvaralaštvo do 1867. godine.

„Član 23.

Staru i retku biblioteku građu čine:

1) stare srpske knjige:

(1) rukopisne knjige na srpskoslovenskom i srpskom jeziku srpskoslovenskog jezičkog perioda zaključno sa 18. vekom, kao i rukopisne knjige nastale do 1867. godine na srpskoslovenskom, ruskoslovenskom (u srpskoj upotrebi), slavenosrpskom i srpskom narodnom jeziku,

(2) štampane knjige, periodične i druge publikacije objavljene na srpskoslovenskom, ruskoslovenskom (u srpskoj upotrebi), slavenosrpskom i srpskom jeziku, zaključno sa 1867. godinom,

(3) rukopisne i štampane knjige na stranim jezicima čiji je autor pripadnik srpskog naroda, zaključno sa 1867. godinom,

(4) izdanja dubrovačke književnosti, koja pripadaju i srpskoj i hrvatskoj kulturi, zaključno sa 1867. godinom;

2) stare strane knjige: rukopisne i štampane knjige objavljene do godine koja se uzima kao kriterijum po propisima države iz koje potiču;

3) retke knjige: publikacije koje imaju neko od sledećih obeležja:

(1) rukopisne knjige nastale posle 1867. godine,

(2) primerci publikacije koji zbog posebne opreme ili sadržine izlaze iz profila ukupnog tiraža,

(3) bibliofilska izdanja značajnih autora i bibliofilska izdanja koja imaju posebnu naučnu, istorijsku, kulturnu ili umetničku vrednost,

(4) retka izdanja iz ratnih perioda 1912-1913, 1914-1918, 1941-1945. godine,

- (5) izdanja s tiražom manjim od 100 primeraka koja imaju posebnu naučnu, istorijsku, kulturnu ili umetničku vrednost,
- (6) cenzurisana, proskribovana izdanja koja su sačuvana u malom broju primeraka, a sama po sebi imaju veliki kulturni značaj,
- (7) emigrantska izdanja objavljena van teritorije Republike Srbije, sačuvana u malom broju primeraka;
- (4) posebne zbirke:
- (1) zbirke književnih i drugih rukopisa i arhivalija, mapa i karata, fotografija, gravira, muzikalija, plakata, elektronskih publikacija (uključujući i internet baštinu), bibliotečki katalozi i posebne biblioteke značajnih ličnosti, odnosno biblioteke celine od istorijskog, umetničkog, naučnog ili tehničkog značaja, koje su u skladu sa ovim zakonom utvrđene kao kulturno dobro,
- (2) muzejski primerak svake štampane ili elektronske publikacije koji Narodna biblioteka Srbije i Biblioteka Matice srpske dobijaju putem obaveznog primerka i trajno čuvaju po zakonu kojim se uređuje obavezni primerak'

Spominjanje 1867. godine odnosi se na godinu službenog prihvatanja pravopisa Vuka Karadžića, a do Vuka nije postojao ni srpski jezik, ni srpska književnost. Kako onda može biti dio srpske kulture ne samo Dubrovačka književnost, nego i „rukopisne i štampane knjige na stranim jezicima čiji je autor pripadnik srpskog naroda, zaključno sa 1867. godinom“ To znači baš po onome da su svi štokavci Srbi ili karikirano, „gde i jedan Srbin, to je Srbija“ i eto srpskog mita!

„Srbija je bila pod osmanskom vlašću gotovo pet vekova. Turci su progonili srpsku vlastelu, odlučni da fizički iskorene društvenu elitu. Pošto je Osmansko carstvo bila muslimanska teokratija, hrišćanski Srbi su u njoj praktično živeli kao roblje - zlostavljani, ponižavani i iskorišćavani. Kao posledica, Srbi su postepeno napuštali gradske centre gde su bili zastupljeni rudarstvo, zanatstvo i trgovina, i povlačili se u nepristupačne planine gde su živeli gajeći stoku i baveći se skromnom poljoprivredom.“ Piše na stranici srpskog veleposlanstva u Washingtonu.

<http://www.washington.mfa.gov.rs/lat/serbiatext.php?subaction=showfull&id=1348053399&ucat=119&template=MeniENG&>

Odrednica da izdanja dubrovačke književnosti „pripadaju i srpskoj i hrvatskoj kulturi“ sa srpskom kulturom toga vremena nemaju ama baš nikakve veze. U to je vrijeme Srbija bila pod turskom vlašću od 1459 pa sve do 1804.godine i 1878.godine kada je međunarodno priznata.

Nakon ove povijesne crtice, kako mogu svojatati hrvatsku kulturnu baštinu, kada nisu imali ni svoj službeni jezik, ni književnost. U Hrvatskoj svaki sasvim prosječno obrazovan čovjek zna tko je napisao prvu gramatiku hrvatskog jezika još davne 1604 godine! Isusovac Bartol Kašić rođen u Pagu 1575.godine, dok su Srbi već dva stoljeća gurali pod Turskom vlasti! Nisu ni znali kojim jezikom govore dok se nije pojavio Vuk Stefanović Karadžić sa svojim Srpskim rečnikom 1818.godine.

Hrvatska književnost i jezik kojim je ta književnost stoljećima stvarana i pisana temeljni je nositelj hrvatskog identiteta, ima svoju povijest posvjedočenu i ostvarenu u djelima svojih pisaca, od prvih spomenika i tekstova, preko u 'versah harvacki složene' Judite Marka Marulića čiju smo veliku 500. obljetnicu tiskanja obilježili upravo ove godine pa sve do danas, počiva na čvrstim temeljima i neprihvatljivo je njihovo nasilno svojatanje i smještanje u srpsku književnost.

Međutim, formalno osnivanje Srpske pravoslavne crkvene opštine veže se uz 1790. godinu, kad se i službeno oformila po pozitivnom kanonskom pravu SPC-a. Vjernici, bez obzira odakle potječu, osjećaju se Dubrovčanima.

Od tri pravoslavna hrama jedan je posvećen Blagovještenju Presvete Bogorodice, a izgrađen je 1877. godine. Ostala dva su izvan zidina povijesne jezgre: hram sv. Đurđa na Posatu (1790.) i hram sv. Arhandela Mihaila na Boninovu (1837.), i u sva tri se određenih dana služi sveta liturgija. Osim ova tri hrama, dubrovačka crkvena opština ima i hram Uspenja Presvete Bogorodice u gradu Korčuli, gdje se, za tamošnje vjernike, služi liturgija 1 puta mjesečno.

Reakcije iz kulturnih krugova u Hrvatskoj

Nadam se da će državne i političke strukture u Hrvatskoj jasno i oštro reagirati na ovu srpsku agresiju na hrvatsku kulturnu baštinu.

Povjesničarka književnosti i književna kritičarka, izv. prof. dr.sc. Katja Bakija na Sveučilištu u Dubrovniku, inače nositeljica kolegija na kojima se predaje hrvatski jezik i književnost komentirala je na novi „Zakon o kulturnom nasleđu“ Republike Srbije i njegov članak 23 :“neprihvatljiv je pokušaj legaliziranja nažalost opetovanih tendencija prisvajanja hrvatske književne baštine i pokušaja uključivanja književnih korpusa velikana hrvatske renesansne i barokne književnosti, dubrovačkih autora Marina Držića i Ivana Gundulića u srpski književni kanon. Neupitna je pripadnost spomenutih književnika hrvatskom književnom kanonu.“

<https://dulist.hr/bakija-srpsko-nasilno-svojtanje-dubrovačke-književnosti-je-neutemeljeno-i-znanstveno-neodrživo/748526/>

Luko Paljetak: Lupež je uvijek lupež.

Ravnatelj Doma Marina Držića Nikša Matić komentirao je:

„Dom Marina Držića smatra neprihvatljivim i neutemeljenim Zakon o kulturnom nasljeđu Republike Srbije i njegov članak 23 koji ističe dvojnu pripadnost dubrovačke književnosti. Opetovano svojtanje hrvatske kulturne baštine nastavak je skandalozne prakse čiji je izdanak uvrštavanje drama Marina Držića u ediciju "Deset vekova srpske književnosti" u nakladi Matice srpske iz Novog Sada.

Prisvajanje hrvatskih književnika u pokušaju popunjavanja rupa srpske književnosti koja nema pisanih djela na narodnom jeziku do pojave **Dositeja Obradovića** u drugoj polovici 18. stoljeća navodi na pitanje koliko su u Srbiji pažljivo pročitali i shvatili poruke Marina Držića?! Laž i krađa svojstvo su "ljudi nahvao", koje je Držić davno raskrinkao kao one koji "srce ne nose prid očima, već im se ono maškarava". Zakon kojim pokušavaju proglasiti dubrovačku književnost i srpskom smatramo upravo time - maškaravanjem istine. A istina koja svakoga može pogledati u oči je kako je Marin Držić najveći hrvatski komediograf i jedan od najznačajnijih hrvatskih pisaca uopće“

Hrvatski P.E.N. centar izrazio je prosvjed protiv novoga srbijanskog zakona u kojem prisvajaju dubrovačku književnost do 1867. godine, i istaknuo kako su odredbe u zakonu neutemeljene i neprihvatljive, kao i stalno posezanje za hrvatskom kulturnom baštinom i prostorom.

Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje na čelu s ravnateljem Željkom Jozićem oštro je osudio novi srpski zakon o kulturnom nasljeđu, a u kojem dubrovačka književnost do 1867. godine pripada „srpskoj i hrvatskoj kulturi“. Ovo je treći nastavak takve politike prisvajanja hrvatskoga, pa premda su sva ta tri postupka zapravo u proturječju jedan s drugim, jer ako ne postoji hrvatski jezik, kako može postojati hrvatska književnost,

<https://www.vecernji.hr/vijesti/novi-srpski-zakon-je-proziran-i-neprijmeren-dubrovačka-književnost-ostaju-isključivo-hrvatski-1555937> - www.vecernji.hr

Tim zakonom kojim se svojtaju dubrovački književnici zapravo se potvrđuje velikosrpski projekt Srpski svet kao zamjena za Homogenu Srbiju, Stevana Moljevića, Veliku Srbiju Vojislava Šešelja i Memorandume SANU.

Sve me to podsjetilo na video uradak u kojem izvjesni Aleksandar Martinović govori o „svetim srpskim zemljama“

Aleksandar Martinović izrekao je gomilu manipulacija i nebuloza, predstavljajući Srpski narod kao prosvjetiteljski i osloboditeljski za sve susjedne narode.

Iako znamo da je to srpska mitomanija, ali kako je član Srpskog parlamenta, a mnogi ga po društvenim mrežama citiraju i prenose njegove netočne povijesne činjenice, moram ga demantirati i ispraviti njegove krive navode.

Tko je Aleksandar Martinović?

Nevjerodostojni srpski političar, kojemu se izruguju i smiju i njegovi kolege, koji je navodno plagirao znanstvene radove, koji je sam za sebe rekao da je „magarac“ i kojega je Vojislav Šešelj nazvao „klempom“!

Član je Srpskog parlamenta, nekadašnji član Srpske radikalne stranke, a sada član Srpske napredne stranke. Rođen u Slavonskom brodu 1976.godine, a živi u Rumi.

Diplomirao je na pravnom fakultetu Sveučilišta u Novom Sadu 1999. godine, a potom je na istoj instituciji magistrirao (2003.) i doktorirao (2011.). Na fakultetu je zaposlen od 2001. godine, na studiju ustavnog prava.

Taj Aleksandar Martinović privukao mi je pozornost sa svojim izlaganjem o svetim srpskim zemljama i srpskim pravoslavnim crkvama u Hrvatskoj u koje je između ostalih uključio i Istru i Pravoslavnu crkvicu u Puli. Njegovo izlaganje je pomalo smiješno i jedno i ne bi zaslužilo pozornost zbog povijesne netočnosti i izrečenih gluposti, ali kako je sve rečeno javno u Skupštini Srbije u kontekstu Srbi svi i svuda, odnosno da su te svete srpske zemlje „odlazile“ drugima, javno ću ga demantirati u onom djelu koji se odnosi na Hrvatsku.

<https://youtu.be/oxMPmU3GCCU>

"Gospodine predsjedniče, Vi se opet naljutite na mene.

Ja sam porijeklom Srbin iz Krajine i otac i majka su mi sa Korduna i djeda i baba i po očevoj i po majčinoj liniji.

Sada ja pitam cijeli srpski narod, slažem se da je Kosovo sveta srpska zemlja, jel' "srpska Krajina" nije sveta srpska zemlja?

Ja sada ovdje u rukama imam, potrudio sam se, spisak srpskih crkava i manastira na teritoriji nekadašnje "Republike Srpske Krajine" i na teritoriji današnje Hrvatske.

Pravoslavna crkva u Puli

Da li zna srpski narod da u Puli postoji Pravoslavna crkva još iz Šestog vijeka?

Vizantijski historičari kažu da smo mi Sloveni u masama došli na Balkan u VII vijeku.

U VI vijeku je u Puli napravljena prva hrišćanska crkva u Istri koja je još prije velikog raskola iz 1054. godine, dakle 1200. godine prije velikog raskola dodijeljena grčkoj zajednici koja je živjela u Puli. Zar nije sveta zemlja Ston, gdje imamo crkvu Sv. Mihajla iz 1080. godine, dakle na Pelješcu, prije crkvenog raskola iz 1054. godine.

Bogorodica Stonska

Zar nije sveta srpska zemlja, zemlja na kojoj je podignut manastir Bogorodica Stonska? U tom manastiru je 1219. godine Sveti Sava osnovao humsku eparhiju za oblasti humske zemlje i Travunije to je današnja Hercegovina sa cjelokupnim dubrovačkim primorjem?

Zar nije sveta srpska zemlja ostrvo Korčula gde je podignut hram Uspenja Presvete Bogorodice još 1220. godine?

Zar nije sveta srpska zemlja u kojoj postoji manastir Krupa od 1317. godine, koga je formirao srpski kralj Milutin?

A zar nije sveta srpska zemlja manastir Krka iz 1350. godine koji je podigla Jelena Nemanjić Šubić i da ne čitam, ima manastira u Cetini, ima manastira u Gomirju, ima manastira u Komogovini...

Zar to nisu svete srpske zemlje? Pa, kad nabrajaju svete srpske zemlje, što ne kažu da su i ovo svete srpske zemlje?

A šutjeli su, kao zaliveni, kada su ove svete srpske zemlje odlazile nekom drugom.

Srbi ginuli za Makedonce

Izvinite, zar Makedonija nije sveta srpska zemlja?

Koliko je srpskih glava stradalo u Prvom, u Drugom balkanskom ratu, u Prvom svjetskom ratu da bi Makedonija bila slobodna? Da bi Makedonci bili slobodni, jer nikada do tada nisu bili slobodni, jer su na njih atakirali ili Turci ili Bugari ili Grci. Kada su prvi put mogli da progovore makedonskim jezikom? U Kraljevini Srba i Hrvata i Slovenaca. Eto takva je ta zla, opaka, zavojevačka Srbija.

Hrvatski je zapravo srpski

Kada su Slovenci mogli govoriti i pisati slovenačkim književnim jezikom? Od 1918. godine.

Kada Hrvati?

U Hrvatskom saboru ste mogli govoriti ili latinski ili njemački ili mađarski.

Hrvatski, zapravo srpski, ali hajde da prihvatimo da je to njihov hrvatski jezik danas književni, kada su mogli govoriti? Pa od 1918. godine.

Dakle, nije Srbija nikome donosila ropske lance, nego je donosila slobodu. (Ovdje je uslijedio i dugi aplauz)

Srbi širili kulturu i pismenost

Isto kao što je donijela slobodu i 1912. godine cjelokupnom stanovništvu na Kosovu uključujući i Albance, donoseći im ne samo političku slobodu, nego kulturu, pismenost i mogućnost da sami Albanci govore albanskim jezikom, jer je do tad zvaničan jezik na Kosovu bio turski.

Eto to je ta, zavojevačka velika Srbija.

To je taj Aleksandar Vučić koji hoće da stvori, kako kažu mediji u Bosni i Hercegovini, u Crnoj Gori i u nekim drugim zemljama, neki novi "srpski svet" kao zamjenu za koncept homogene, odnosno velike Srbije", izgovorio je Martinović.

<https://www.politicki.ba/news/read/17128>

1.Pravoslavna crkva u Puli

„Da li zna srpski narod da u Puli postoji Pravoslavna crkva još iz Šestog vijeka?“ Pita Martinović i dalje tvrdi da je „u VI vijeku je u Puli napravljena prva hrišćanska crkva u Istri koja je još prije velikog raskola iz 1054. godine, dakle 1200. godine prije velikog raskola dodijeljena grčkoj zajednici koja je živjela u Puli.“ Sam kaže da je Crkva dodijeljena grčkoj zajednici, a ne srpskoj? Zar su i Grci Srbi? Po njemu tu su crkvicu izgradili Srbi u 6.stoljeću, a povjesničari pogrešno tvrde da su se Srbi doselili u 7 ili 8 stoljeću, jer su eto u 6. stoljeću izgradili Crkvu u Puli!? Gomila gluposti!

A istina je da je Crkva posvećena Maloj Gospi (Rođenje Blažene Djevice Marije), da 1583. godine posvećena Sv. Nikoli kada je kao crkva dodijeljena pravoslavnim Grcima naseljenima na pulskom području za vrijeme i nakon dovršetka višedesetljetnog mletačko-turskog rata zaključenog Lepantskom bitkom 1571. i mirom iz 1573. godine.

U dogovoru između pulskoga biskupa Barbabianca i providura G. B. Calba doseljenicima je 1579. ustupljena bratovštinska crkva sv. Katarine kraj Kaštela, u blizini katedrale, koja je nakon prostornoga preuređenja i posvećenja sv. Nikoli 1583. zajedno sa zvonikom i grobljem uknjižena kao vlasništvo Grčke pravoslavne crkve u Puli. Tako je utemeljena jedina grčka pravoslavna općina u dijelu Istre pod mletačkom upravom. Kako u pulskoj skupini nije bilo nijednoga pravoslavnog svećenika, zajednica je već 1578. poslala u Veneciju Calcerana Rechisiusa i Pietra Muscona da zajedno s vlastima riješe pitanje vjerskoga službenika. Grčka je zajednica, uz povremena nerazumijevanja i nesporazume lokalne sredine, opstala do smrti posljednjega svećenika Zuanne Mosconasa 1785., kada je brigu o tim pravoslavnim vjernicima preuzela novoosnovana Crnogorska pravoslavna crkvena općina iz Peroja, koja je prešla u sastav Srpske pravoslavne crkve.

Crkva se do sredine 20. stoljeća tradicionalno naziva San Nicolo dei Greci. Nalazi se na sjevernoj padini akropolskog brežuljka rimske Pole. Pravilno je orijentirana i položena uzdužno, tik uz ulicu koja se blago spiralno uspinje prema vrhu uzvisine. Ta je ulica dio specifične urbane matrice antičkog grada Pule. U katastru Pule iz 1820. i 1870. godine vidljiva je ta ulica (uspon) koja je od današnje Kandlerove ulice vodila do sjevernog ulaza u zapadni, dograđeni dio crkve Sv. Nikole. Ta

se ulica dokida krajem 19. st. izgradnjom zgrada ispod crkve. Iznad prozora su ploče s natpisima: jedna na latinskom, jedna na grčkom. Isklesani latinski tekst spominje obnovu crkve u doba pulskog podestata Marina Malipiera i dužda Nikole da Ponte, 1583. godine. Natpis definira da je crkva Sv. Nikole namijenjena izbjeglicama pred turskim osvajanjima iz Nauplije

(grad na Peloponezu, osvojili su ga Turci 1540.) i Cipranima (otok pada pod tursku vlast 1571.). Može se pretpostaviti da današnji izgled donjega dijela pročelja, sada u predvorju crkve, potječe iz vremena obnove crkve zabilježene na tom natpisu.

Iz navedenog je vidljivo da ta Crkva nikakvog dodira sa Srbima nema, niti srpskim pravoslavljem! Nema nikakvog znaka ni napisa koji bi je povezivali sa Srbima i Srbijom. Čista laž Aleksandra Martinovića! Ali Srbi koji dođu Pulu kao turisti, reći će „evo naše pravoslavne crkve“. Tako Srbi na lažima grade svoje mitove!

Nije točna ni njegova izjava ta je to prva kršćanska crkva u Istri

Počeci kršćanstva u Istri javljaju se prije Milanskog edikta (313. godine) uglavnom u rimskim gradovima poput Poreča i Pule, gdje se može pronaći najviše arheoloških dokaza o prisustvu kršćanstva na prijelazu iz III. u IV. Stoljeću. Pula u V. stoljeću postaje biskupskim središtem, a zajedno s Istrom u prvoj polovici VI. st dolazi u posjed Istočnog Rimskog Carstva i tada postaje značajno strateško mjesto u ratu, koji će Justinijan voditi protiv Ostrogota. U vrijeme Justinijanove rekonkviste kada Belizar osvaja Ravennu, nekadašnje sjedište gotskih vladara, papa Viligus odveden je u Konstantinopol i dovodi se u pitanje tko će naslijediti ravenkog nadbiskupa. Međutim car Justinijan imenovao je nadbiskupom Ravenne Maximilijana, kojega je posvetio papa Viligus u Patrasu.

Crkva svete Marije Formoze u Puli,

bila je sjeverna bočna kapelica crkve Majke Božje od Caneta. Kao takva bila je dio benediktinskog kompleksa opatije svete Marije. Izgrađena je pod ravenkim nadbiskupom Maksimilijanom oko 550. godine, u doba Justinijanove vladavine (Maksimilijan je rođen u Veštru kod Rovinja, do 546. godine bio je pulski đakon). To je malo kameno zdanje tlorisa u obliku grčkoga križa. Građena je u stilu ravenkih crkava (vrlo je slična Gali Placidiji u

Ravenni), ali je za razliku od njih u njezinoj gradnji kamen, a ne opeka. Iz ove crkve potječe ulomak mozaika *Traditio legis*.

Eufrazijeva Bazilika u Poreču započela je s gradnjom 553. godine na temeljima ranije trobrodne bazilike i jedna je od najstarijih i najljepših sačuvanih spomenika rane bizantske umjetnosti na Sredozemlju. Bazilika je izgrađena u 6. stoljeću, u vrijeme biskupa Eufrazija i cara Justinijana I. O važnosti ove bazilike dovoljno govori i činjenica da je 1997. godine Eufrazijeva Bazilika u Poreču uvrštena na UNESCO-ov popis svjetske kulturne baštine.

Kompleks kakav danas vidimo sačinjavaju Eufrazijeva bazilika, Župna crkva, Sakristija i cijela trikora, Krstionica

i zvonik, Maurov oratorij, kao i obližnji biskupski dvor. Zanimljivo je da se najnovijim suvremenim istraživanjima utvrdilo da biskupski dvor pripada istom bizantskom razdoblju kao i sama bazilika. U

njemu se nalazi sakralna zbirka Porečko-pulske biskupije. Kompleks se može pohvaliti bogatom zbirkom sakralnih spomenika, umjetničkih predmeta i naravno arheološkim ostacima pronađenim u bazilici i neposrednoj blizini. Posebno su vrijedni mozaici koji datiraju još iz 3. stoljeća.

Tek toliko o Martinovićevom poznavanju povijesnih činjenica!

2. Crkva Sv Mihajla

‘Srpski svet’ širi se i na Pelješac:

predromaničku crkvu kod Stona proglasili pravoslavnom, premda je sagrađena stotinjak godina prije crkvenog raskola i uspostave pravoslavlja

Crkva Sv. Mihajla u Stonu važan je spomenik srednjovjekovne graditeljske baštine šireg dubrovačkog prostora i jedini je sigurno otvrđeni spomenik tzv. južnodalmatinskog jednobrodnog kupolnog tipa na prostoru Podignuta je na vrhu

uzvisine Gradac, tj. brdu Sv. Mihajla (kota 107), na mjestu ranijeg utvrđenja.

Bila je u funkciji vladarske kapele i uz nju se nalazio utvrđeni dvor zahumskih knezova. Po svemu sudeći, crkva je od vremena podizanja bila posvećena arhanđelu Mihovilu: svi relevantni povjesničari umjetnosti datiraju je u 10. stoljeće: veoma je malih razmjera, no bogata velikim brojem komada kamene plastike i kamenog namještaja, a naročito plijeni dobro očuvanom freskom u unutrašnjosti koja predstavlja lik nekadašnjeg vladara Zahumlja Mihajla Viševića (od 910. do 930. godine).

Knez Mihailo Višević, kojemu je freska u crkvi posvećena, bio je, inače, neovisni slavenski vladar Zahumlja, prostora od Mostara i doline Neretve pa sve do Boke Kotorske. Ratovao je protiv Mletaka i Bizanta, te ponajviše šurovao s Bugarima i njihovim carom Simeonom. Italska Barijska kronika naziva ga »kraljem Slavena« (rex Selavorum), a papa Ivan X. »izvršnim knezom Humljanana«. Sudjelovao je, uz hrvatskog kralja Tomislava, na Splitskome crkvenom saboru 925.

<https://hrcak.srce.hr/file/251815>

3. Bogorodica Stonska

„Zar nije sveta srpska zemlja, zemlja na kojoj je podignut manastir Bogorodica Stonska?“ Pita Martinović

Mnogobrojni kršćanski spomenici iz ranog srednjega vijeka, koji se nalaze u stonskom polju i okolici, po njihovom opisu, glasno nam i pouzdano svjedoče, da su na tom mjestu Hrvati Katolici odmah nakon doseljenja, primili su kršćansku vjeru i utemeljili cvatuću i jaku kršćansku općinu. Na duvanjskom saboru oko g. 877. zasnovana je u Stonu biskupija. Svakako je opstojala oko god. 926.—927, kad se u spisima tadanjeg splitskog pokrajinskog crkvenog sabora broji među biskupijama, koje su na Istoku pripadale splitskoj mitropoliji.

Po pismu pape Benedikta VIII. od 27. rujna 1022. nadbiskupu dubrovačkomu Vitalu, razumije se, da je stonska biskupija bila tada podređena dubrovačkoj prvo-stolnici.

Gavril biskup stonski dariva 1044. g. lokrumskim benediktincima crkvu Sv. Pankracija na otoku Mljetu.

Papa Kalikst II., u pismu od 28. rujna 1120. pisanu na Geralda nadbiskupa dubrovačkoga, spominje biskupsku crkvu trebinjsku i zahumsku, biskupiju, a spominje ih i u drugom pismu upravljenom na biskupe gornje Dalmacije ili „Dioklije“

Bula pape Celestina III. (1191.—1198.) upravljena na Petra nadbiskupa splitskoga broji stonsku biskupiju među podređenima splitskoj.

Velika Gospa u Lužinama

Za sve predromaničke crkve u Stonu nejasno je jesu li građene prije ili tek u 12. st., iako su prema stilskim obilježjima najčešće radi o izrazitim predromaničkom stilu. To međutim ne vrijedi za

crkvu Gospe od Lužina (luža – kaljuža) koja se naziva i Velika Gospa. Ta crkva inače ima izrazite romaničke značajke, iako se držalo da je mnogo starija te da je neko vrijeme bila i katedralna stonska crkva, baš kao i sjedište pravoslavne episkopije. Smještena je na maloj uzvisini, humcu Lužina, pokraj solana, južno od Stona, dvjestotinjak metara od mora. Ispred crkvenog je pročelja na zapadnoj strani velika uzdignuta zaravan, koja je nekad služila kao groblje. U neposrednoj su blizini i ostatci bivšeg samostana koji je pretvoren u vinariju, a ona svojim dodatnim prigradnjama na neki način pomalo obezvređuje cijeli sakralni prostor.

Ston je tada važna ratna luka i veliko trgovačko središte, a ostao je u vlasti Duklje i za njihovih kraljeva Mihajla i Bodina. Polovicom 12. st. Stonom i Zahumljem (koje se baš tada počinje nazivati Humom) zavladao su srpski vladari Nemanjići iz Raške. Istodobno na sjevernim i zapadnim granicama jača utjecaj Hrvatsko-Ugarskog Kraljevstva, pa je Stonom i Humom krajem 12 st., zavladao hrvatski herceg i kasniji kralj Andrija II.

Jednako je bila burna i povijest stonske biskupije koja je sljednica bivše biskupije Sarsenterum, koja je obuhvaćala cijelo Zahumlje jer su se u to vrijeme granice crkvenih dijeceza poklapale s teritorijem grada ili municipija. No nije poznato kada je Zahumska odnosno Stonska biskupija osnovana, a prvi se put u izvorima spominje 877. kao sufraganska u Splitskoj metropoliji. U zapisnicima splitskih crkvenih sabora 925. i 928. zabilježeno je sudjelovanje stonsko-zahumskog biskupa. Ne zna se, međutim, gdje je bila stonska katedralna crkva. Neko se vrijeme vjerovalo da je to bila crkva posvećena Bogorodici u Lužinama nadomak solana (koja je, kako se čini, u 12. st. bila i sjedištem pravoslavnog episkopa), a vjerojatno je to ipak bila najveća stonska starokršćanska sakralna građevina.

I sada onaj dio koji svojata Aleksandar Martinović kao svetu srpsku zemlju:

U 12. je stoljeću humski knez Miroslav (1171.-1179.), za kojega neki drže da je bio brat Stevana Nemanje, a drugi da je bio domaći velikaš istog imena, protjerao stonskog biskupa Donata. Biskup se sklonio u Dubrovnik i smjestio kod benediktinaca na Lokrum, gdje je 1211. umro. U međuvremenu je brat srpskog vladara Stevana Prvovjenčanog Sava nastojao osamostaliti Srpsku pravoslavnu crkvu, što je i uspio 1219. dozvolom carigradskog patrijarha (koji je stolovao u Nikeji). Sava je kao arhiepiskop odmah počeo sa širenjem pravoslavlja i osnivanjem novih episkopija. U primorskim je katoličkim područjima (Zahumlju i Zeti) osnovao dvije episkopije. Sjedište je humske episkopije postao manastir Bogorodičine crkve u Lužinama do Stona. Humski su episkopi stolovali u Stonu od 1219. do 1252. (samo 33 godine) kada su se preselili u manastir Sv. Petra i Pavla u Limu. I zbog tih 33 godina, to je po Martinoviću sveta srpska zemlja!?

<http://www.casopis-gradjevinar.hr/assets/Uploads/JCE-58-2006-09-07.pdf>

4. Korčula hram Presvete Bogorodice

„Zar nije sveta srpska zemlja ostrvo Korčula gde je podignut hram Uspenja Presvete Bogorodice još 1220. godine?“ Pita Martinović

Eto jada od Martinovića koji laže li laže, čak ga i SPC demantira u svojem saopštenju!

„Pravoslavna crkva Velike Gospojine u Korčuli, preuređena otkupljena katolička crkva Svete Varvare, osveštana je u novembru 1934. godine u vreme kada se broj pravoslavnih umnožavao“

„Pravoslavni vernici južno-dalmatinskog ostrva Korčule obeležili su praznik svetog Atanasija Velikog na liturgiji u crkvi velike Gospojine koju je predvodio umirovljeni episkop zahumsko-hercegovački Atanasije (Jevtić)“ saopštila je danas Informativna služba Srpske pravoslavne crkve.

https://rtv.rs/sr_lat/drustvo/episkop-atanasije-u-crkvi-velike-gospojine-u-korculi_171281.html

A po Martinoviću je: „podignut hram Uspenja Presvete Bogorodice još 1220. godine?“

Što reći na to, kada sama SPC kaže da je katoličku crkvu Sv. Barbare otkupila i preuredila 1934. godine?

„Na ostrvu Korčula kod Dubrovnika, obnavlja se crkva Uspenja Presvete Bogorodice. Riječ je o jedinoj pravoslavnoj crkvi na ostrvima u hrvatskom primorju. Na Korčuli živi svega dvadesetak pravoslavnih mještana, koji s radošću čekaju obnovu stare crkve.

Obnovu crkve finansira Srpska pravoslavna crkvena opština Dubrovnik. Prije početka radova pribavljene su dozvole Hrvatskog restauratorskog zavoda, a obavljena su i arheološka istraživanja.“

<https://lat.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=288985>

5. Manastir Krupa, manastir Krka, manastir Gomirje..

Zar nije sveta srpska zemlja u kojoj postoji manastir Krupa od 1317. godine, koga je formirao srpski kralj Milutin?

A zar nije sveta srpska zemlja manastir Krka iz 1350. godine koji je podigla Jelena Nemanjić Šubić i da ne čitam, ima manastira u Cetini, ima manastira u Gomirju, ima manastira u Komogovini...

Zar to nisu svete srpske zemlje? Pa, kad nabrajaju svete srpske zemlje, što ne kažu da su i ovo svete srpske zemlje?

Opetovano Martinović mitomanski bez provjere prisvaja tuđi teritorij i proglašava svetom srpskom zemljom !? Gdje ijedna pravoslavna crkva, to je sveta srpska zemlja, pa su zato i rušili i palili katoličke crkve po Hrvatskoj u vrijeme velikosrpske agresije 1991-1995, da bi dokazivali da je to sveta srpska zemlja!

Manastir Krupa, u srpskoj publicistici raširena je teza da je manastir Krupa napravljen 1317. godine za vrijeme vladavine kralja Milutina, mada ne postoji nikakav dokument, ni povelja

niti posredan izvor koji ukazuje na to. Milorad Panić Surep je 1965. u Zografu objavio “da postoji jedan falsificiran zapis da je car Dušan 1342. godine ponovio manastir. Milaš pominje gramatu iz 1497., mada tu gramatu niko nije vidio. Podatak na koji se poziva je iz Končarevićevog ljetopisa, koji također niko od povjesničara nije uopšte vidio.”

Manastir Krka, Za srpsku historiografiju povijesna je činjenica da je crkva manastira uklopljena u zatvorenu cjelinu s ostalim zgradama tijekom 1702. godine. Mogućnost da se to dogodilo 1402. godine je privlačna, ali jednostavno nije točna. Važno je naglasiti da se pretpostavka o osnivanju Manastira u 14. st., zasniva na predaji o Jeleni Šubić, sestri srpskog vladara Stefana Dušana, suprugi Mladena III. Šubića, majci Mladena IV. Šubića, i dolasku monaha iz Svete zemlje iz manastira sv. Arhistratiga Mihaela koji je tamo podigao kralj Milutin, u Dalmaciju.

<https://orthodoxhr.wordpress.com/2019/08/12/istina-o-manastiru-krka/>

Citiram zaključak sa bloga

„Tvrđnja da je današnja Krka pravoslavni manastir postala u 17. stoljeću

U tekstovima se tvrdi da “je vjerojatnije da je, ipak, današnja Krka osjetno novija od 14. stoljeća, i da je pravoslavni manastir postala u 17. st., dok pak stariji katolički samostan na tom mjestu korijene vuče u doba antičkog Rima...“. Ova tvrđnja je logičan nastavak svih prethodnih tvrđnji.

Dokazi: Vjerojatnije je da je manastir Krka opustio u vrijeme turskih osvajanja Dalmacije, koja su kulminirala 1522. godine i poslije njih, jer to mjesto turski defter 1550. godine zatječe kao mezru (nenaseljeno mjesto) ali uz napomenu da se radi o staroj crkvenoj zemlji.

Manastir je obnovljen najkasnije 1578. godine, kada mu se izdaje gramata o posjedima, pravima i položaju.

Jednu generaciju kasnije, manastir ima snagu da čak 6 kaluđera pošalje u daleki Gorski Kotar gdje osnivaju manastir Gomirje 1600./1602.godine.

Nova kataklizma se događa 1647.-1650. godine kada je manastir opustio, a monasi izbjegli k Zadru i Srijemskim Karlovcima.

Tijekom rata u Jugoslaviji 1991. – 1995. tj. odmah iza njega, manastir je poharan, ali ne bitnije, jer su ga hrvatske vlasti zaštitile od vandalizma. Bio je zapustio od 1995. do 1998. godine. Bogoslovija koja je postojala pri njemu od 1964. godine, premještena je najprije na Divčibare a potom u Srinje, nekadašnju Foču. Obnovljena je nastojanjem episkopa Dalmatinskog Fotija 2001. godine. U zapustjeli manastir Krku krajem 1998. godine, najprije je došao mladi monah Gerasim, a potom i drugi monasi.

Istina je jedna, neoboriva, ona ne haje za ljudskim željama i potrebama. Istina ne zavisi od tvrdnji, već od dokaza. Pojedini autori tekstova, pokušavaju da u određenom tekstu pronađu jednu grešku i potom cijeli tekst, na osnovu toga proglašaju netočnim, “falsificiranim“ ili “mitskim“. Ako dosljedno primjenjuju takvo pravilo, moraju biti spremni da se takvo pravilo primijeni i na tekstove koje oni pišu. Mnogo je odgovornije da se prije objavljivanja teksta, provjere dokazi koji se iznose.“

To je pouka Aleksandru Martinoviću od njegovih sunarodnjaka i SPC-a.

Hrvatski je zapravo srpski

„Kada su Slovenci mogli govoriti i pisati slovenačkim književnim jezikom? Od 1918. godine.

Hrvatski, zapravo srpski, ali hajde da prihvatimo da je to njihov hrvatski jezik danas književni, kada su mogli govoriti? Pa od 1918. godine.

Što na to reći kada u Hrvatskoj svaki sasvim prosječno obrazovan čovjek zna da je prvu gramatiku hrvatskog jezika još davne 1604 godine, napisao isusovac Bartol Kašić rođen u Pagu 1575.godine, dok su Srbi već dva stoljeća gurali pod

Turskom vlasti! Nisu ni znali kojim jezikom govore dok se nije pojavio Vuk Stefanović Karadžić sa svojim Srpskim rečnikom 1818.godine.

I ne samo pisci, već i dokumenti koji su pisani hrvatskim jezikom i u kojima izričito piše da su na hrvatskom jeziku, demantiraju Martinovićeve riječi.

Istarski razvod 1275-1375 godine, pisan na latinskom, njemačkom i hrvatskom jeziku, Bačćanska ploča, oko 1100 godine, Povaljska listina, 1250.godine, Vinodolski zakonik iz 1288.godine pisani istim stilom i glagoljicom.

Hrvatski jezikoslovci koji su pisali rječnike Faust Vrančić (Šibenik, 1551. – Padova, 1617.), Pavao Ritter Vitezović (Senj, 1652.– Beč, 1713.) Josip Voltić (Volltigi) (Tinjan, 1750. – Beč, 1825.) Antun Mihanović (Zagreb, 1796. – Novi Dvori kraj Klanjca, 1861.) i drugi puno ranije od srpskog jezika.

Za to vrijeme su Srbi bili pod Turcima, sve lijepo piše na stranici Srpske ambasade od 1459-1804 godine, bez pisanih dokumenata.

Govorili su staroslavenskim ili crkvenoslavenskim jezikom, pa ruskoslavenskim, pa slavenosrpskim, do Zahrija Orfelina, dalje se nadovezao Dositej Obradović, koji je prvi pisao

knjige na narodnom jeziku i koji je u duhu prosvjetiteljstva dijelio važnost upotrebe narodnog jezika. Nakon Orfelina i Obradovića javlja se Sava Mrkalj, koji je prvi ponudio konkretno grafijsko rješenje (reformu azbuke) i naglasio potrebu za stvaranjem gramatike narodnog jezika, pisane novom azbukom. Paralelno uz Mrkalja djelovao je i Luka Milovanov, koji je, kao i Mrkalj, pisao djela na reformiranoj azbuci te je ponudio svoja lingvistička (prvenstveno fonološka) rješenja. Onda je Vuk Stefanović Karadžić nakon sloma ustanka (1813) u Beču u Srpskim novinama objavio članak o zbivanjima u Srbiji. Taj članak izaziva veliku pažnju Slovenca Jerneja Kopitara, dvorskog cenzora knjiga na slavenskim jezicima. Njihovim poznanstvom (prosinca 1813), započela je trajna suradnja u reformi srpskog jezika i kulture.

1814. godine objavio je prvu zbirku narodnih pjesama i prvu gramatiku srpskog jezika. 1818. godine objavio je Srpski rječnik.

Uz Kopitarjevu pomoć, Vuk je preuzeo iz hrvatske leksikografije za svoj "Srpski rječnik" 1818. samo one riječi koje su Srbi razumjeli, a izostavio je tipično hrvatske. Preuzeo je i hrvatsku akcentuaciju.

Ako se govori o književnoj štokavštini, onda se mora znati da je ona živjela u Hrvatskoj prije Vuka, odnosno da je dubrovački jezik – štokavski jezik s elementima čakavštine – i Hrvatima je on bio uzor za moguće normiranje hrvatskoga jezika.

Tako da su i Slovenci i Hrvati govorili i pisali na svojem jeziku, dok Srbi nisu do pojave Vuka Karadžića, koji je uz pomoć slovenca Kopitara kao osnovu za srpski jezik uzeo štokavštinu iz hrvatskog jezika. Samo kada bi ti Martinović znao? Njemu je svejedno bila to 1818 ili 1918 godina! O Makedoniji kao svetoj srpskoj zemlji nema potrebe ni raspravljati! Makedonija je samostalna država sa srpskom i albanskom manjinom, koje moraju izgraditi suživot sa jednakim pravima za sve narode i narodnosti koje u njoj žive.

Lili Benčik/hrvatskepravice

20220201_Bencik_SPC_je_nositelj_i_instrument_velikosrpske_politike_ili_Srpskog_sveta.docm
2022-02-01

Srpska Pravoslavna Crkva -SPC je nositelj i instrument agresivne velikosrpske politike ili Srpskog sveta!

Srpska crkva u ratu i ratovi u njoj,
Milorad Tomanić, Beograd 2020.

Kako je nastala SPC?

Najbolji način je uzeti podatke iz srpskih izvora, jer onda ne mogu opovrgavati sami sebe. Citiram sa stranice Srpskog veleposlanstva u SAD,

http://www.washington.mfa.gov.rs/lat/serbiatext.php?subaction=showfull&id=1348053399&ucat=119&template=MeniENG&#disqus_thread

„Srbi su se naselili na prostoru današnje Srbije u ranom sedmom veku n.e., stvarajući sedam posebnih plemenskih oblasti:

- Raška/Rascia (današnja Zapadna Srbija i severna Crna Gora),
- Bosna (koja se nije razlikovala od Raške do XII veka),
- Zahumlje (zapadna Hercegovina),
- Travunija (istočna Hercegovina),
- Paganija (srednja Dalmacija)
- Duklja/Zeta (prethodnica današnje Crne Gore)“

Uz napomenu da je Paganija –Srednja Dalmacija je zemljopisno nedefinirani pojam, na koja se točno mjesta odnosi. Srbi tako postavljaju nedefinirano da bi mogli manipulirati i po potrebi širiti područje kako im u datom momentu odgovara.

Srpska crkva pripada u pravoslavne crkve kršćanskog istoka, kao dio istočnog kršćanstva nastalog raskolom 1054.godine na zapadnu Katoličku crkvu i istočnu Pravoslavnu crkvu.

„Raška će se ponovo uzdići pod dinastijom Nemanjića. Nemanjići će uvesti Srbiju u zlatno doba koje će trajati preko tri veka i stvoriti moćnu balkansku državu koja će svoj zenit doživjeti sredinom XIV, tokom vladavine Cara Stefana Dušana, pre konačnog pada pod Otomansku Tursku.“

Nemanjini sinovi, kralj Stefan Prvovjenčani (1196.-1228.) i njegov brat monah Sava (1175.-1235.), su se za crkveno osamostaljenje zalagali kod carigradskog cara i patrijarha. Njihova nastojanja ostvarila su se 1219. godine, kada se srpska crkva odvojila od ohridske autokefalne crkve te dobila svog arhiepiskopa. Arhiepiskopska titula bila je slična kraljevskoj, a arhiepiskop je oslovljavan s "Tvoja svetost". Prvo sjedište arhiepiskopije bilo je u manastiru Žiča, a kad je taj manastir u 13. stoljeću u ratnim vremenima bio opustošen i spaljen, prvi nasljednik Save I., arhiepiskop Arsenije I. prenio je sjedište arhiepiskopije u Peć.

U vrijeme kralja Stefana Dušana (1331.-1355.) srpska država proširila se na mnoga područja u Makedoniji i Grčkoj, koja je osvojila od Bizanta. Krajem 1345. godine Dušan je proglašen za "cara Srba i Grka". Po tadašnjim shvaćanjima i uobičajenoj praksi na istoku, kralja je krunio arhiepiskop, a cara (bizantskog) patrijarh pa je u skladu s tim Dušan odlučio srpsku arhiepiskopiju podignuti na rang patrijaršije. U tu svrhu 1346. godine sazvan je sabor u Skopju, pa je uz potvrdu bugarskog patrijarha, ohridskog arhiepiskopa i predstavnika Sv. Gore, arhiepiskop Joanikije proglašen za "patrijarha srpskih i pomorskih zemalja"

Tipično srpski neodređeno“ srpskih i pomorskih zemalja“, a koje su to zemlje? Po potrebi reći će se u datom trenutku!

Tako neodređenim načinom izražavanja Veleposlanstvo Srbije ostavlja otvorenim prostor za manipulaciju. Piše „Katolička crkva već imala ambicije da proširi svoj uticaj i na Balkan“

Katolička crkva je bila već prihvaćena od Hrvata koji su se stavili pod duhovno vodstvo Rimske crkve-Vatikana. Papa Ivan VIII u svojem je pismu od 1.lipnja 879.godine priznao kneza Branimira kao hrvatskog vladara.(pismo se nalazi u Vatikanskoj arhivi fol.73 v, eo.191)

Srpski su se vladari udajom svojih princeza povezivali sa vladarima susjednih zemalja. Te veze su koristili kroz povijest, a koriste ih i dan danas.

„Kralj Milutin je bio vešt diplomata, veoma sklon upotrebi uobičajenog srednjovekovnog diplomatskog sredstva - braka između dinastija. Ženio se pet puta, mađarskim, bugarskim i vizantijskim princezama. Bio je poznat i kao graditelj crkava, od kojih su neke najljepši primeri srednjovekovne srpske arhitekture: Gračanica na Kosovu, crkva u manastiru Hilandar na Svetoj Gori, crkva Sv. Arhandela u Jerusalimu. Zbog svojih zasluga, kralj Milutin je proglašen svecem, uprkos njegovom burnom životu.(kao i svi sveci SPC-a) Na prestolu ga je nasledio sin Stefan, kasnije nazvan Stefan Dečanski. Šireći kraljevstvo na istok zauzimanjem grada Niša i okoline, i na

jug zauzimanjem Makedonije, Stefan Dečanski je bio dostojan nasljednik svog oca. U Metohiji je podigao manastir Visoki Dečani - najmonumentalniji primer srpske srednjovekovne arhitekture - po kome je i dobio nadimak.

Srednjovekovna Srbija, koja je uživala visoku političku, ekonomsku i kulturnu reputaciju u Evropi Srednjeg veka, dosegla je vrhunac sredinom XIIV veka tokom vladavine cara Stefana Dušana. Ovo je vreme Dušanovog zakonika, najvećeg pravnog dostignuća Srednjovekovne Srbije, jedinstvenog među feudalnim državama Evrope tog perioda. Nomokanon Svetog Save, Dušanov zakonik, freske i arhitektura srednjovekovnih manastira koji su krasili srpske zemlje su večni civilizacijski spomenici srpskog naroda“

Veleposlanstvo piše da je :“ Dušanov zakonik, jedinstven među feudalnim državama Evrope tog perioda“

Vinodolski zakon napisan 1288.godine

Hrvati su čakavskim književnim jezikom napisali Vinodolski zakon koji je najstariji europski pravni dokument pisan narodnim jezikom. U slavenskim okvirima od njega je starija samo Ruska pravda iz istoga stoljeća, a na južnoslavenskome i hrvatskome prostoru to je najstariji zakonski tekst. I napisan 70 godina prije Dušanovog zakonika pa nije točno kako piše Veleposlanstvo „jedinstven među feudalnim državama Evrope tog perioda!“

Vinodolski zakon napisan dana 6. siječnja 1288. godine u Novom Vinodolskom (tada Novon Gradu) kojim se uređuju odnosi između knezova Krčkih, kao novih feudalnih gospodara Vinodola, s devet vinodolskih općina.

Naime darovnicom hrvatsko-ugarskog kralja Andrije II. Vinodol je 1225. potpao pod vlast krčke vlastele. Slobodni seljaci nisu željeli postati kmetovi, pa dolazi do sukoba koji su trajali sve do 1288. kada su Vinodolčani priznali vlast otočkih knezova, a ovi su im odlučili priznati neka prava. U Zakoniku je opširno razrađeno krivično pravo sa sustavom globa, kazni, feudalnih davanja, izgledom suda te međusobnih prava i obveza seljaka i knezova.

Tekst je sačuvan samo u mlađim prijepisima. Najvažniji je i najstariji prijepis koji potječe iz 16. stoljeća: od 14 listova (ili 28 stranica) pergamentnoga sveska (243 x 165 mm) kurzivnom glagoljicom ispisano je 17 stranica, čuva se danas u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu (signatura R 4080).

<http://ihjj.hr/iz-povijesti/vinodolski-zakon/5/>

Dušanov zakonik napisan 1349.godine

1349.godine napisan je Zakonik cara Dušana na srpskoslavenskom jeziku sa elementima narodnog jezika.

U vrijeme kralja Stefana Dušana (1331.-1355.) srpska država proširila se na mnoga područja u Makedoniji i Grčkoj, koja je osvojila od Bizanta. Krajem 1345. godine Dušan je proglašen za "cara Srba i Grka".

„Prvi deo Zakonika donet je na saboru održanom na Vaznesenje 20. maja 1349. godine u Skoplju kada je doneto 135 članova. Drugi deo Zakonika donet je na saboru održanom 31. avgusta 1354. u Seru i tada je dopunjen sa još 66 članova.

„Dušanov zakonik poznat u prošlosti i kao "Zakon blagovernog cara Stefana", uz uz Zakonopravilo Svetog Save, najznačajniji je izvor srpskog srednjovekovnog prava. Donet je na dva državna sabora vlastele i crkvenih velikodostojnika.“

Original Dušanovog zakonika nije sačuvan, ali postoji preko 20 prijepisa. Najstariji prijepis (vjerojatno najbliži originalu) potiče iz Struge iz 14. stoljeća, poslije njega slijedi prijepis iz Prizrena iz 15. stoljeća, koji je ujedno i najpoznatiji.

<https://www.istorijskizabavnik.rs/blog/dusanov-zakonik>

Srbija pod turskom vlašću od 14.do 19-tog stoljeća

„Turci su porazili srpsku vojsku u dve odlučujuće bitke: na reci Marici 1371. gde su poražene snage makedonskih kneževa i na Kosovu Polju 1389., gde su vazalske trupe pod komandom kneza Lazara - najuticajnijeg regionalnog vladara u Srbiji tog vremena - doživele katastrofalan poraz. Kosovska bitka je odlučila sudbinu Srbije, jer nakon nje nije postojala vojska koja bi mogla da se suprostavi Turcima. Ovo je bio period nestabilnosti, obeležen vladavinom sina kneza Lazara, despota Stefana Lazarevića - pravog evropskog plemića i vojnog lidera, čak i pesnika, i njegovog rođaka Đurađa Brankovića, koji je prestonicu premestio na sever, u novoizgrađeni utvrđeni grad Smederevo. Turci su nastavili sa osvajanjima dok najzad nisu 1459. zauzeli kompletnu teritoriju Srbije nakon pada Smedereva. Srbija je bila pod osmanskom vlašću gotovo pet vekova. Turci su progonili srpsku vlastelu, odlučni da fizički iskorene društvenu elitu. Pošto je Osmansko carstvo bila muslimanska teokratija, hrišćanski Srbi su u njoj praktično živeli kao roblje - zlostavljani, ponižavani i iskorišćavani. Kao posledica, Srbi su postepeno napuštali gradske centre gde su bili zastupljeni rudarstvo, zanatstvo i trgovina, i povlačili se u nepristupačne planine gde su živeli gajeći stoku i baveći se skromnom poljoprivredom.“

SPC u vrijeme Turske vladavine

Poslije turskog osvajanja srpske države zamrla je živa aktivnost u Pečkoj patrijaršiji, jer je Ohridska arhiepiskopija preuzela upravu nad nekadašnjim srpskim crkvenim teritorijem. Pečka patrijaršija, vrhovno upravno tijelo Srpske pravoslavne crkve. Osnovana je 1346. na državnome saboru u Skoplju, što je izazvalo rascjep s Carigradskom patrijaršijom (1353–75). Patrijaršija je nadživjela srednjovjekovnu srpsku državu, ali su je 1459. ukinuli Osmanlije i njezino područje stavili pod jurisdikciju ohridskog arhiepiskopa. Bila je obnovljena 1557. kada je patrijarh postao Makarije, brat ili rođak, velikoga vezira Mehmeda Sokolovića, a jurisdikcija joj se protezala od Ohrida do Budima te od Vidina do Trebinja. Makarije Sokolović je bio prvi patrijarh Srpske pravoslavne crkve kada je ona obnovljena kao Pečka patrijarhija 1557. godine. S trona se povukao 1571., a umro 1574. godine. Nakon potpune propasti srpske srednjovjekovne države, Osmanlije su priznali srpsku crkvu, iako u prvo vrijeme nakon osvajanja nije uspjela očuvati punu crkvenu samostalnost. Zahvaljujući, po nekim povjesničarima, Mehmed Paši Sokoloviću, 1557. sultanovom odlukom obnovljena je Pečka patrijaršija, unatoč negativnom stavu Ohridske arhiepiskopije (kojoj je do 1557. Pečka patrijaršija bila podčinjena) i Carigradske patrijaršije. Kroz ovu obnovu nije ostvarena samo crkvena samostalnost nego je uspostavljeno i duhovno i narodno jedinstvo srpskog naroda kao i ostalih pravoslavnih kršćana na području Patrijaršije. Srpska crkva je u svijest naroda usađivala tekovine Dušanove države, a kroz čuvanje te tradicije i uspomene na slavnu srpsku državu, uspjela je uz sebe vezati srpski narod te ga pridobiti za trajnu aktivnu suradnju, što je postalo ključno kasnije u borbi za oslobođenje od osmanske vlasti. Pored toga, značajan je utjecaj srpskog klera na kreiranje ideologije kojom će srpski narod biti vođen u slijedećim stoljećima. Posebno treba obratiti pozornost na tekovinu koju je SPC usadila u svijest Srba, a koja se održala i do suvremenog doba.

Naime, po utvrđenoj praksi i kanonskim propisima crkve na Istoku, granice crkvenog područja imale su se uvijek dovoditi u sklad s državnim granicama. U vezi s tim, a pod utjecajem srpskih vjerskih krugova, Srbi su i kasnije bili skloni izjednačavati granicu jurisdikcije srpske crkve s političkim granicama srpske države i to je ta misao vodilja, ta ideologija Velike Srbije ili sada Srpskog sveta, gdje je ijedna srpska crkva to je sveta srpska zemlja!

To je onaj iskonski životinjski instinkt označavanja teritorija, i nema civilizacijskog pomaka, od te se ideje nisu odmakli!

Hatišerifima 1830 i 1838. godine (sultanova povelja sa snagom zakona) Srbija je definitivno dobila autonomiju, postala kneževina s nasljednim vladarom.

Jurisdikcija njenih arhijereja i patrijarha određena je beratima (dekretima) Patrijarh je bio subjekt preko koga su se vršila autonomna prava crkve. Ta prava nisu bila samo vjerska nego i upravna,

sudska i u krajnjoj liniji politička. No unatoč tome, treba imati na umu da autonomija Srpske crkve nije značila njezino izdvajanje iz upravno-političkog sustava Osmanskog Carstva. Pravo srpske crkve na ispovijedanje vjere i njena nadležnost u izvjesnim građansko-pravnim pitanjima, kao i općenito njen položaj, bili su uvjetovani u prvom redu poznatim vjerskim i pravnim načelima muslimanske države. Prema tome, unatoč autonomiji Pečke patrijaršije, Srpska crkva i dalje bila u okviru osmanske države, pri čemu se morala pokoravati njenim konačnim odlukama.

(NE OTVARA – copy poveznicu pa se otvori)

<https://www.scribd.com/doc/125935687/04-Andric...>

Osmanlije su bili skloniji Pravoslavnoj crkvi nego Katoličkoj crkvi (crkvi njihova glavnog neprijatelja Habsburgovaca). Na katoličku crkvu gledalo se nepovjerljivo, iako je stekla osnovni legalni status da nastavi djelatnost. Jedan od razloga bio je to što su pravoslavci imali središnju vlast u Carstvu, a katolici izvan njega. Naime, katolički biskupi bili su podređeni papi i nikad nisu prihvatili osmansku vlast, za razliku od pravoslavnih episkopa, koji su bili podređeni crkvenom poglavaru kojeg je potvrđivao sultan. U svezi s tim, katoličke svećenike držali su potencijalnim špijunima stranih sila, pogotovo jer je njihov vrhovni poglavar papa bio glavni inicijator protuosmanskih ratova. Sve je to dovelo do različitosti pravnog položaja Pravoslavne crkve u odnosu na Katoličku crkvu, što se najbolje očituje u činjenici da je Pravoslavna crkva uživala širu autonomiju i da je njezin crkveni poglavar u očima Porte predstavljao ne samo duhovnog nego i svjetovnog vođu naroda (što se, između ostalog, očituje i po pravu patrijarha da donosi odluke u sudskim sporovima svojih vjernika, kao što su, primjerice, bračne razmirice, pitanje oporuke i sl.). Naime, katolički biskupi nisu imali pravo sudske ovlasti nad svojim vjernicima, pred osmanskim vlastima katolike su zastupali predstojnici redovničkih samostana (npr. provincijali, gvardijani i sl.), a biskupi su bili u pozadini. Iz svega toga može se zaključiti da su katolici pod osmanskom vlašću uživali tek pasivnu snošljivost, a od katoličkog svećenstva u sklopu Osmanskoga Carstva jedino su franjevci, zahvaljujući privilegiranosti od sultana, koliko toliko slobodno djelovali.

Na osvojenom području Osmanlije su zatekli nekoliko kršćanskih crkava, pa su svoju politiku morali prilagođavati svakoj od njih. Državne akte kojima je omogućena legalnost određenih kršćanskih crkava, odnosno ukaze nazivalo se berat. Berat je bio materijalni izraz autonomnih prava kršćanskih crkava. Takvim državnim aktom obnovljena je i Pečka patrijaršija 1557. godine, čime je i Srpskoj crkvi osigurano priznanje njezinih autonomnih prava.

Fermanom sultana Mustafe III. bila je ukinuta 1766. zbog sudjelovanja Srba u protuosmanskim ratovima; obnovljena je 1920. kao Srpska patrijaršija sa sjedištem u Beogradu; nakon toga srpski patrijarh nosi naslov pečkoga arhiepiskopa.

U razdoblju 1766.-1920.godine SPC egzistira kroz 6 crkvenih jurisdikcija:

- Karlovačka mitropolija je bila autokefalna pravoslavna Crkva za područje austrijskih i ugarskih zemalja. Obuhvaćala je 7 pravoslavnih biskupija, a ime je dobila po svome sjedištu, Sremskim Karlovcima. Njezini korijeni sežu u 15., 16. i 17.st., odnosno u doba velikih seoba pravoslavnog stanovništva, prvenstveno Srba, u ugarsko-hrvatske zemlje.
- Crnogorska mitropolija je bila, slično karlovačkoj, još jedan preživjeli ostatak nekadašnje ukinute Pečke Patrijaršije. Naime, iako je 1499.g. turska vojska pregazila Crnu Goru, Turci u stvarnosti nikada nisu ovladali tom zemljom.
- Bukovinska mitropolija je autokefalna Crkva za područje austrijskog dijela Austrougarske Monarhije. U tom svojstvu je i osnovana političkom naredbom iz Beča 1873.godine odvajanjem od Karlovačke mitropolije. Kao „dokaz“ da je u Dalmaciji i Istri (srpska manipulacija) vladala svijest o srpskom etničkom karakteru Crkve SPC uzima da se crkveni pravnik i dalmatinski pravoslavni biskup Nikodim Milaš, koji se potpisivao sa srpski

pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski ((Šibenik, 16. travnja 1845. – Dubrovnik, 20. ožujka 1915.)

- Autonomna Crkva u BiH (Carigradska Patrijaršija). Pravoslavlje u BiH je sve do 1766.g. bilo također sastavni dio srpske Pečke Patrijaršije, da bi nakon ukidanja iste potpalo pod Carigradsku Patrijaršiju. Carigrad je upravljao izravno s BiH sve do austrougarske okupacije 1878.g. Pravoslavne biskupe bi imenovao austrougarski car, a redio carigradski patrijarh. Postojale su 4 biskupije.
- Autokefalna Pravoslavna Crkva u Kraljevini Srbiji. Nakon ukidanja Pečke Patrijaršije 1766.g. pravoslavlje u Srbiji također dolazi pod vlast Carigrada. Pod tom vlašću je bilo sve do 1830.g., kada Srbija postaje autonomna kneževina u okviru Turske. Ova politička autonomija je pvela za sobom i crkvenu, te se formira autonomna Crkva u Kneževini Srbiji 1832.g. (prethodno je isplaćeno Carigradu 200 000 groša na ime povrata duga srpskih biskupija). Nakon stjecanja pune nezavisnosti i proglašenja Kraljevine Srbije, dolazi i do potpunog osamostaljenja Crkve, odnosno stvaranja Autokefalne Pravoslavne Crkve u Kraljevini Srbiji 1879.g. Ovdje je bilo 5 biskupija.
- Carigradska Patrijaršija (izravno podređene biskupije). Radi se o 6 pravoslavnih biskupija u južnoj Srbiji i Makedoniji, koje su nakon 1766.g. trajno do poslije Prvog svjetskog rata bile pod Carigradom.

Ujedinjenje Srpske pravoslavne crkve

U "Glasniku", službenom listu Ujedinjene Srpske pravoslavne crkve od 14. srpnja 1920. godine, objavljena je odluka Aleksandra Karađorđevića, donijeta 17. lipnja 1920. godine, o "Ujedinjenju svih pravoslavnih crkvenih oblasti u Kraljevstvu SHS".

Tim aktom regent Aleksandar praktično "ukida" Crnogorsku crkvu.

Odlukom Svetog Arhijerejskog Sinoda Vaseljenske patrijaršije br. 2056 od 19. ožujka 1920. godine se "priznaje proglašeno ujedinjenje Crkava Srpske, Crnogorske i Karlovačke, kao i dviju dalmatinskih eparhija." O tome se zvanično nalazi podatak u Glasniku Srpske pravoslavne crkve od 14. listopada 1920. godine piše da Carigradska patrijaršija "priznaje proglašeno ujedinjenje autokefalnih Crkava Srpske, Crnogorske i Karlovačke, kao i dviju dalmatinskih eparhija". Srpska pravoslavna crkva formalno je priznata 1879. godine (kao Mitropolija). Dakle, tek nakon proglašenja samostalne i nezavisne srpske države na Berlinskom kongresu 1878. godine, što je još jedna potvrda pravoslavnog principa o poklapanju nezavisne države i samostalne, nacionalne autokefalne crkve u okviru njenih granica. To je ustvari crkvena teritorijalna agresija koju SPC sustavno provodi na nesrpske zemlje. Za nesrpske zemlje to čini bez temeljnih povijesnih i materijalnih činjenica, na osnovu manipulacije i laži! Zanimljivo je da to čine veoma prozirno, jer svatko tko imalo poznaje povijest može ih demantirati. Slijedi:

Neprestana agresija SPC-a na hrvatski narod, njegov identitet, vjeru, jezik, kulturnu i povijesnu baštinu

Povijesna činjenica je da je Srbija bila pod turskom vladavinom od 1459-1804 godine i da nije postojala kao država. Ustvari kao samostalna država priznata je na Berlinskom kongresu 1878.godine.

Povijesna činjenica je da su se srpski vladari proglašavali carevima „Srba i Grka“ (car Dušan) i za druge narode, a ne samo Srbe.

Povijesna činjenica je da se Srpski patrijarh proglasio "patrijarha srpskih i pomorskih zemalja" Kojih pomorskih zemalja, kada Srbija nikada nije imala more?

Povijesna činjenica je da je SPC osnovana 1219.godine, a da su Hrvati pokršteni i priznali Vatikan po Sv.Papo Agatonu 679.godine (De administrando imperio, 31)

“... To je stoga jer su poslije krštenja Hrvati napravili jedan ugovor, potvrđen njihovim vlastitim rukama i čvrstim obećanjem, i jamstvom u ime svetoga Petra apostola, da oni nikada neće poći protiv neke strane zemlje i s njom ratovati, nego će radije živjeti u miru sa svima koji su voljni jednako tako postupati, i oni su od istoga rimskoga pape primili blagoslov za taj čin, a to je (poruka) ako bi bilo koji stranci pošli u rat protiv zemlje ovih istih Hrvata i nametnuli im rat, tada će moćni Bog ratovati za Hrvate i zaštititi ih, a Petar, Kristov učenik, dat će im pobjedu.“

Činjenica je da su se zbog agresivne politike Osmanlijskog carstva prema Europi vodili mnogi ratovi. Europa je branila svoj kršćanski identitet, pred turskom invazijom, pa su na udaru bili upravo hrvatski teritoriji pod Austrijskom monarhijom. U jednom povijesnom trenutku turska je vojska stigla i do Beča 1683.godine.

U tom nadiranju turske vojne sile Srbi, koje su Turci pokorili 1459.godine, su bježali u Austriju, odnosno Ugarsku i naselili Vojnu Krajinu. U srpskoj Wikipediji navedena je gomila netočnih i proizvoljnih podataka, mitova i laži o samom doseljavanju Srba na Jadransko more, Dalmaciju i Istru, pa ću uzeti samo nekoliko primjera kao dokaz neodrživosti tih teza.

Procijenite istinitost dokaza kako su Srbi naselili Dalmaciju iz ove rečenice:

https://sh.wikipedia.org/wiki/Srbi_u_Hrvatskoj

„Argumenti drevnog prisustva Srba su u predajama Krajišnika. Apostol Pavle putovao je kroz rimsku provinciju Dalmaciju i zatekao kolonizovane Rimljane u primorskim i posavsko - podunavskim gradovima. U selima je sreo unuke domorodaca, desetkovanih u Panonskom ustanku 9. godine. Pavlova propovijed Jevanđelja je većinu domorodaca okrenula Hristu i ostavila dubok trag u predanju našeg naroda. Do ovih dana Krajišnici u blizini Kistanja su pokazivali kud je apostol Pavle prolazio“

Zamislite argumenti!? Nešto tako glupo napisati kao argument je ispod svake razine pismenosti i opće kulture! Pa da i“ Isus je bio Srbin“!? Zašto ne? Jadno da jasnije ne može biti! I Srbe nije sramota tako nešto napisati! To je ono što ne mogu i nikada neću moći razumjeti!

Samo logičnim razmišljanjem postavlja se pitanje koliko je brojčano trebalo tada biti Srba da budu fizički u svim tim“ svetim srpskim zemljama“!? Koja je svrha komentirati ovakve nebuloze, mitomaniju i lažnu povijest? Svrha je istina, samo istina!

Nikodim Milaš , pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski

Osvrnuti ću se na Bukovinsku metropoliju i pravoslavnog biskupa Nikodima Milaša, koji se potpisivao kao srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski.

Ovo istrijski mi je iskočilo kao nešto nemoguće, jer srpskog pravoslavlja definitivno u povijesti Istre nema.

Nikodim Milaš je srpski pravoslavni teolog, koji naravno svugdje nalazi srpsko pravoslavlje.

Napisao je knjigu“ Pravoslavna Dalmacija“ ili latinski „: „Documenta spectantia historiam orthodoxae dioeceseos Dalmatiae et Istriae a XV usque ad XIX saeculum“ („Spisi o dalmatinsko – istrijskom vladičanstvu od 15. do 19. stoljeća)

Naravno da je njegovo djelo naišlo na veliki odjek i otpor Katoličke crkve, jer negira njeno postojanje na tom teritoriju, sa tezom da je od apostolskih vremena pa do druge polovine 9.stoljeća pravoslavna vjera bila jedina na tom tlu!?

Tu tezu se lako opovrgne samo usporedbom godina nastanka Srpske svetosavske Pravoslavne Crkve i dokumenata, arheoloških nalaza i godinama izgradnje Katoličkih crkvi.

Kao što na stranici Srpskog veleposlanstva piše, jedina institucija kojoj se mogao utjeci od turskog terora, srpski narod bila je SPC. U tom teškom

položaju u kojem se nalazio narod je duhovno opstao na srpskoj mitologiji velikog i silnog cara Dušana:

Srpska crkva je u svijest naroda usađivala tekovine Dušanove države, a kroz čuvanje te tradicije i uspomene na slavnu srpsku državu, uspjela je uz sebe vezati srpski narod te ga pridobiti za trajnu aktivnu suradnju, što je postalo ključno u borbi za oslobođenje od osmanske vlasti. Pored toga, značajan je utjecaj srpskog klera na kreiranje ideologije kojom će srpski narod biti vođen do današnjih dana.

Međutim to nije nikakvo opravdanje za svojatanje i negiranje tuđeg naroda, jezika i njegove kulturne i povijesne baštine. To je čista agresija!

Istra nema pravoslavnu prošlost. Srbi nisu živjeli u Istri dok nisu došli sa JNA poslije 2. svjetskog rata, kao i članovi njihovih obitelji. U članku predsjednik Udruge Srba Istre Mimir Jeremić kaže da su se Srbi počeli naseljavati u Istri 60-tih godina prošlog stoljeća, što i odgovara istini. Međutim protojerej-stavrofor Goran Petković. izjavljuje :“ Sama povijest srpskog naroda u Puli počinje 1583. godine. Istra je u srednjem vijeku bila zahvaćena kugom i kolerom, a u većini slučajeva postoje pisani tragovi da su istarske vlasti pozivale ljude iz regije i okolnih zemalja koji nisu imali priliku doći u Istru gdje bi im dali zemlju“ I dalje nastavlja:

“ U Istru je, među ostalima, došlo stotinjak ljudi s Cipra i Napulja, današnjeg Peloponeza, nastanili se u Puli i darovali starokršćansku crkvu, posvetili je kao crkvu sv. Nikole, obnovili, o čemu postoje pisani tragovi, a od Godine 1583. pa do kraja 17. st. tom crkvom upravljaju grčki svećenici. Sve je više ljudi dolazilo s područja današnje Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine, a drugo doseljavanje naših ljudi počelo je 1657. godine u Peroju kada je sa područja Crne Gore došlo oko 70 ljudi sa svojim svećenikom. Do danas su se ovdje sačuvali vjera i običaji, a crkva je sagrađena 1788. godine, a u današnjem obliku dovršena je 1834. godine“

<https://srbi.hr/srbi-u-puli-cuvanje-identiteta-na-kraju-zapadu-republike-hrvatske/>

Znači u Istru su se naselili Grci kojima je u dogovoru između pulskoga biskupa Barbabianca i providura G. B. Calba 1579. godine ustupljena bratovštinska crkva sv. Katarine kraj Kaštela, u blizini katedrale, koja je nakon prostornoga preuređenja i posvećenja sv. Nikoli 1583. zajedno sa zvonikom i grobljem uknjižena kao vlasništvo **Grčke pravoslavne crkve u Puli**. Crkva se do sredine 20. stoljeća tradicionalno naziva San Nicolo dei Greci (Sveti Nikola grčki) Iznad prozora su ploče s natpisima: jedna na latinskom, jedna na grčkom. Isklesani latinski tekst spominje obnovu crkve u doba pulskog podestata Marina Malipiera i dužda Nikole da Ponte, 1583. godine. Natpis definira da je crkva Sv. Nikole namijenjena izbjeglicama pred turskim osvajanjima iz Nauplije (grad na Peloponezu, osvojili su ga Turci 1540.) i Cipanima (otok pada pod tursku vlast 1571.) U Peroju su se naselili Crnogorci, koji su do danas sačuvali svoj govor i tradicijske običaje.

Gdje su tu Srbi? Jesu li Grci Srbi? Jesu li Crnogorci Srbi, da povijest srpskog naroda u Istri počinje 1583.godine? Eto to je tipičan primjer manipulacije i laži SPC!

Svojatati teritorij i proglasiti se kao srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski, Nikodim Milaš, na osnovu čega? Grčkih i crnogorskih doseljenika, kojima je darovana Katolička crkva, a kao vlasnik se uknjižila Grčka pravoslavna crkva!

Grčka je zajednica, uz povremena nerazumijevanja i nesporazume lokalne sredine, opstala do smrti posljednjega svećenika Zuanne Mosconasa 1785., kada je brigu o tim pravoslavnim vjernicima preuzela novoosnovana Crnogorska pravoslavna crkvena općina iz Peroja, koja je prešla u sastav Srpske pravoslavne crkve. po dekretu Aleksandra Karađorđevića 1920. godine.

U “Glasniku”, službenom listu Ujedinjene Srpske pravoslavne crkve od 14. jula 1920. godine, objavljena je odluka Aleksandra Karađorđevića, donešena 17. juna 1920. godine, o “Ujedinjenju svih pravoslavničkih crkvenih oblasti u Kraljevstvu SHS”

Sada sa pravom postavljam pitanje na osnovu čega se Nikodim Milaš ((Šibenik, 16. travnja 1845. – Dubrovnik, 20. ožujka 1915.) potpisivao sa srpski pravoslavni episkop dalmatinski i istrijski, kada

je Crnogorska pravoslavna crkva po dekretu kralja Aleksandra pripojena Srpskoj pravoslavnoj crkvi tek 1920.godine?

Na taj način SPC prisvaja i druge Katoličke crkve i pretvara sve u svete srpske zemlje?!

Srpska crkva u ratu i ratovi u njoj, dijelovi iz knjige

Milorad Tomanić

<http://www.bosnafolk.com/pdf/spc.pdf>

Srpska crkva dugoročno se pripremala za raspad Jugoslavije. Trebalo je ostvariti „novi srpski poredak“ ili Veliku Srbiju sastavljenu od „avnojevske“ Srbije, Crne Gore i s njima „anšlusiranih“ dijelova drugih republika bivše SFRJ.

Prvo nastupa intelektualna elita, potruđi se da u narodu „provre krvca“ koristeći pri tom mitove, bajke, epske pjesme, ili drugim riječima lažima i poluistinama izazove reakciju u oružju. (ubojstva srpske dece, klanja, vađenja očiju, silovanja, masakriranja, genocid, preko dva milijuna ubijenih Srba...)Tada nastupa nasilje, uz dosta muke, krvi i bola, trebala bi se izroditi nacionalna država . Bez ovih psihofizičkih priprema koje je srpski narod prošao 80-tih , devedesete ne bi bile ispunjene zvjerstvima i rušenjima, stradanjima i patnjama srpskog i drugih naroda sa prostora bivše SFRJ.

„Kosovska tragedija“ i čuveni odlazak Slobodana Miloševića u Kosovo polje 27. ožujka 1987. godine- „Ovaj narod niko ne sme da bije“ podržali su SPC, a naročito mitropolit Amfilohije i vladika Atanasije Jeftić, koji je svojom knjigom „Od Kosova do Jadovna“ 1984.godine, pokrenuo problem Srba na Kosovu i problem ustaškog genocida (???) nad srpskim stanovništvom u NDH.

Popularnost koju je stekao pričom o genocidu i kosovskom zavjetu, početkom 90-tih vladika Atanasije Jeftić je podigao na svjetski nivo. Strpljivim, upornim i temeljitim radom tijekom 80-tih godina, postigli su fantastične rezultate. Pravoslavno svećenstvo pokazalo je izuzetnu sposobnost za dugoročno planiranje. Prva decenija rada na ostvarenju “novog srpskog poretka“ uspješno je završena. Psi rata bili su raspomamljeni. Udruženje književnika Srbije, SANU i SPC režeći, iskeženih zuba, trgali su lance kojima su bili vezani . Kao što se sve vrijeme i očekivalo. Početak 90-tih značio je prelazak na ostvarenje druge faze plana zvanog „novi srpski poredak“ Psi rata napokon su pušteni sa lanca i krenuli su u čerečenje plijena,

Vukovar, Sarajevo, Srebrenica najpoznatije su i najveće žrtve tih deset godina nahuškanih zvijeri.

Patrijarh srpski iz devetog kruga

Za „istorijske dane“ koji su bili pred srpskim narodom i srpskom državom, Srpskoj pravoslavnoj crkvi bio je potreban zdrav poglavar koji će je povesti putem uspjeha i spasenja. Iz tog razloga smrt aktualnog patrijarha nije se više mogla čekati. Srpskim episkopima se žurilo. Smjenom patrijarha Germana sa scene je otišao duhovni pastir koji je na prijestolju svetog Save proveo pune 32 godine (1958-1990)

Dakle, u decembru 1990.godine, srpski nacionalni brod je dobio svog novog duhovnog kormilara u ličnosti patrijarha Pavla. Vikarni episkop moravički Irinej Bulović izabran je za episkopa bačkog. Dotadašnjeg episkopa banatskog Amfilohija Radovića, Sabor je izabrao za mitropolita crnogorsko-primorskog.

Slijedeće godine, na redovnom zasjedanju Sabora održanom u maju 1991. godine izabrani su da upotpune ekipu: Arhimandrit Artemije Radosavljević, nastojatelj manastira Crna Reka, izabran je za episkopa raško-prizrenskog, a arhimandrit Atanasije Jeftić, dekan Bogoslovnog fakulteta u Beogradu, izabran je za episkopa banatskog.

Njih četvorica, uz patrijarha Pavla, predstavljali su „idejni sinod“ Srpske pravoslavne crkve koji je tijekom 90-tih godina predvodio srpsko pravoslavno stado.

Kada, koga, zašto i kako treba da ubije pravoslavni Srbin

Kada treba ubijati– Odgovor na ovo pitanje je najlakši, jer nam ga je dao sam Atanasije Veliki, i glasi u ratu. **Ubistva počinjena u ratu nisu uzimana za grijeh ni sveštenim licima kojima je po kanonima pravoslavlja takvo nešto izričito zabranjeno.** I ne samo to, mnogi od sveštenika ratnika proglašeni su i za svece. Pojedinci, kojima ubijanje ni od ranije nije bilo strano', zbog učešća u ratu i borbe za “nacionalne interese” često su od kriminalaca postajali nacionalni heroji. Željko Ražnatović Arkan je najbolji primer za to. Vladika Atanasije Jevtić je za Arkana jednom prilikom rekao: “Znam ko je Arkan bio: ali on je sada junak i to treba da bude.”

Koga treba ubijati – Odgovor je jednostavan i može se izraziti u samo jednoj riječi – **Nesrbe (tj. sve one koji nisu Srbi, ali prvenstveno Hrvate, Muslimane i Šiptare).** Zbog takvog ponašanja srpskih episkopa neki su komentarisali da redosljed riječi u nazivu “Srpska pravoslavna crkva” u potpunosti odslikava red vrijednosti koji vlada u SPC, tj. da je na prvom mjestu Srpstvo, potom pravoslavlje, a tek na kraju, ukoliko za njega ostane nešto mjesta, hrišćanstvo

Zašto treba ubijati– Za spas sopstvenog života i imovine, pravoslavni kanoni ne preporučuju ubijanje, čak ga i kažnjavaju, ali u borbi protiv “polumjeseca, islamskog agresivnog” (Atanasije Jevtić), **“za krst časni i slobodu zlatnu”, za “Veliku Srbiju” i za “spas krsta sa tri prsta” nesumnjivo je trebalo ubijati.** Interesi Srpske crkve, srpske države i srpskog naroda (onakvi kakvim ih tumači SPC) bili su jedini razlozi zbog kojih je pravoslavni Srbin mogao “zakonito” da ubija i da pri tome ne strepi od Sudnjega dana.

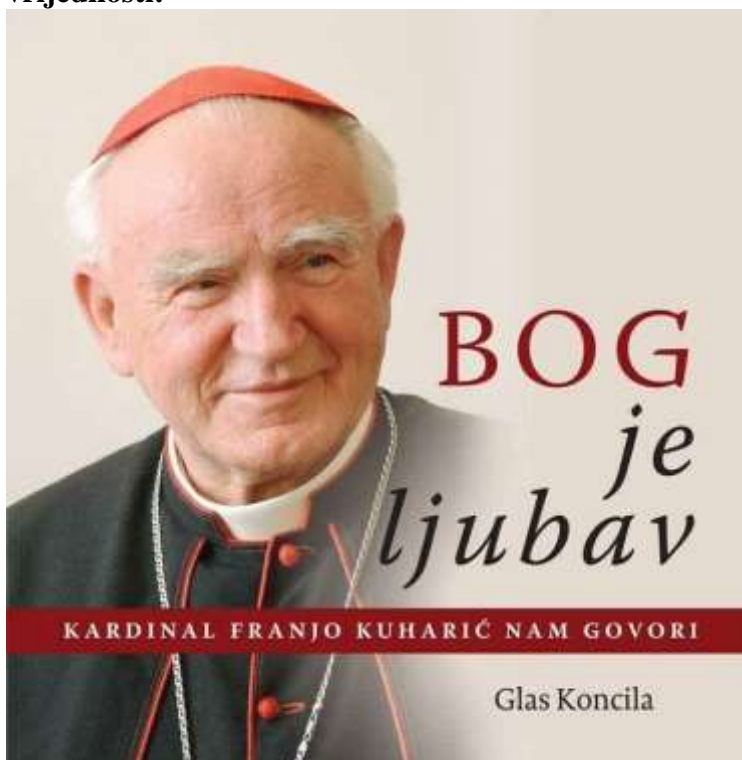
Kako treba da ubije pravoslavni Srbin– Precizan odgovor na ovo pitanje daje patrijarh Pavle: “Ni prema neprijatelju **ne smijemo postupati nečovječno.** Ako on bude uhvaćen, bezdušno ga **mučiti i masakrirati,** to ni po koju cijenu. Pogotovu nedužne žene, starce i djecu. Ondje gdje se tako” ne postupa, tu nema ni čovjeka ni junaka. Tu je na djelu zločinac koji junak nikada nije bio

niti će biti. A zločinci i zločinstvo nikada ne mogu donijeti dobro nikome, ni sebi, ni svome narodu, nego samo beskonačnu sramotu i nesreću.”

Da li je rat koji su Srbi vodili protiv skoro svih u bivšoj SFRJ, a potom protiv skoro svih u svijetu, zaista bio “odbramben i oslobodilački”? Da li se srpski vojnik borio “viteški i časno”? Da li je “bezdušno mučio i masakrirao” one koje bi uhvatio, ili se ponašao “humanije. I konačno, jesu li ljudi “bogate prošlosti”, koje su pojedini episkopi SPC proglašavali junacima, krstili njihove paravojne formacije i koristili ih kao svoje lično obezbeđenje, mogli donijeti Srbima i Srbiji ikakvog dobra? Odgovor se sam nameće. Je li to kršćanska crkva, koja treba propovijedati evanđelje!? Isti se odgovor sam nameće!

I za usporedbu propovijed kardinala Franje Kuharića

Njegove riječi snažno su svjedočanstvo djelovanja Katoličke Crkve tijekom Domovinskog rata i njezine brige oko promicanja ljudskih i nacionalnih prava i sloboda, te evanđeoskih vrijednosti!

Povodom Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja objavljujemo ulomak iz propovijedi kardinala Franje Kuharića koju je izgovorio 24. kolovoza u Hrastovici kraj Petrinje, na oslobođenom području „U iskušenju rata može i kršćanin doći u veliku napast da, kad je nepravедno napadnut, nepravедno progonjen, padne u napast mržnje, u napast osvete, da zapravo u sebi doživi razaranja svoje duše, svoga srca. Baš u kušnji, u nevolji treba izdržati, treba gorjeti kao svijeća koja i u tami svijetli i ne da se ugasiti. Zato smo i kroz ovaj rat pozivali naše branitelje, naše ljude da ne padnu u napast mržnje, u napast osvete, da ne vraćaju zlo za zlo, nego da budu pobjednici koji zlo pobjeđuju pravédošću, dobrotom, mirom.

Neka mi bude dopušteno da ponovim

ono što sam govorio pred tisućama hodočasnika na blagdan Velike Gospe u Mariji Bistrici 1991. godine. Već je onda terorizam planuo u rat! Već se onda moglo predviđati nesreće, razaranja, smrt. Što sam poručio onda, ponovit ću sada: Bogoljublje je nužno i čovjekoljublje, a čovjekoljublje je i rodoljublje! Stoga i naše rodoljublje ne smije biti otrovano ni kapljicom mržnje ili želje za osvetom. Obrana slobode i mira je pravo i dužnost, ali uvijek u zakonitosti pravne države. Zato se ne smije ništa učiniti ni protiv ljudske osobe, ni protiv njene imovine što bi bilo izvan zakonite obrane i što bi bilo samo izraz mržnje i osvete! Stoga naše rodoljublje ne smije biti ni rasističko, ni imperijalističko, ni šovinističko. Naše je rodoljublje kršćansko.

Stoga ponavljam ono što sam kazao nedavno u Petrinji, a to sam kazao u Petrinji na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., kratko vrijeme prije nego što je pala Petrinja, i to sam ponovio pet dana kasnije u svetištu Majke Božje Bistričke.: «Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njegova! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego ću poštivati život njegova oca, brata, sina, sestre! To je Evanđelje, možda teško razumljivo pogaženom i poniženom čovjeku, pogaženom i poniženom narodu, ali to je Evanđelje zalag pobjede. To moraju biti naša načela. To moraju biti naši postupci jer u protivnom i mi bismo bili žrtve Zmaja! Obraćanje, molitva i post su najmoćnija sredstva u borbi sa Zmajem! Ljubiti istinu,

činiti dobro, vršiti pravednost, zakoni su Božjega svijeta u kojem nema mjesta Zmaju. A mi hoćemo takav svijet, svijet mira i slobode! Za takav mir mi molimo. Bog neka pobijedi Zmaja u svakoj duši i savjesti da ljudi budu ljudi mira a ne rata!» (Kuharić: Mir je djelo pravde, Zagreb 1995., str. 162-163).

Četiri su godine prošle. Što se sve događalo kroz te četiri godine! Ima li smisla sada to ponoviti? Mislim, braćo i sestre, da ima.

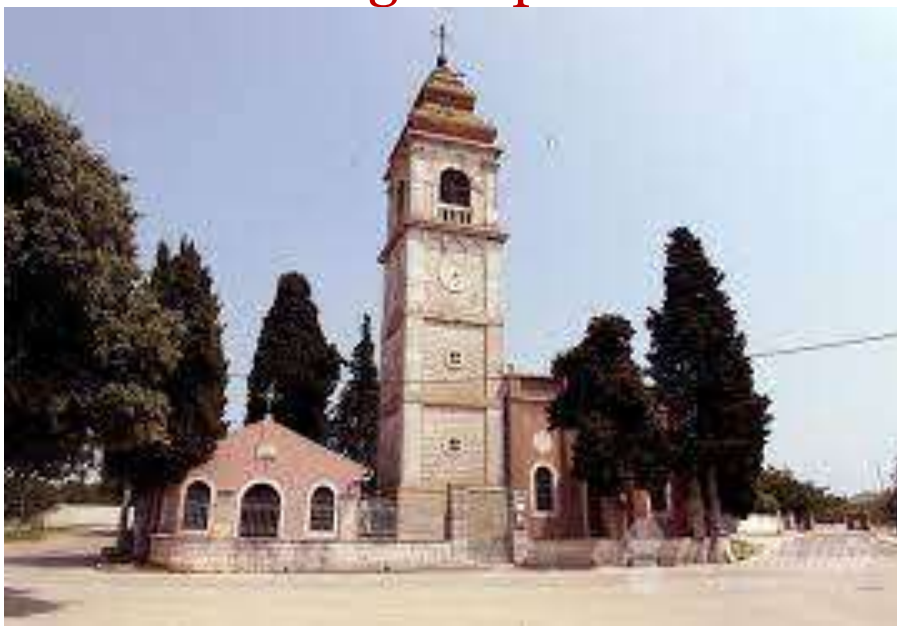
Oslobođenje područja na kojem se sada nalazimo, svi suci svijeta, ako su pravedni i poštjeni, smatrat će pravom hrvatskog naroda i pravom hrvatske države. Dakle, obrana i oslobođenje je djelo pravednosti. Ali ponovno naglašavam: to se djelo pravednosti ne smije okaljati nepravdom. I u sukobu se susrećemo s čovjekom. A taj čovjek, kakav god on bio, čovjek je na kojega Bog misli, kojega Bog želi spasiti!“

Lili Benčik/hrvatskepravice

20220208_Bencik_Pocelo_je_pocelo_srpsko_svojatanje_Istre.docm

2022-02-08

Počelo je počelo srpsko svojatanje Istre. Nemoralno i sramotno, u Istri su doseljenici Grci i Crnogorci postali Srbi!

p-portal.net objavio je 6.veljače 2022.godine tekst prepun insinucija, obmana, poluistina sa krajnjim lažnim zaključkom o višestoljetnom prisustvu Srba u Istri!

Osnovne teze koje se provlače kroz tekst, izjednačavanje Crnogoraca sa Srbima((Crnogorci = Srbi), pravoslavlja sa srpstvom, (pravoslavlje = srpstvo) su neodržive, jer pored srpske postoje i druge autokefalne pravoslavne crkve, a Srbi i Crnogorci su dva odvojena naroda, svaki sa svojom poviješću, tradicijom i kulturom i svojim jezikom. Napisane su studije o perojskom govoru iz kraja od kuda su došli. Crnogorci su u Peroj došli iz Srmice 1657. godine, a perojski govor pripada cetinjskoj podskupini. crnogorskog jezika. Knjige Josipa Ribarića „O perojskom govoru“ i profesora Milorada Nikčevića „Ogledi, studije, susreti – apologetika crnogorskog jezika“ znanstveno to potvrđuju.

Grci i Crnogorci su došli u Istru, a ne Srbi! I to je istina! Sve ostalo je plod autorove manipulacije, obmane i lažne srpske mitologije.

Zbog punog razumijevanje citiram članak u cijelosti:
06/02/2022

Srbi u Istri – vjekovi prilagođavanja i samoodržanja

Piše: Đorđe Matić

Iako ova grana naroda nije dovoljno istražena do danas, ostala su ipak svjedočanstva i dokumenti gdje se makar ukratko spominje i tematizira dolazak i nakon toga opstojanje Srba na istarskom poluotoku. Na iznenađenje mnogih, radi se o historiji višestoljetnoj.

Srbi u Istri

Već pri prvoj pomisli na Istru, gotovo svima će asocijacija vjerojatno biti otvorenost i odsustvo međunacionalnih i svakih drugih netrpeljivosti. Za ovu, najslobodniju od hrvatskih regija, većina ima neku vrstu pozitivne predrasude, daleke predodžbe o mentalitetu kao blagom i nenasilnom, i disponiranosti ka drugim nacijama, odnosno, današnjim rječnikom – multikulturnom principu suživota i tolerancije kao istaknutim osobinama. Ta se predodžba, uz ponešto izuzetaka, potvrdila i kroz historiju, pogotovo ovu recentnu, a potvrđuje se u stvarnosti i danas. Oni koji pokušaju proniknuti i misliti o razlozima takve otvorenosti, najvjerojatnije će njene korijene vidjeti prije svega u suvremenom pozitivnom nasljedstvu i tekovini života u multietničkoj sredini, a kao naslijeđu iskustva polustoljetnog života u također multietničkoj Jugoslaviji. Drugim riječima, na epohu kad se zbog ekonomije, razvoja industrije i poglavito turizma, ali i brojnosti vojske u ovoj pograničnoj regiji što je, „pripala Matici” tek nakon Drugog svjetskog rata i NOB-a, kroz tih nekoliko decenija „zlatnog doba” doseljavalo mnogo ljudi iz svih krajeva Jugoslavije, pa tako i Srba kao najbrojnijih. Nakon teškog iskustva protekle tri decenije, kod Srba u Hrvatskoj gotovo refleksna pomisao u vezi s Istrom bit će najčešće ona o mjestu gdje su pripadnici ovoga naroda u usporedbi s ostatkom Hrvatske mogli preživjeti bez većih posljedica ili čak komotno poživjeti u najgora vremena. Razlozi i moguća objašnjenja kod većine će se vezati ponovo za period Jugoslavije u kojem su se stvorili uvjeti za takvu toleranciju.

Svjedok pravoslavlja star 15 vjekova

Korijeni pak srpske prisutnosti u Istri mnogo su dublji i stariji. Pa iako ta značajna grana naroda nije dovoljno istražena do danas, ostala su ipak svjedočanstva i dokumenti, kao i pokoja studija, gdje se makar ukratko spominje i tematizira dolazak i nakon toga opstojanje Srba na istarskom poluotoku. Na iznenađenje mnogih, radi se o historiji višestoljetnoj, i kao u našem sveukupnom povijesnom iskustvu, mučnoj također, no, ponovo, ako se poredi s drugim krajevima gdje se rasprostirao i gdje još opstoji ovaj narod, moglo bi se reći ipak znatno manje mučnoj. Njegova sreća, u smislu latinske „fortune” ili „dobre kobi”, jednako kao i njegova tragedija, za razliku od stravične krvave historije našeg naroda u drugim dijelovima ovoga prostora, leže drugdje i drugačije su se očitavale.

Još u vrijeme Bizanta doseljavali su u Istru Grci s Cipra i poluotoka Peloponeza. Pripadnost kulturnim i vjerskim korijenima je ostajala, pa su ti doseljenici u Puli dobili i jednu ranokršćansku crkvu koja će biti osveštana, a u njoj će sve do kraja 17. stoljeća bogosluženje vršiti sveštenici Grci. Taj sakralni objekt, Crkva svetoga Nikolaja neprekinuto postoji od, što je nevjerojatan podatak, šestoga vijeka. U kasnijim vjekovima zbog sve većega naseljavanja slavenskih pravoslavaca, odnosno uslijed asimilacije Grka, napokon godine 1794., kao dio Istarske eparhije kojom su upravljali dalmatinski episkopi – postaje srpska bogomolja. Kao takva, ona postoji i danas, kao sveto mjesto i kao „materijalizirana metafora” opstojnosti ovoga naroda. No, da bi se on održao potrebno je bilo proći bezbroj iskušenja na tom putu, od samoga početka već.

U srednjem vijeku i kasnije, Istra je kao mletačka provincija bila opustošena kugom, pa je venecijanska vlast okolnim porobljenim narodima nudila da nasele napuštena sela i gradove gdje bi im se darovala ili davala u zakup zemlja. Na toj politici počinje i historija Srba u Istri. Koloni su dovođeni u velikim grupama: najprije grupe koje su dijelile religiju s Mlecima, katolici iz Dalmacije, priobalja i zaleđa. Kompletne obitelji iseljavale su, kako pseudoneutralnim i eufemističkim jezikom povijesna znanost uglavnom piše „u potrazi za boljim uvjetima života”, iako se radilo o najbazičnijem spašavanju žive glave ili bijegom od padanja u ropstvo ili kmetstvo pred surovim i neciviliziranim zavojevačem. Nije isto biti podanikom, makar i na razini koja je među najnižima, jedne evropske napredne i razvijene države koja po svojoj povijesti i strukturi nema paralele, ili biti podčinjen u neljudskim, anticivilizacijskim uvjetima azijske sile koja ti briše povijest, pali crkve i mošti svetaca, uništava pisanu, materijalnu i duhovnu kulturu i mijenja bez sumnje evropski identitet nastao na razmeđu dvije ogromne kulture, okrećući to nasiljem u pravcu surove, neevropske, korumpirane i nezdrave satrapije.

Slavenski katolički živalj čine Morlaci i Hrvati, a s njima i za njima stižu i pravoslavni žitelji obale i unutrašnjosti. Naseljavani su i jedni i drugi po raznim točkama Istre, uglavnom po napuštenim i slabo naseljenim selima, ali se prisustvo Srba od 1583. godine bilježi i u Puli.

Pedeset čudesnih obitelji

Nakon već stoljeća pod turskim barbarstvom i dekulturalizacijom nastavlja se val dolazaka s područja što će kasnije činiti suvremenu Srbiju, Crnu Goru i Bosnu i Hercegovinu. Tako, desetljećima prije Velike seobe 1690. pod patrijarhom Arsenijem Čarnojevićem III, u Istru se doseljava drugi i najznačajniji dio srpskog narodnoga korpusa. Tada se, točnije 1657. godine, događa ključna seoba iz Crne Gore i u jedno malo mjesto pored Pule – u Peroj, tu, da se izrazimo parafrazom iz Asteriksa, „malu srpsku i crnogorsku naseobinu” usred potpuno talijanizirane okoline. Tada je došlo oko sedamdeset ljudi iz Crne Gore, što je broj koji je mogao isto tako lako i nestati, kao što se događalo na brojnim drugim mjestima. No, ne samo da se, poput tolikih drugih geografskih točaka, i na istok i na zapad, ovdje nisu dogodili asimilacija i nestajanje, nego su ti dolaznici svoj identitet branili, učvrstili, čuvali i održali. Taj je identitet u vrijeme prije nacija u suvremenom smislu bio okupljen dakako oko kulturnog, jezičnog i nadasve vjerskog pripadništva. U Peroju je 1788. godine izgrađena Crkva svetog Spiridona čudotvorca, obnovili su je 1834., zadržavši njen prvobitni izgled izvana, kao i ikonostas. Peroj – mjesto što je zadržalo vjeru svojih predaka iz prapostojbine, svoju konfesiju, etničku i danas nacionalnu pripadnost, svoje običaje i bivstvovanje – postoji i opstaje do danas. Uopće, unutar do ekstrema različitog i proturječnog opstojanja našega naroda, Peroj je fenomen sui generis, jedan mali svijet za sebe, koji je upornošću, lukavstvom, persistencijom, vjerom, pameću i, ponovo, srećom (u klasičnom i renesansnom smislu te riječi), uspio preživjeti i sačuvati svoje pripadništvo.

Nevjerojatna je činjenica da tih pedesetak obitelji, koje su direktni i izvorni potomci onih naših sunarodnjaka koji su sredinom 17. vijeka stigli u Peroj, i danas pripada pravoslavnoj vjeri. Iz nekih, reklo bi se, vjerojatno opravdanih i praktičnih razloga, oni se često deklariraju kao Crnogorci. No čuveni tamošnji sveštenik, intelektualac i javna ličnost, otac

Danilo Ljubotina u intervjuima i pisanju pokazuje da ta, više geografska nego nacionalna odrednica, ne može izbrisati činjenicu da se radi o narodu čiji identitet uvelike određuje pripadnost Srpskoj pravoslavnoj crkvi, kao i to da se ta dva pripadništva, usprkos svim ambivalentnostima i nekim današnjim ideološkim tendencijama u Hrvatskoj i u samoj Crnoj Gori, međusobno nikako ne isključuju.

Crnogorski element

Problem imenovanja i pripadnosti stari je i razumljiv problem. U periodu prvog i drugog dolaska, s prostora Crne Gore poglavito, može se govoriti u terminima protonacionalnog, budući da se političke nacije razvijaju mnogo kasnije, pripadnici naroda što ga danas zovemo srpskim stizali su u Istru i nakon tog sudbonosnog 16. vijeka.

I u danas nezaobilaznoj knjizi „Srbi u Hrvatskoj”, izdatoj pred sam rat 1990. godine, istaknuti povjesničar Drago Roksandić piše o Istri u 16. i 17. vijeku kao „rubnom području srpskih seoba” i „prostoru krajnjega domašaja”, kako s kontinentalnog dijela Balkanskog poluotoka, tako i s jadranske obale. Dio seoba naroda s istoka, iz unutrašnjosti, određen je previranjima i interesima habsburške politike i carstva, dok su seobe s priobalja potpuno pod utjecajem Venecije, s oba moćna centra u dinamici njihovih međusobnih sukoba i trajnih antagonizama u epohi gotovo u potpunosti određenoj ratovima s Otomanskim carstvom. Ti su se tokovi našeg naroda miješali, kako pokazuje Roksandić, odnosno bili u „kružnim kretanjima“, a što će imati utjecaj i na seobe u Istru. Ovaj povjesničar dodaje pak kako je „bogatstvo srpskih migracijskih iskustava u velikom nerazmjeru s etnodemografskom ukorijenjenošću srpskih skupina u istarskom plurietničkom ambijentu” – jednostavnijim riječima rečeno: migracije su nesrazmjerno velike, ali se naš narod u obliku zajednica malo primio na tlu gdje je stigao.

Specifikum Srba u Istri, karakteristika što će se u vanjskim previranjima i okolnostima zadržati do danas, kako i Roksandić ističe, jest izražen crnogorski element, što je jedinstvenost u čitavom hrvatskom prostoru gdje je taj element također historijski gledano prisutan, ali se ne izdvaja u odnosu na samu srpsku etniju kako se ona definirala kroz stoljeća.

Srbi u Istri, stigli medijacijom Venecije, najvećim dijelom migriraju i stižu zaista iz Crne Gore, ali i iz Hercegovine, kao i s prostora takozvane „Mletačke Albanije”, što danas kao pojam može zazvučati egzotično, no radi se zapravo o prostoru u čijem se centru tada nalaze najvažniji naši gradovi na obali – Boka Kotorska i Budva s okolinom. Ove se migracije poklapaju s periodom kad Venecija gubi moć nad, kako se u spomenutoj knjizi navodi, „albanskim etničkim prostorom”, a pod habsburškim utjecajem ta moć slabi i na drugim prostorima gdje žive Srbi.

Povijest ove migracije, bez obzira na mnogo pisanih dokumenata što se nalaze po arhivima koje je gotovo do savršenstva dovela mletačka vlast, nedovoljno je i malo istraživana. Kako apostrofira i prof. Roksandić, ono što jest istraženo dugujemo najboljem poznavatelju ovoga dijela srpskog korpusa u suvremenoj hrvatskoj historiografiji, istarskom povjesničaru Miroslavu Bertoši, koji je do ovih dokaza došao unutar drugačijeg kadra, istražujući povijest hrvatskog, odnosno slavenskog katoličkog puka na liniji pak istarske multikulturalnosti.

Prelazak na katoličku vjeru

Kako god bilo, činjenica je da su koloni u 17. stoljeću zatekli prostore pogođene depopulacijom. Doseljenicima je kolonizacija donosila i stanovite beneficije, kao što su takozvane „podložničke obaveze” i odgađanje na više godina plaćanja najma. Kolonisti su, istina, dobivali zemlju, no ta je zemlja često bila škrta i zapuštena, puna kamenja, kao što je

u velikim dijelovima Istre i danas. Današnjim jezikom i ponešto ironično rečeno, ove mletačke „subvencije” uzrokovale su dijelom i prve konflikte, kroz odbacivanje novih stanovnika od strane već domicilnog stanovništva koje je odmah razvilo neprijateljstvo prema novim, pa još k tome i pravoslavnim doseljenicima. Postojao je i dodatni, a krucijalan problem: pravoslavci s Juga i Istoka davali su prije polaska obećanje da će prijeći i na katoličku vjeru. Postoji zapisana, fascinantna rečenica, izrečena u sedamnaestom stoljeću – rečenica koja odzvanja nama tako poznatim, sramnim ehom koji smo slušali i slušamo trajno ovdje: „To su skupine koje starosjedoci doživljavaju kao barbarski svijet, željan da se dočepa oranica i vinograda koje su drugi obradili...”

Tužan je podatak i kontrast koje iznosi Bertoša u vezi toga dijela naše historije: budući da su pravoslavni samo prelazili na katoličanstvo, taj proces nije detaljnije dokumentiran „kao što je to bio slučaj s pokrštavanjem nekih porodica albanskih muslimana u Poreču, turske djece u Rijeci ili muslimanskih veslača-sužanja na galijama u Puli.” Drugim riječima, pravoslavni su „šaptom padali” i brzo nestajali u okvirima rimskoga obreda i drugačijeg identiteta koji će ostati kao trajnost.

Ali nije uvijek uspijevalo. Politika „fige u džepu”, u čemu je naš narod izvježban i vičan, i u dobrom i u lošem smislu, ovaj put je bila put samoočuvanja, jednako kao i urođena tvrdoglavost i, recimo bez stida, istinska hrabrost i obaveza prema „vjeri prađedovskoj”. Ostali su zapisani podaci o odbijanju pravoslavaca da se pokatoliče, čemu je bastion bio upravo Peroj.

Bertoša navodi između ostalog i jedan fascinantan, upravo zapanjujući izvor iz toga doba, nađen njegovim izuzetnim trudom u Državnom arhivu u Veneciji. To je pismo – „izvještaj centrali”, rekli bismo kasnijim političkim rječnikom – što ga rašporski kapetan, stanoviti Priuli, 3. februara 1657. piše iz lijepog gradića Buzeta, sa sjeverozapada Istre, a pismo šalje mletačkom knezu i Senatu, govoreći o pitanju Crnogoraca u Peroju. Taj je dokument od tako izvanredne važnosti da ga valja u cijelosti citirati:

„Prejasni Kneže, svojim sam prijašnjim poniznim pismom od 25. kolovoza prošle godine upoznao Vašu Prejasnost s koliko spremnosti nastojim izvršiti primljene upute i dukale o smještaju u ovoj Pokrajini trinaest porodica, došlih iz Crne Gore, i što sam sve učinio da ih prehranim, budući da je većina njih oboljela. Učinilo mi se prikladnim da za njihove potrebe posudim novac iz ovoga Fontika (javnog spremišta), pa molim Vašu Prejasnost da se udostoji vratiti taj novac (što dosad nije učinjeno); osim toga, moram nastaviti pomagati doseljenike zbog njihova sažalnog stanja i opasnosti da umru od bijede. Morao sam, prisiljen potrebama jer u Fontiku više nema novaca, da izvršim dalje posudbe iz blagajne bratovština. Budući da su se doseljenici oporavili i vrijeme popravilo krenuo sam u Puljštinu gdje se, kako sam obaviješten, nalazi prikladno mjesto za njihov smještaj. Poslije uobičajenog pregleda i objave proglašenja, odlučio sam da rečenih trinaest porodica, s ukupno 77 duša, što muškaraca, što žena i djece, naselim na mjestu na kojem nekoć bijaše selo zvano Peroj, već puno godina pusto i nenastanjeno, u distriktu Pule, udaljeno dvije milje od Fažane. I davši im to mjesto i kontradu na njihovo zadovoljstvo i na način kako je to uobičajeno činiti najnovijim stanovnicima (habitanti novissimi), dodijelio sam im državno zemljište – i to u tolikoj količini koja će biti odgovarajuća i prikladna da naporom i radinošću mogu izvući plodove za svoju ugodu, a da pri tom nikoga ne oštete. Pretpostavljajući da bi stari podanici i vlasnici mogli izraziti svoje nezadovoljstvo odjahao sam na samo mjesto i pomno pregledao dobra svakog posjednika i s popustljivošću im dopustio da uživaju i one parcele koje već mnogo godina nisu obrađivali; no, pri tom sam im naložio da ih brzo počnu raditi i obrađivati. Davnom sam mjerniku naredio da izmjeri neke od parcela, ali uz sudjelovanje starih stanovnika čiji posjedi graniče s onima koji će biti ucrtani u mapu posjeda doseljenika, kako nikada ne bi došlo do pometnja i mržnja

između staroga i novog žiteljstva, već da dobra uživaju u miru i u skladu s odredbama koje ću izdavati i koje treba da poštuju i najnoviji došljaci. U njima sam otkrio sjajnu naklonost da ustraju u naporima kako bi ostvarili urode, a da ne nanose štetu starim podanicima.

Pristiglih 100 stara kukuruza i 50 sirka već sam podijelio u Peroju, vodeći računa o broju glava u obiteljima; isto sam tako podijelio 300 dasaka, čavala, te motike i pijuke, a opskrbio sam ih i manjom količinom drveta, koje se može upotrijebiti za Kuću Arsenal, kako bi mogli podići nastambe. To će im lako poći za rukom, jer u rečenome selu Peroju ima dosta urušenih i napuštenih kuća. Preostaje još da im što prije nabavim stoku za rad, jer su oni tako bijedni da nemaju ništa. Bez stoke i ne mogu započeti obrađivanje zemlje, a to je glavni temelj njihovog izdržavanja, jer sve ono što je dosad učinjeno i svi izdaci koji su dosad isplaćeni, bez stoke ne bi ništa koristili.

Kada budu sve dovršili ostat će oni zaduženi u javnim knjigama i morat će vratiti dug na uobičajeni način.”

Iz jedne nesreće u drugu

Siromašan je dakle taj svijet doseljeni, pobjegao iz jedne nesreće, a došao u drugu, nešto manju, no osjetnu i trajnu. Roksandić citira i građu o doseljavanju pravoslavnih koja svjedoči o ljudima „punim bijede“, „loše obučeni i bez ičega na velikoj hladnoći“, „u lošem stanju i bolesni(h), koji trpe oskudicu“, koji „sa sobom nose samo gole živote“.

Kapetan Priuli spominje i konfesionalni problem, odnosno pitanje mjesta za bogoslužje: „Neke se crkve nalaze na rečenome selu, pa sam, budući da oni žele da dobiju jednu od njih, razgovarao s monsinjorom vikarom iz Pule; on mi je najprije davao nadu“, a zatim mletački oficir iznosi poteškoće i nastavlja ispisujući ključnu rečenicu o našem doseljenom svijetu, jedno neoborivo svjedočanstvo o krucijalnoj distinkciji: „njihov obred nije isti kao onih Grka koji se nalaze u gradu.“

Eto, to su zasade naših predaka koji, iako dijeleći pravoslavlje s Grcima, imaju svoj vlastiti, slavenski, pravoslavni identitet i obrede.

Priuli zabrinuto nudi rješenje: „Zato bi bilo potrebno da Vaša Prejasnost izda naredbu kako bi im bila dodijeljena neka od crkvi u kojoj bi vršili svoje propovijedi.“

Strašna je ironija historije ovdje, u suočavanju s tim dokumentima i istinom koju prikrivaju: narod u grupama putuje daleki put, iz Crne Gore, s brda, s obale i planina, put pun opasnosti, a onda kad stigne u, doslovno i metaforički, „obećanu zemlju“, započevši život kolona, tu međutim odmah nastaje vjerska polarizacija, kako sa starosjediocima, tako i, mnogo gore, sa svojom braćom, po jeziku, krvi, običajima, i po nesreći, ako hoćemo, braćom od koje je dijeli druga konfesija. Amblematska je priča o dvije grupe doseljenika, pravoslavnih i katoličkih, o naseljavanju pravoslavnih porodica iz Mrkojevića koje je u 17. stoljeću u Istru doveo izvjesni pop Jovan. Zajedno s njima stižu i katoličke porodice čiji je glavar franjevac Poruba. Mletački rektori pokušavaju ih „uđuture“ smjestiti na područja Novigrada i Umaga, ali starosjedilačko stanovništvo se buni. Bez obzira na pripadnost jednoga dijela istoj vjeri, protiv doseljenika je i novigradski biskup.

Ako su se dotad grupe naših ljudi s dvije konfesije i držale zajedno, vezane kulturom i navikama, vezane jezikom, tada dolazi do rascjepa: fra Poruba svoje familije odvaja od onih popa Jovana, s objašnjenjem da ovi „žive po katoličkom obredu, dok su ostali pravoslavni i nikad ne bi mogli zajedno opstati u slozi“. Razdvajaju ih u dva mjesta: katolike u sela oko Poreča, Srbe i Crnogorce u zaboravljeni Jural. Finalnu historijsku presudu opisuje Bertoša: u sredini u kojoj je dominirao venetski i stari hrvatski čakavski sloj, kao i doseljenici iz ranijih seoba (takvi, znamo, umiju biti najtvrdokorniji protiv novih doseljenika) — naši

ljudi iz Mrkojevića bivaju, Bertošinim eufemizmom rečeno, „podvrgnuti činiteljima akulturacije”. Prostije rečeno: postepeno se stapaju (ili utapaju?) „s ostalim žiteljstvom”.

Kroz četiri epohe

Kolonizacije Srba i Crnogoraca nastavljaju se u 17. vijeku poslije još jedne epidemije kuge. No, umjesto obećane zemlje mnogi pravoslavni ne izdržavaju u Istri i bježe dalje. Navodi se primjer grupe pod glavarom Nikolom Jovanovićem iz Obrovca s „32 porodice i oko 200 duša”, koja u Istri dobiva i zemlju i sve potrebno za rad, žitarice za hranu i sjetvu, ali se u Istri ne zadržava i s venecijanske zemlje tajno se prebacuje preko granice, na posjed Zrinskih – grofove su povlastice veće naprosto – opet dakle u kontinentalne predjele, tamo gdje će naš narod postati sinonimom za te prostore. Tužna je silno i zastrašujuća u svojoj finalnoj pomirenosti i predaji druga, doduše neprovjerena, sudbina: jedna grupa od oko 2000 kolonista, nije izdržala pritiske starosjedilaca, takozvanih „nobila”, „plemenitaša” (!) iz gradskih vijeća i rektora, pa se na kraju vratila „u turski kraj iz kojega je i potekla”.

Bilo je i sukoba katoličkih i pravoslavnih doseljenika kod raspodjele i dijeljenja zemlje, a zaboravljena činjenica jeste i to da nisu svi pravoslavni doseljenici bili samo zemljoradnici, koloni ili pak zanatlije – bilo je tu i hajdučkih glava, čak i grupa.

Strašna je, tako, priča o naseljavanju bokeljskih hajduka u Puli, u drugoj polovini 17. stoljeća. Teško je zamisliti kako je izgledao taj pokušaj urbanog domesticiranja neposlušnih i pogubljenih hajduka i njihovih obitelji, koje Bertoša identificira većinom kao Srbe. Pula tada ima nevjerovatnih šest sto stanovnika, pa sedamsto novih naseljenika nadvladava brojem starosjedioce. Podjela zemlje ide teško, život sa starosjediocima nikako i sve kulminira nasiljem – „obračuni, silovanja, ubojstva, otmice”. Na kraju, epidemija fibroze „rješava” sve: ljeta 1671. godine, samo u jednom valu bolest odnosi dvjesto hajdučkih duša. Preživjeli bježe nazad na Jug, u Dalmaciju.

Mada, na kraju, osim u Peroju, nigdje u Istri nema ukorjenjivanja srpsko-crnogorskih zajednica, i iako se one pohrvaćuju – ipak, i ključno, kako ističe Bertoša, te grupe dolaznika „u istarsko biće unose dio svojeg etnosa i svoje kulture”.

U sljedećim vjekovima, Srbi će ovdje preživjeti i činilo se vječnu Veneciju, pa nakon toga Napoleona, period Austro-ugarske Carevine i Kraljevinu Italiju. To su četiri različite epohe i četiri različite vlasti, suštinski. Sve su, s naročitom ambivalencijom spram talijanske periode, redom i dobrim dijelom tuđinske i neslavenske – potonje kao esencijalna stvar koja povezuje Srbe s istarskim autohtonim hrvatskim stanovništvom.

Tako su u raznim promjenama, osipanjima i upornim nastojanjem i borbom za opstanak doživjeli – skoro tri decenije kasnije od ostalih Južnih Slavena – i zajedničku državu, Jugoslaviju, drugu, republiku, u kojoj će Istra pripasti hrvatskoj federalnoj jedinici.

Činilo se da su svi problemi riješeni i da unatoč porušenosti, žrtvama (proporcionalno manjim naravno u odnosu na svoju braću u ostatku prve Jugoslavije), osiromašenosti, zaostalosti i svim drugim izazovima – ipak počinje bolje vrijeme.

Decenijama i jeste bilo tako. Gotovo pedeset godina u kojima će, kao i ostali narodi te zemlje, i istarski Srbi doživjeti razdoblje prosperiteta u svakom pravcu i svjedočiti pojavi za koju je vjerojatno malo koji od njih mogao misliti da će se dogoditi – to da će vidjeti priliv sunarodnjaka iz čitave Jugoslavije, uključujući Crnu Goru odakle je starinom u većini došao istarski pravoslavni narod, kao i samu davnu, i samo predajom zapamćenu Maticu. Za one koji su se svim snagama tukli protiv asimilacije, propadanja, sporog nestanka, ekonomskih

i svakih drugih teških okolnosti, to mora da je bila gotovo neshvatljiva promjena i uspostavljanje jedne neusporedive nove stvarnosti.

Tekst je sufinanciran sredstvima Fonda za izbegla, raseljena lica i za saradnju sa Srbima u regionu AP Vojvodine

Poništavanje u cijelosti Matićevih teza o stoljetnoj srpskoj prisutnosti u Istri

Bajkovito slatkorječiv i sugestivan način pisanja samog teksta neću komentirati, jer svaki autor ima svoju osobnost i svoj način pisanja. Držati ću se činjenica.

Istra nema pravoslavnu prošlost. Srbi nisu živjeli u Istri dok nisu došli sa JNA poslije 2.svjetskog rata, kao i članovi njihovih obitelji.

Predsjednik Udruge Srba Istre Miomir Jeremić kaže da su se Srbi počeli naseljavati u Istri 60-tih godina prošlog stoljeća, što i odgovara istini, čak i koju godinu ranije sa JNA, jer je poznato da su Srbi bili najviše zastupljeni u JNA od svih naroda u Jugoslaviji.

U uvodu Srbi u Istri, multietničnost Istre pripisuje se Jugoslaviji, kao „zlatnom dobu“ polustoljetnog života u također multietničkoj Jugoslaviji u kojoj se razvilo gospodarstvo i turizam. Znači veličanje Jugoslavije i zasluge njene vojske što je Istra“ pripala matici“

Dorđe Matić vješto zaobilazi ulogu Istarskog katoličkog svećenstva u pripojenju Istre tadašnjoj FNRJ. Istra je duboko prožeta katoličanstvom. Uz mnogobrojne crkve, ima svugdje križeve krajputaša i mnogo malih kapelica, kao dokaz katoličkog duha Istre, da se istarski čovjek i uz put kada nije blizu kuće, može pomoliti. Još mudrije zaobilazi multietničnost Istre prije Jugoslavije i prešućuje egzodus istarskog stanovništva pretežno talijanskog nakon 1947.godine, iako je bilo zastupljeno i Hrvata i Slovenaca, koji nisu htjeli ostati živjeti u komunističkoj Jugoslaviji.

Dakle tekst je počeo sa obmanom da bi izveo premisu :“ Korijeni pak srpske prisutnosti u Istri mnogo su dublji i stariji. Pa iako ta značajna grana naroda nije dovoljno istražena do danas, ostala su ipak svjedočanstva i dokumenti, kao i pokoja studija, gdje se makar ukratko spominje i tematizira dolazak i nakon toga opstojanje Srba na istarskom poluotoku.“

„ Opstojanje Srba na istarskom poluotoku“? Ma kojih Srba? Kako to ne može dokazati sugestivno nastavlja sa pravoslavljem, jer je to istina, koju se može povezati, pa opet u toj istini pravoslavlje nije srpstvo.

Svjedok pravoslavlja star 15 vjekova. Nije točno, nego od 1583.godine! Čemu laž?

Ovo je pak vrhunska manipulacija . A istina je da je to bila Katolička crkva posvećena Maloj Gospi (Rođenje Blažene Djevice Marije), do 1583. godine kada je posvećena Sv. Nikoli, jer je crkva dodijeljena pravoslavnim Grcima naseljenima na pulskom području za vrijeme i nakon dovršetka višedesetljetnog mletačko-turskog rata zaključenog Lepantskom bitkom 1571. i mirom iz 1573. godine.

U dogovoru između pulskoga biskupa Barbabianca i providura G. B. Calba doseljenicima je 1579. ustupljena bratovštinska crkva sv. Katarine kraj Kaštela, u blizini katedrale, koja je nakon prostornoga preuređenja i posvećenja sv. Nikoli 1583. zajedno sa zvonikom i grobljem uknjižena kao **vlasništvo Grčke pravoslavne crkve u Puli. Tako je utemeljena jedina grčka pravoslavna općina u dijelu Istre pod mletačkom**

upravom. Kako u pulskoj skupini nije bilo nijednoga pravoslavnog svećenika, zajednica je već 1578. poslala u Veneciju Calcerana Rechisiusa i Pietra Muscona da zajedno s vlastima riješe pitanje vjerskoga službenika. Grčka je zajednica, uz povremena nerazumijevanja i nespornosti lokalne sredine, opstala do smrti posljednjega svećenika Zuanne Mosconasa 1785., kada je brigu o tim pravoslavnim vjernicima preuzela novoosnovana Crnogorska pravoslavna crkvena općina iz Peroja, koja je 1920. godine prešla u sastav Srpske pravoslavne crkve.

Dakle nije 15 stoljeća, nego 5! Zbog čega manipuliranje, obmanjivanje i laži?

A tek ovaj dio teksta:

Pedeset čudesnih obitelji:

„Nakon već stoljeća pod turskim barbarstvom i dekulturnizacijom nastavlja se val dolazaka s područja što će kasnije činiti suvremenu Srbiju, Crnu Goru i Bosnu i Hercegovinu. Tako, desetljećima prije Velike seobe 1690. pod patrijarhom Arsenijem Černojevićem III, u Istru se doseljava drugi i najznačajniji dio srpskog narodnoga korpusa. Tada se, točnije 1657. godine, događa ključna seoba iz Crne Gore i u jedno malo mjesto pored Pule – u Peroj, tu, da se izrazimo parafrazom iz Asteriksa, „malu srpsku i crnogorsku naseobinu” usred potpuno talijanizirane okoline. Tada je došlo oko sedamdeset ljudi iz Crne Gore“.

Opet manipuliranje :“ u Istru se doseljava drugi i najznačajniji dio srpskog narodnoga korpusa. Tada se, točnije 1657. godine, događa ključna seoba iz Crne Gore i u jedno malo mjesto pored Pule – u Peroj, tu, da se izrazimo parafrazom iz Asteriksa, „malu srpsku i crnogorsku naseobinu”

Besramno laganje i negiranje Crnogoraca kao naroda“ „u Istru se doseljava drugi i najznačajniji dio srpskog narodnoga

korpusa“ da bi taj dio završio sa rečenicom: „Tada je došlo oko sedamdeset ljudi iz Crne Gore“ Zar su Crnogorci dio srpskog narodnog korpusa? Dakako da nisu, ali srpska mitomanija prisvaja koga god hoće i što god hoće!

Kult ugroženog srpstva

Ne razumijem tu nevjerojatnu potreba Srba da izigravaju ugroženost.“ Kult ugroženog srpstva“ Jer kao došla je jedna grupa i zbog maltretiranja se morala vratiti, pazite neprovjerena priča, ali važno je da se napiše kako bi se u gomili sto puta napisanih laži pretvorila u istinu:“ Tužna je silno i zastrašujuća u svojoj finalnoj pomirenosti i predaji druga, doduše neprovjerena, sudbina: jedna grupa od oko 2000 kolonista, nije izdržala pritiske starosjedilaca, takozvanih „nobila”, „plemenitaša” (!) iz gradskih vijeća i rektora, pa se na kraju vratila „u turski kraj iz kojega je i potekla“

Zatim zlonamjerna zloupotreba riječi prof. dr. sc. Miroslava Bertoše osude, jer su jadni doseljenici bili izloženi asimilaciji!?

„Strašna je, tako, priča o naseljavanju bokeljskih hajduka u Puli, u drugoj polovini 17. stoljeća. Teško je zamisliti kako je izgledao taj pokušaj urbanog domesticiranja neposlušnih i pogubljenih hajduka i njihovih obitelji, koje Bertoša identificira većinom kao Srbe. Pula tada ima nevjerojatnih šest sto stanovnika, pa sedamsto novih naseljenika nadvladava brojem starosjedioce. Podjela zemlje ide teško, život sa starosjediocima nikako i sve

kulminira nasiljem – „obračuni, silovanja, ubojstva, otmice”. Na kraju, epidemija fibroze „rješava” sve: ljeta 1671. godine, samo u jednom valu bolest odnosi dvjesta hajdučkih duša. Preživjeli bježe nazad na Jug, u Dalmaciju“

Dalje:

„U Istru je, među ostalima, došlo stotinjak ljudi s Cipra i Napulja, današnjeg Peloponeza, nastanili se u Puli i darovanu starokršćansku crkvu, posvetili je kao crkvu sv. Nikole, obnovili, o čemu postoje pisani tragovi, a od Godine 1583. pa do kraja 17. st. tom crkvom upravljaju grčki svećenici. Sve je više ljudi dolazilo s područja današnje Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine, a drugo doseljavanje naših ljudi počelo je 1657. godine u Peroju kada je sa područja Crne Gore došlo oko 70 ljudi sa svojim svećenikom. Do danas su se ovdje sačuvali vjera i običaji, a crkva je sagrađena 1788. godine, a u današnjem obliku dovršena je 1834. godine“

<https://srbi.hr/srbi-u-puli-cuvanje-identiteta-na-krajnjem-zapadu-republike-hrvatske/>

Evo opet obmane zamotane u nekoliko točnih podataka.

Znači u Istru su se naselili Grci kojima je u dogovoru između pulskoga biskupa Barbabianca i providura G. B. Calba 1579. godine ustupljena bratovštinska crkva sv. Katarine kraj Kaštela, u blizini katedrale, koja je nakon prostornoga preuređenja i posvećenja sv. Nikoli 1583. zajedno sa zvonikom i grobljem uknjižena kao vlasništvo **Grčke pravoslavne crkve u Puli**. Crkva se do sredine 20. stoljeća tradicionalno naziva San Nicolo dei Greci (Sveti Nikola grčki) Iznad prozora su ploče s natpisima: jedna na latinskom, jedna na grčkom. Isklesani latinski tekst spominje obnovu crkve u doba pulskog podestata Marina Malipiera i dužda Nikole da Ponte, 1583. godine. Natpis definira da je crkva Sv. Nikole namijenjena izbjeglicama pred turskim osvajanjima iz Nauplije (grad na Peloponezu, osvojili su ga Turci 1540.) i Cipranima (otok pada pod tursku vlast 1571.)

Doselili su se Crnogorci 1657.godine, koji su do danas zadržali svoj jezik i svoje tradicijske običaje.

Srba nigdje nema, to su Grci i Grčka pravoslavna crkva, i Crnogorci sa Crnogorskom pravoslavnom crkvom! Ali da bi obmana uspjela u tekstu se onako usput napiše „Sve je više ljudi dolazilo s područja današnje Srbije, Crne Gore i Bosne i Hercegovine“ **A došli su samo Crnogorci! Sugestivna obmana, da bi autor napisao da srpsko prisustvo u Istri datira od 1657.godine. Čista laž!**

Srpska politika fige u džepu

Nehotimično ipak je Đorđe Matić sam sebe razotkrio. Optužujući Mletačku politiku očuvanja katoličanstva napisao je:“ . Politika „fige u džepu”, u čemu je naš narod izvježban i vičan, i u dobrom i u lošem smislu, ovaj put je bila put samoočuvanja, jednako kao i urođena tvrdoglavost i, recimo bez stida, istinska hrabrost i obaveza prema „vjeri prađedovskoj. ”. Ostali su zapisani podaci o odbijanju pravoslavaca da se pokatoliče, čemu je bastion bio upravo Peroj.“

Naš narod!? Peroj su naselili Crnogorci!

Stalno miješanje i izjednačavanje Crnogoraca sa Srbima, trebalo bi kod čitatelja izazvati dojam da je to jedan te isti narod! A nije! Nije i u tome se očituje sva prijetvornost i obmana koju autor Đorđe Matić provlači kroz cijeli tekst!

Crnogorski element. To je autor morao priznati, jer ne može stalno negirati postojanje Crnogoraca kao naroda, ali onda sa ciljem dokazivanja srpske prisutnosti u Istri mora obmanjivati i manipulirati. Pa tako spaja Crnogorski narod sa srpskom pravoslavnom crkvom „ otac Danilo Ljubotina u intervjuima i pisanju pokazuje da ta, više geografska nego nacionalna odrednica, ne može izbrisati činjenicu da se radi o narodu čiji identitet uvelike određuje pripadnost Srpskoj pravoslavnoj crkvi“

A tačno je Crnogorskoj pravoslavnoj crkvi. Carigradska patrijaršija, kao majka pravoslavne ekumene (ekumenski patrijarh - pravoslavni vrhovni poglavar, najviši dostojanstvenik Pravoslavne Crkve), izričito, službeno, sa stanovišta kanona, priznala je autokefalnost Crnogorske pravoslavne Crkve još 1851.godine.

Od 1860. godine poglavare Crnogorske pravoslavne Crkve imenovao je knjaz/kralj Nikola I. Tako da nikako ne stoji činjenica o pripadnosti Srpskoj pravoslavnoj crkvi „ne može izbrisati činjenicu da se radi o narodu čiji identitet uvelike određuje pripadnost Srpskoj pravoslavnoj crkvi“ Eto čiste manipulacije i laži. Posrbljivanje crnogorskog narod preko pravoslavne vjere. POKVARENO i SRAMOTNO! A da je Crnogorska pravoslavna crkva itekako bila autokefalna svjedoči:

Sveti Sinod Crnogorske pravoslavne Crkve

1904. – 1918.

Sveti Sinod Crnogorske Crkve je imao osam članova: predsjedavao mu je mitropolit, a članovi su bili episkop zahumsko-raški, upravitelji cetinjskog i ostroškog manastira, tri svećenika višeg ranga i tajnik Svetoga sinoda.

Uloga Crnogorskog Sv.Sinoda definirana je općom odredbom u članku 1. Ustava Sv. Sinoda (citat kao u izvorniku)

"Avtokefalna pravoslavna Mitropolija u Knjaževini Crnoj Gori, kao član jedne svete katoličanske i apostolske crkve, kojoj je pastirenačelnik i glava Gospod i Bog naš Isus Hristos, čuva i održava јединство u dogmatima i kanoničkim ustanovama sa svima drugima pravoslavnim avtokefalnim crkvama, i ovo će јединство она чувати i održavати до vijeka".

Člankom 13. bilo je propisano da se članovi Crnogorskoga Sv.Sinoda "postavljaju na službu ukazom njegovog kraljevskog visočanstva knjaza Gospodara".

Isti članak propisivao je i zakletvu koja će 1918. biti pogažena:

"Ja NN zaklinjem se Bogu svemogućemu, da ću vladajućem knjazu Gospodaru NN svagda vjeran biti...".

Ulaskom Crne Gore u Kraljevinu Srba, Hrvata, Slovenaca, po dekretu Aleksandra Karađorđevića 1920. godine. oduzeta je autokefalnost Crnogorske pravoslavne crkve.

U "Glasniku", službenom listu Ujedinjene Srpske pravoslavne crkve od 14. jula 1920.godine, objavljena je odluka Aleksandra Karađorđevića, donešena 17. juna 1920.godine, o "Ujedinjenju svih pravoslavnih crkvenih oblasti u Kraljevstvu SHS"

Ustav Crne Gore iz 2007. godine, napisan kao najviši pravni akt nakon referenduma i međunarodnog priznanja crnogorske neovisnosti, sada uopće **ne definira koja o dvije pravoslavne Crkve ima jurisdikciju tako da se crkveno crnogorsko pitanje smatra još uvijek neriješenim.**

Još su žive slike helikopterskog desanta pod oružjem na Cetinje!
Nije u slavu Boga živoga, to je bogohuljenje, sknavljenje Boga!

Srpska pravoslavna crkva priredila je predstavu iz akcijskih filmova. Sa specijalcima pod punom ratnom opremom, sa pancirnim pokrivačima spustili su se u Cetinjski manastir patrijarh SPC Porfirije Perić i vladika budimljansko nikšićki Joanikije Mićović radi ustoličenja vladike Joanikija za metropolita crnogorsko-primorskog.

Sramotne neviđene scene helikopterskog desanta radi ustoličenja, ne priliče niti jednoj vjeri, ni Crkvi, ali kada je Srpska pravoslavna crkva u pitanju ništa nas ne treba iznenaditi. Kao ni ovo obmanjivanje i laganje o srpskom prisustvu u Istre.

Da bi što više zamaglio i zamutio autor Đorđe Matić koristi kao „dokaz“ nezaobilaznu knjigu „Srbi u Hrvatskoj“, izdanu pred sam rat 1990. godine, u kojoj povjesničar Drago Roksandić piše o Istri u 16. i 17. stoljeću kao „rubnom području srpskih seoba“ i „prostoru krajnjega domašaja“, kako s kontinentalnog dijela Balkanskog poluotoka, tako i s jadranske obale, opet ne dokazujući ništa konkretno, misleći valjda da su povijesni dokaz njegove riječi o „rubnom području srpskih seoba!“

Tipično mitomansko, lažno dokazivanje.

A osobito je nemoralan pokušaj diskreditacije prof.dr. sc. Miroslava Bertoše u svrhu dokazivanja ugroženosti doseljenika od Mletačke republike koja im je davala zemljište, sjeme, alatke da se mogu prehraniti i preživjeti.

Takav besramni, obmanjujući i lažljivi diskurs je neukusan i pomalo gadljiv. Pitam se koju debljinu obraza ima pisac ovoga teksta? Toliko neistina, obmana i manipuliranja u jednom tekstu da se dokaže nedokazivo, je naprosto nemoralno i sramotno!

Nevjerojatna nedosljednost

Matić citira pismo „što ga rašporski kapetan, stanoviti Priuli, 3. februara 1657. piše iz lijepog gradića Buzeta, sa sjeverozapada Istre, a pismo šalje mletačkom knezu i Senatu, govoreći o pitanju **Crnogoraca u Peroju**. „I sam kaže da je taj je dokument od tako izvanredne važnosti da ga valja u cijelosti citirati. Rašporski kapetan jasno piše „o pitanju Crnogoraca u Peroju“ da bi Matić u slijedećoj rečenici napisao da su Srbi preživjeli Veneciju, Napoleona“ Pa dokle?

„U sljedećim vjekovima, Srbi će ovdje preživjeti i činilo se vječnu Veneciju, pa nakon toga Napoleona, period Austro-ugarske Carevine i Kraljevinu Italiju. To su četiri različite epohe i četiri različite vlasti, suštinski. Sve su, s naročitom ambivalencijom spram talijanske

periode, redom i dobrim dijelom tuđinske i neslavenske – potonje kao esencijalna stvar koja povezuje Srbe s istarskim autohtonim hrvatskim stanovništvom.“

Na kraju teksta potvrđuje se taj sramotan diskurs, jer su ipak preživjeli istarski Srbi, zamislite „istarski Srbi“ a ne Crnogorci:“ :“ Gotovo pedeset godina u kojima će, kao i ostali narodi te zemlje, i istarski Srbi doživjeti razdoblje prosperiteta u svakom pravcu i svjedočiti pojavi za koju je vjerojatno malo koji od njih mogao misliti da će se dogoditi – to da će vidjeti priliv sunarodnjaka iz čitave Jugoslavije, uključujući Crnu Goru odakle je starinom u većini došao istarski pravoslavni narod, kao i samu davnu, i samo predajom zapamćenu Maticu...“!

Što je stvarno prevršilo svaku mjeru razumnog promišljanja!

Dorđe Matić uzaludan vam trud u pokušaju dokazivanja povijesne neistine. Definitivno su u prošlosti u Istru došli Grci i Crnogorci pravoslavne vjere, ali ne i Srbi! Srbi su se doseljavali nakon 2.svjetskog rata, kao što je predsjednik Udruge Srba Istre Miomir Jeremić rekao 60-tih godina prošlog stoljeća i naravno nisu ugroženi, dapače nikakve diskriminacije nema.

Lili Benčik/hrvatskepravice

Dodatak : o Peroju

Istrapedija-istarska enciklopedija

Peroj, naselje kraj Fažane, administrativno pripada pod Grad Vodnjan. Nalazi se na cesti Fažana – Barbariga, oko 1 km od mora.

Područje je bilo naseljeno u prapovijesti (brončanodobno naselje na rtu sv. Grgura, gradine), antici (više arheoloških lokaliteta rimskih rustičnih vila na obali i u unutrašnjosti) i

ranom srednjem vijeku (crkva sv. Stjepana/Stipana, najvjerojatnije X.-XI. st.). U pisanim povijesnim vrelima prvi se put spominje u ispravi Rižanske skupštine (804.), i to kao casale Petriolo.

Godine 1197. zabilježen je (Petroro) kao posjed ravenskih nadbiskupa, a već 1198. prelazi u ruke obitelji Morosini, potom obitelji Castropola (XIV. st.). Nakon što je kuga 1561. potpuno opustošila naselje, mletačke su ga vlasti neuspješno pokušavale oživjeti naseljavanjem nekoliko obitelji iz Bologne, a zatim i grčkih obitelji. U trećem pokušaju, 1657. naseljeno je nekoliko crnogorskih obitelji iz Crmnice, pa se ta godina drži godinom osnutka današnjeg Peroja. Novim doseljenicima bilo je s vremenom dopušteno ispovijedanje pravoslavne vjere, pa su svoj etnički identitet u velikoj mjeri održali do danas (crnogorska pravoslavna zajednica u Peroju, crnogorska štokavština Peroja). Pravoslavna parohijska (župna) crkva sv. Spiridona na groblju sagrađena je na mjestu ruševne katoličke kapele sv. Jerolima, koju su Perojci kupili i 1788. na njezinu mjestu izgradili novu crkvu. Vrijedan inventar crkve (XVI.–XIX. st.) čine ikonostas, crkvena ruha, obredna platna, liturgijsko posuđe i knjige te ikone iz XIV. i XV. st. Privatna kapelica pulske obitelji Matijašević na groblju vrstan je primjer arhitekture neogotičkog sloga. Crkva sv. Stjepana

(pred)romanička je izdužena jednobrodna crkva zaključena trima pravokutnim upisanim apsidama, koje pomoću trompa prelaze u polukalotu. Unutrašnjost joj je devastirana nakon 1834., kada je nacionalizirana i prodana mještanima te pretvorena u štalu. Oko nje i u njoj otkriveni su antički, ranokršćanski i predromanički ulomci. Bila je ukrašena freskama s prikazima likova svetaca iz X.-XI. st. te drugim slojem iz XV. st., no one su tek neznatno sačuvane. Grad Vodnjan otkupio je objekt 2000., a restauracija je završena 2013. S ciljem očuvanja kulturne i usmene zavičajne baštine u mjestu od 2000. djeluje Društvo perojskih Crnogoraca "Peroj 1657".

20220218_Bencik_Kolaps_IDS-ove_politike_spas_je_za_Istru.docm

2022-02-18

Kolaps IDS-ove politike, spas je za Istru!

Najnoviji potresi u IDS-u izazvali su razne reakcije. Meni osobno koja veoma kritički pratim IDS-ovu vladavinu Istrom, najzanimljivija je izjava bivšeg IDS-ovog župana Steve Žufića:

„To nije dobro za IDS niti za Istru“ koju bih ja parafrazirala u:

„To nije dobro za IDS, ali je jako dobro za Istru“

Rezultati lokalnih izbora 16.svibnja 2021.godine šokirali su IDS.

Skoro 30 godina vladali su Istrom autokratski i diktatorski, fašističkim metodama, kao jedini gospodari Istre, kao da je Istra njihovo leno.

Nakon pobjede na Lokalnim izborima 21.svibnja 2017.godine Boris Miletić pokazao je da ne shvaća da vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu. Ponavljao je kao školarac napamet naučenu lekciju:

„ Ovo je pobjeda istarskog načina života i istarskih vrijednosti: tolerancije, suživota, multikulturalnosti i antifašizma. Pokazali smo kako se bori za Istru i naše vrijednosti”

Koji je to istarski način života? Koje su to istarske vrijednosti? Kako se to bori? Koliko glasača prihvaća te „naše vrijednosti“?

U Istri je 2017.godine registrirano prema podacima DIP-a 187 474 osobe sa pravom glasa, u daljem tekstu glasača. Na izbore je izašlo 84 618 glasača ,što je izlaznost u postocima 45,14% . Od glasača koji su izašli na izbore za Skupštinu Istarske županije izjasnilo se u korist IDS-a 46 548 glasača što iznosi 56,78%. Međutim u odnosu na ukupan broj upisanih birača taj postotak iznosi 24,83 %.. A to je 1/4 od ukupnog biračkog tijela u Istri.

Po istoj metodologiji za Župana Istarske županije Valtera Flegu glasalo je 55 524 glasača ili 65,61%. Međutim u odnosu na ukupan broj birača taj postotak iznosi 29,61 %. što je **1/3 od ukupnog biračkog tijela Županije.**

Za pulskog gradonačelnika od ukupnog dijela od 50 360 birača ,izašlo je na izbore njih 18 791 ili 37,31% . Za Borisa Miletića glasalo je 9 740 birača ,što je u postotku 51,83%, međutim u odnosu na ukupan broj birača taj postotak je daleko manji 19,34%. Znači od ukupno 50 360 birača u gradu Puli za Borisa Miletića glasalo je 9 740 birača, **odnosno 1/5 biračkog tijela Grada Pule.**

To je realna slika! Kako se onda može govoriti o pobjedi” istarskog načina života i istarskih vrijednosti”, kada u stvari samo 1/4 stanovništva podržava IDS. A što je sa one 3/4, koji se nisu izjasnili? **Nije li taj podatak bio indikativan IDS-u da će slijedeće izbore-izgubiti?** Za njih nije očito!

1.Pa da vidimo kako i na koji način se IDS borio „za Istru i naše vrijednosti“

Sa kojim pravom i na osnovu čega se IDS, od svog osnivanje 14.veljače 1990 godine i uvođenja višestranačja postavio kao jedini gospodar Istre “poljoprivrednog i građevinskog zemljišta, šuma, rudnika, iskopa, pitke i termalne vode, pomorskog dobra i neba iznad Istre“ citirano iz Programske deklaracije IDS-a?

I ne samo da se IDS postavio kao jedini gospodar materijalnih resursa Istre, nego i kao jedini ideološki, kulturološki, identitetski i svjetonazorski gospodar, tumač i čuvar Istre (pobjeda Istre i naših vrijednosti?)

Samo ne znam od koga je to čuvao Istru? Bilo bi bolje da je nas Istrane poštudio i očuvao od njihove vladavine, manje bi štete bilo počinjeno!

Valjda su mislili da im pobjeda na izborima daje to neograničeno pravo raspolaganja svim resursima kao da su njihovo vlasništvo, a ustvari nisu bili sposobni shvatiti, da ih je narod izborom samo ovlastio da u njegovo ime upravlja kao dobri gospodar. Jer vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu! Ne njima, narodu! A narodu je puno trebalo da konačno pokaže da Istra pripada njemu. IDS-ovci su licemjerno, godinama obmanjivali i lagali cijelo biračko tijelo, pa i svoje uhljebljene birače. Jer to su bile samo njihove parole, oni u obnašanju vlasti nisu bili ni tolerantna, ni demokratska, ni multietnička, a ni antifašistička stranka.

U obnašanju vlasti nisu radili u korist naroda, odnosno birača, poboljšanja njihovog životnog standarda, povećanja radnih mjesta, poboljšanja uvjeta u života u infrastrukturi, prometu, zdravstvu, školstvu. Svi projekti koji su pokrenuti financirani su iz fondova EU, Vlade RH, a tek manjim djelom Istarske županije. Vodili su se osobnim interesima, osobnim bogaćenjem, umreženi rođijačko-kumovskim vezama, korupcijom i kriminalom.

Koja demokracija, koja tolerancija, koji suživot, koja sloboda mišljenja?

Nema toga u Istri, nema!

Zar pored IDS-a da bilo tko smije drugačije misliti, drugačije govoriti, drugačije pjevati i sa drugačijima ljudima se družiti?

IDS od svog osnivanja svjesno manipulira stanovništvom Istre, predstavljajući se kao jedini zaštitnik interesa Istre i njezina stanovništva u odnosu na centar državne vlasti. Štitili su oni sebe i svoje interese, samo što nisu nas Istrane uspjeli zaštititi od njih samih!

„Stranka je osnovana s osnovnim ciljem, Istri vratiti vlastiti regionalni identitet, a građanima Istre dostojanstveni život u svom zavičaju. Stranku smo osnovali smatrajući da je došlo vrijeme da Istrani konačno odlučuju o izgledu, razvoju i budućnosti Istre, da o tome odlučuju ljudi koje do sada nitko ništa nije pitao i čije se mišljenje nikada nije uvažavalo“ piše u Programskoj deklaraciji „Istri vratiti regionalni identitet“ A tko joj ga je uzeo, da ga treba vratiti? Stranka je registrirana 19.veljače 1990.godine u SRH odnosno u Jugoslaviji. Znači da u Jugoslaviji Istra nije imala svoj regionalni identitet! Tek u Hrvatskoj Istra je dobila status županije, sa širokim ovlastima lokalne samouprave. Od kuda onda tolika žal za Jugoslavijom i mržnja prema Hrvatskoj? To mi nikako nije jasno!

A u provedbi proklamiranog programa, IDS nikada ništa nije pitao građane Istre, nije čak uvažavao ni e-savjetovanja, ni proteste, samo je brzo promijenio izraz Istrani u Istrijane, zbog nametanja

istrijanstva. Nametnuo je svoju viziju, svoje Deklaracije, svoj Statut, bez pitanja i uvažavanja ljudi koje ni prije, ni u vrijeme IDS-ove vladavine nitko ništa nije pitao.

Zato nakon gubitka izbora 16.svibnja 2021.godine, nisu bili sposobni shvatiti, niti sada shvaćaju, gdje su i u kojem segmentu vodili pogrešnu politiku.

Ivan Pauletta napisao im je PREZIREM TE, još 2012.godine što im ne valja, ali uzalud!

„Bio si izabran od naroda da upravljaš društvenim akcijama i da čuvaš pa i da obogaćuješ opća dobra. Dobra sviju nas pa prema tome i tvoja, ali ne samo tvoja. Narod ti je dao povjerenje u nadi poboljšanja, ali i na temelju tvojih riječi – tvojih obećanja.

No, da odmah raščistimo, nikakvo neznanje ne može te opravdati. Nikad nisi rekao da ne znaš, nikad nisi prihvatio da si nesposoban, nikad se nisi povukao s funkcije odnosno s položaja. Svjesno si lagao tvojim bližnjima, gledao u oči i krao. Zato te prezirem.

Prezirem te, jer su uzrokovano svojom pohlepom, nestala silna društvena dobra.

Prezirem te, jer si svom rastrošnošću osiromašio trud generacija prije tebe. Generacija koje su stvarale i radile da bi u starosti i nemoći imali časnú egzistenciju

Prezirem te, jer su tvojom krađom zaklanta djeca. Žive u siromaštvu koje ti ne želiš, koje ne možeš ni zamisliti.

Prezirem te, jer si svojom rasipnošću ukrao omladini mogućnost školovanja, posla i svakog napretka.

Prezirem te, jer si svojim lopovlukom zakinuo bolesne i nemoćne, te im nametnuo bijedu i siromaštvo.

Prezirem te, jer si oskrvnuo vjeru koju, lažno prakticiraš. Lagao si i lažeš ljudima i Bogu. Lažeš svojoj okolini i svojim bližnjima.

Prezirem te, jer nikada nisi časno odstupio, a na to ni danas ne pomišljaš, iako oko sebe širiš propast i rasulo.

Prezirem te, jer sebe smatraš sveznalcem, mudracem, bezgrešnim i nezamjenjivim. Izgubio si se u svojoj oholosti, nezajažljivosti i pohlepnosti. Za svoje neuspjehe i promašaje uvijek kriviš druge.

Misliš da si majstor prevare pa stalno obmanjuješ, lažeš i kradeš. Može li se uopće reći koliko si tvojim neodgovornim radom i lopovlukom unesrećio ljudi.

Ovu zemlju, koja je Bogom dana da se razvija i napreduje osiromašio si i unazadio, uništio i opljačkao.

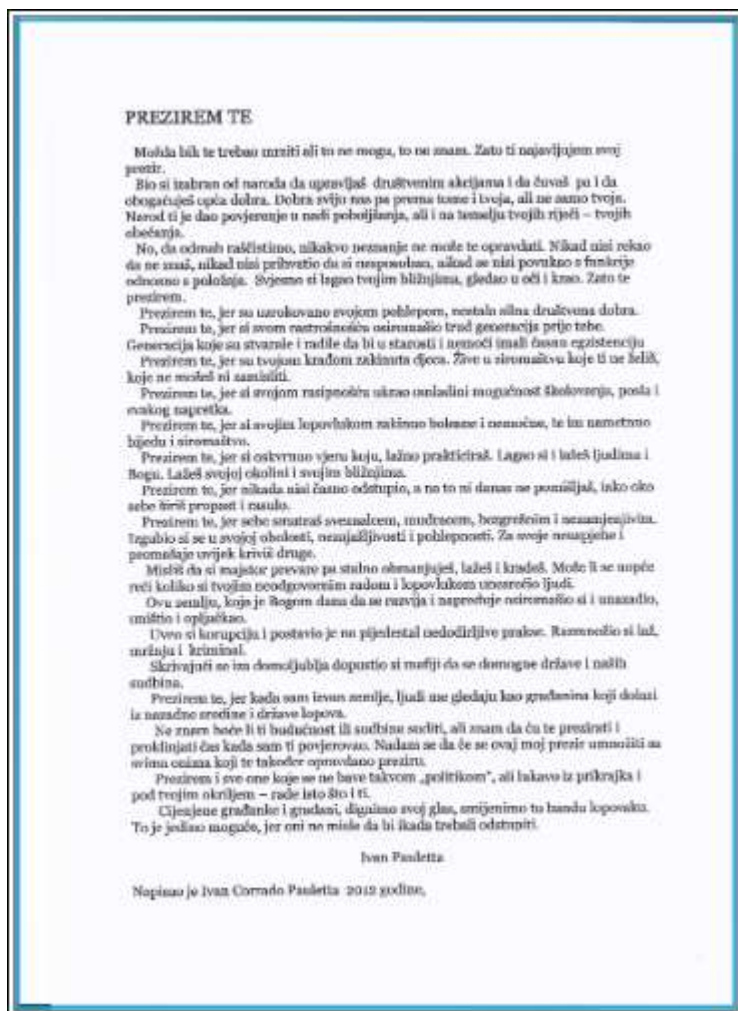
Uveo si korupciju i postavio je na pijedestal nedodirljive prakse.

Razmnožio si laž, mržnju i kriminal.

Skrivajući se iza domoljublja dopustio si mafiji da se domogne države i naših sudbina.“

Samo da su IDS-ovci pročitali što im Pauletta poručuje, bilo bi im dovoljno za analizu!

IDS je zadržao većinu u Skupštini Istarske županije, a Boris Miletić jedva funkciju župana, zahvaljujući Ustavnom sudu koji je prekinuo naknadno prebrojavanje glasova, Tada su se nakon prihvaćene ostavke Borisa Miletića i izbora novog predsjedništva stranke mnogi problemi pomeli „pod tepih“. Analizu gubitka izbora IDS-ovci nisu tada kritički i sveobuhvatno napravili i zato im se ova agonija upravo sada događa.

A povod kojim su počeli obračuni u stranci je podizanje optužnice za Uljanik, jer je IDS duboko involviran u sva događanja unutar Uljanika, pa i 3.maja, a eliminacijom starog rukovodstva, želi sa sebe skinuti odgovornost.

Nakon gubitka izbora Boris Miletić je izjavio: „Građani su rekli svoje, naši su kolege gradonačelnici u prvom krugu imali kvalitetan rezultat, u Županijskoj skupštini imamo većinu pa ćemo lakše funkcionirati. Čeka nas detaljna analiza svih rezultata. IDS uživa povjerenje većine građana” i poručio “ovo nije kraj dominacije IDS-a”.

Međutim nikakva analizu nisu napravili, samo su svu prljavštinu pomeli pod tepih. Stara narodna poslovice kaže. „Vrč ide na vodu, dok se ne razbije“, a IDS-ov vrč se izgleda razbio i sada izbija sva prljavština koju su nakon izbora pomeli pod tepih.

Nevjerojatno kako glasači ne vide, ne prepoznaju kada ih političari koriste samo kao glasački stroj, kada ih zavaraju raznim obećanjima o boljem životu, dostojnom čovjeka, kada ih obmanjuju sa nekom posebnosti, sa Istrijanstvom, samo da bi ih homogenizirali i iskoristili da im daju svoj glas! Koji su krimeni IDS-a? Antifašizam, Istrijanstvo, talijanizacija, korupcija, kriminal...!?

IDS nije napravio detaljnu analizu gubitka izbora, ja sam je napravila, neka me demantiraju, ako mogu!

2.Obmana birača Istrijanstvom-odbacivanje hrvatskog identiteta Istre

Najprije moram spomenuti da je IDS potpuno zatvorio medijski prostor u Istri. Podobnost je jedini kriterij, što znači da se drugo i drugačije mišljenje nije moglo pročitati, vidjeti ni čuti u istarskom medijskom prostoru. Danijel Ferić (SDP-ov kandidat za župana) podnio je kaznenu prijavu DORH-u zbog potrošenih nevjerojatnih 11 milijuna kuna od 2008.godine za medije. Spomenuo je da se tu radi o PR agencijama Manjgura, Alphera, te medijskim kućama Glas Istre i portal Regional Express. U tom kontekstu svakako moram pohvaliti hrabrost urednika i vlasnika portala iVijesti.hr, koji je objavom svojih tekstova pokrenuo polemiku o IDS-u. Iz polemike koja se vodila na portalu

[Informativni portal - neovisan medij - Istra - iVijesti](#)

koja je započela 24.lipnja 2019.godine, objavom mog teksta o vanjskoj politici IDS-a na koji je reagirao Dino Debeljuh, jedan od recimo prvaka IDS-a, razjasnile su se nedoumice tko je bio inicijator i osnivač IDS-a:

<https://ivijesti.hr/ids-je-regionalna-stranka-ali-izlazi-iz-svojih-okvira-istra-im-nije-dovoljna-pise-lili-bencik/>

I koja je završila 27.srpnja 2019.godine

<https://ivijesti.hr/lili-bencik-daje-zakljucni-odgovor-dinu-debeljuhu/>

Jasno se vidi da je prvi inicijator osnivanja IDS-a bio pravnik iz Pule Ivan Pletikos, a ne Dino Debeljuh. Iz same izjave g. Debeljuha i knjige potpisa prvih članova sa datumom 7.12.89.godine proizlazi da su prvi bili Pletikos i ostali potpisnici, a ne Debeljuh koji do 22.12.1989.godine nije ni znao za postojanje inicijative osnivanja IDS-a.

To znači da je točno svjedočenje Ivana Pletikosa i Mladena Kolenka da su Dino Debeljuh i ekipa sa sastanka 14. 2. 1990.godine PREUZELI stranku, a njih izbacili i anulirali!

Dokumenti ih razotkrivaju! Izbacili su prohrvatsku komponentu iz stranke u osnivanju i ljude koji su prvi počeli raditi na tome mjesecima prije njih.

“Sa Paulettom sam se dogovorio da, ukoliko želimo da prođe „naš” IDS, moramo održati osnivačku skupštinu čim prije a najkasnije u nedjelju, 14.2.”piše Dino Debeljuh.

Znači već kod samog osnivanja bila je obmana i prijevara birača.

Programska deklaracija IDS-a objavljena 7. srpnja 1991. godine određuje politički profil stranke, kao stranke, liberalnoga usmjerenja čija je politička osnova regionalizam s isticanjem kulturne i teritorijalne specifičnosti Istre.

Konstanta IDS-ove politike je neprihvatanje hrvatske dimenzije Istre, odricanje hrvatskog identiteta istarskim Hrvatima, nijekanje hrvatskih dijalekata u Istri, promjena Istrana u Istrijane i Istrijanstvo sa ciljem stvaranja Republike Istre i njenog izdvajanja iz RH.

I to negiranje postojanja istarskih Hrvata i pretvaranja u "Istrijane", bez da ih itko išta pita, ravno je prisilnoj talijanizaciji između dva svjetska rata, koju je provodila Mussolinijeva fašistička Italija.

To je politika IDS-a, politika segregacije većinskog naroda, koju kao autohtona pripadnica hrvatskog naroda u Istri, nisam i neću nikada prihvatiti!

Ta politika odijuma prema svemu hrvatskom dovela je do međunacionalne netrpeljivosti i sukoba, koji traju i danas, jer čim se netko izjasni kao Hrvat, automatski je ustaša i klerofašist. To se jasno

očituje na dugogodišnjoj zabrani M.P.

Thompsonu da nastupa u pulskoj Areni, dok istovremeno srpski pjevači nesmetano nastupaju. Takvi postupci naravno izazivaju ogorčenje kod hrvatskog djela stanovništva Istre.

Zanimljivo je gledajući povijest, poznato je da su Istrani poštovali sve vlasti koji su se smjenjivale u Istri. Austro-ugarsku, služili su vojsku, ratovali za austrijskog cara, Italiju, služili su u talijanskoj vojsci, ratovali za kralja (još potomci dobivaju talijanske mirovine), Jugoslaviju, služili su JNA, veličaju druga Tita još i danas, samo Hrvatsku IDS-ovci ne prihvaćaju kao svoju državu, i gle apsurdna, u svakoj od država Istrani su se borili da zadrže hrvatski identitet, samo se IDS odriče hrvatskog identiteta. To je potvrda da je IDS antihrvatska, iredentistička i autonomaška stranka!

Čelnici stranke u svojim prvim javnim istupima zauzimaju se za anacionalno

IDS DDI IDZ

OSNOVNE POSTAVKE PROGRAMA IDS-a

IDS je višenacionalna stranka.

Osnovani su je autohtoni istrani, smatrajući da je to njihov dug i obaveza prema precima koji nisu doživjeli da budu gospodari u vlastitoj kući, da u Istri odlučuju o Istri, kao i zbog zabrinutosti za budućnost vlastite djece.

Stranka je osnovana sa osnovnim ciljem Istri vratiti vlastiti regionalni identitet, a građanima Istre dostojanstven život u svom zavičaju. Stranku smo osnovali smatrajući da je došlo vrijeme da Istrani konačno odlučuju o izgledu, razvoju i budućnosti Istre, da o tome odlučuju ljudi koje do sada nitko ništa nije pitao i čije se mišljenje nikada nije uzimalo.

Članom IDS-a može postati svaki onaj građanin svijeta koji želi učestvovati u projektu kulturnog, privrednog, ekološkog i moralnog preobražaja Istre i njenih otoka, odnosno koji prihvaća program IDS-a.

Uvjereni smo da možemo zajedno sa svima onima, koji poštuju kulturu, običaje i sve specifičnosti Istre, postati politički činilac na ovim našim prostorima, koji će biti sposoban realizirati zadatke koje stavljamo pred sebe.

PUNTI BASE DEL PROGRAMMA DELLA DDI

La DDI è un partito plurinazionale.

E' stata fondata da istriani autoctoni, che sentono nei confronti dei propri avi il dovere di realizzare quanto è stato a loro negato, e cioè di essere padroni a casa propria decidendo dell'Istria in Istria, come pure di adoperarsi per il futuro dei propri figli.

Il partito è stato fondato con lo scopo primario di restituire all'Istria la sua identità regionale, e al cittadino dell'Istria un alto livello di benessere civile a casa propria. Abbiamo fondato il partito ritenendo che per gli istriani sia giunta l'ora di decidere delle sorti dell'Istria, perché a decidere possono essere coloro le cui opinioni non sono mai state prese in considerazione e ai quali non è mai stato chiesto niente.

Può diventare membro della DDI qualsiasi cittadino del mondo che desidera contribuire al progetto di riscatto culturale, economico, ecologico e morale dell'Istria e delle sue isole, ossia chiunque accetta il programma della DDI.

Siamo convinti di poter diventare, assieme a coloro che rispettano la cultura, le tradizioni e tutte le specificità dell'Istria, un fattore politico rilevante per questa regione e che sarà in grado di realizzare i compiti che ci siamo prefissi.

Budimo ponosni građani Istre.

Neka Istra bude ponosna s nama!

Vogliamo essere fieri cittadini dell'Istria.

Che l'Istria sia fiera di noi!

društvo, istrijanstvo, autonomiju i pozivaju na bojkot izbora. U svojim izjavama jasno ističu stavove o Republici Hrvatskoj, koja je upravo nastajala. Oni ne doživljavaju Hrvatsku kao svoju domovinu već kao otimačicu njihova integriteta (istarskoga) i ekonomskoga statusa zbog težine tereta hrvatskih prognanika iz ratom zahvaćenih područja Hrvatske koji traže sklonište u Istri, geopolitičkoj periferiji bez oružanih sukoba.

Analiza izjava upućuje na to da čelnici IDS-a nisu uopće htjeli sudjelovati u stvaranju samostalne države Hrvatske. Ivan Pauletta je tvrdio: „Granice postavljene u Istri postavljene su protiv volje istarskog naroda.” Tu tvrdnju ničim Pauletta nije mogao dokazati, jer su na Pariškoj mirovnoj konferenciji o granici nakon 2.svj.rata sudjelovale i hrvatske i slovenske delegacije. Razgraničenje je definirano zaključenjem Pariške mirovne konferencije 10.veljače 1947.godine.

Zanimljivo je i to da je 19. svibnja 1991. godine održan referendum o samostalnosti Republike Hrvatske, kada se 94,17% građana izjasnilo za samostalnost, a Pauletta, tvrdi da su granice postavljene protiv volje istarskog naroda?

U toj svojoj umišljenosti da IDS predstavlja Istru, da je IDS = Istra donose Statut Istarske županije i na Saboru stranke 23.travnja 1994. godine u Rovinju donose četiri tzv. Rovinjske deklaracije:

- O demokratizaciji Republike Hrvatske
- O regionalnom ustrojstvu Republike Hrvatske
- O autonomiji Istarske županije i
- O Euroregiji Istri

Svaki član IDS-a dužan je postupati po tim deklaracijama.

Na osnovu Deklaracija donesen je i Statut Istarske županije, koji nije bio u skladu sa Ustavom RH, pa je Ustavni sud ukinuo 18 članaka Statuta kao neustavne.

https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/1995_02_9_146.html

Stranku su registrirali u Zagrebu, glavnom gradu Hrvatske, znači da je IDS hrvatska stranka, a Hrvatska se nigdje ne spominje? Spominje se Istra kao regija, brisanje granica, jer IDS smatra da nacionalne države ne mogu rješavati pitanja lokalne i regionalne uprave i samouprave.

Dr. Franjo Tuđman uvidio je da ga IDS-ovci sustavno obmanjuju. Kada je Skupština Istarske županije izglasala Statut 1994. godine, Vlada Republike Hrvatske zahtjevom od 14. travnja 1994.godina, pokrenula je pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske postupak za ocjenu usklađenosti odredbi Statuta Istarske županije s Ustavom Republike Hrvatske i sa zakonom. (Odluka Ustavnog suda RH, Službene novine ZI, 1995., str. 103.)

(Odluka Ustavnog suda, op. cit., str. 104.)

Ministarstvo pravosuđa ukinulo 36 članaka, od čega je Ustavni sud svojom odlukom u veljači 1995. godine prihvatio 18 članaka, a 18 članaka je potpuno ukinuo.

Ustavni sud je ukinuo odredbu članka 23. Statuta, koja glasi: “Županija Istarska priznaje i štiti istrijanstvo kao izraz istarskog plurietnosa”.

Prema izmjenjenom Statutu IŽ, istrijanstvo se ne propisuje i štiti, nego samo njeguje!

Stoga je ocijenjeno da članak 8. ID Statuta, odnosno izmijenjeni članak 23. Statuta, nije nesuglasan s Ustavom i zakonom.

https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/full/2008_02_14_435.html

Sa svime time istrijanstvo je propali projekt, jer se na popisu stanovništva 2021.godine nije više moglo izjasniti se kao Istrijan.

3. Projekt Zemlja Istra Ivana Paulette

27.siječnja 1998 .godine pojavio se Ivan Pauletta sa inicijativom Zemlja Istra, koji je javno podupirao jedan dio istarske dijaspore (Australija). Zanimljivo je napomenuti da je Pauletta išao u Rim prezentirati projekt Zemlja Istra. Projekat Zemlja Istra počinje rečenicom da je ”Neupitno i neotuđivo pravo građana Istre na samoodređenje, pravo da samostalno odlučuju o svojoj sudbini ”

Konkretno ” pravo na samoupravnu autonomiju ” i domete “Ograničenje odrediti će sami građani Istre” Precizirano bi to bilo ” Da svako služenje vojnih ,policijskih i drugih službi izvan Istre, građani čine na vlastitu odgovornost” jer da je ” necivilizacijski i ponižavajuće za istarske mladiće da sudjeluju u nazadnim i kriminalnim nacionalističkim ratovima” Zamislite, to se zbilo nakon Oluje 1995, godine!

U projektu Zemlja Istra nabrajaju se zahtjevi sa kojima bi se izašlo pred Sabor RH a to su:

Donošenje Ustava Zemlje Istre

Vlastiti fiskalni sustav

Vlastito sudstvo

Vlastita teritorijalna policija

Vlastito školstvo

Demilitarizacija Istre

Organiziranje Istre kao federalne jedinice unutar Republike Hrvatske!

Ovaj Paulettin projekat je ustvari realizacija IDS-ovih izvornih regionalističkih i separatističkih ideja ...Projekat Zemlja Istra „izazvao je turbulencije u samom IDS-u, jer lako je svako toliko malo medijski izletiti i provocirati, a drugo je ovakav projekat koji govori o konkretnoj realizaciji, prezentirati javnosti. On je ipak ostao trajno u njegovom duhu i samoj biti postojanja stranke. Potpora IDS-u kao takvom u stalnom sukobu sa Hrvatskom vlasti slabi . Svega se 12,1% stanovnika Istre izjasnilo kao Istrijani!

Ivan Pauletta se nakon neuspjeha Zemlje Istre, povukao iz politike. Oglašavao se u medijima nezadovoljan stanjem u IDS-u i njihovim kriminalnim radnjama.. osobito proglasom PREZIREM TE!

Važno je prisjetiti se, i ukazati na činjenicu, kako je taj prevratnički i autonomaški koncept „Zemlje Istre“ trebao dobiti svoj puni izraz u „događanju naroda“, poznatom pod imenom Kongres Istrijana, u Puli . Tu se uspjelo okupiti (1995.godine), brižno pripremljeno i selekcionirano, veliko mnoštvo domaćih i iseljenih Istrijana , esula , raznih (filo)fašističkih, udbaških, KOS-ovskih, yugonostalgijačkih i drugih antihrvatskih snaga sa zadaćom da izglašanom „istrijanskom Deklaracijom“ postave legitimističke temelje za „cepanje Hrvatske“ napisao je Mario Sošić u svom tekstu.

<https://www.ipress.hr/istra/49962-autonomaski-projekt-zemlja-istra-iznova-vreba>

Indikativno je da se na internetu više ne može naći integralni tekst „Zemlja Istra“ IDS se pobrinuo da se makne sve što ga može kompromitirati.

4.IDS-ov antifašizam je po metodologiji i doktrini fašizam

IDS-ova skoro 30 godišnja vladavina Istrom nema demokratska obilježja slobode medija, slobode mišljenja i slobode ljudskih prava. Jedino obilježje i sloboda se ostvaruje na izborima. Iste metode, isti rezultat kao u talijanskom fašizmu!

IDS-ovo jednoumlje, netolerancija i neprihvatanje hrvatske komponente u Istri, su konstanta njihove politike. Svi koji ne slijede IDS-ovu politiku yugoslavenstva, titoizma, komunizma, zamotanog u ambalažu antifašizma su nepoželjni, a pogotovo ako su Hrvati! IDS-ovci su tolerantni, multikulturalni i multietnički prema svim drugim narodima, osim prema Hrvatima, Svi su Hrvati ustaše, a ako su još i vjernici, onda su klerofašisti.

<https://youtu.be/-gejg-VwAA>

Indikativna snimka kao dokaz licemjerne IDS-ove politike, i ne samo njihove, nego svih politika lijevog spektra.

Takvo je ponašanje ljevičara, koji misle da im je svako ponašanje dopušteno. Da se to dogodilo jednom političaru desne provenijencije bio bi medijski razapet , tražila bi se ostavka, prozivalo bi ga se da “derneči”, prozivalo bi se vodstvo stranke da ga sankcionira, ali kada se radi o lijevo

orijentiranom političaru, onda po staroj yugo-komunističkoj školi, ponašanje se prilično mlako osudilo, ali nitko nije nijedan medij nije ni spomenuo ostavku niti bilo koju sankciju.

Još ima obraza kritizirati desnicu, jer po njegovom mišljenju desnica ne bi uopće trebala postojati, pošto je ona njemu osobno nešto neprihvatljivo i negativno. A po čemu je njegovo ponašanje prihvatljivo? To je njegovo poimanje demokracije, gdje višestranačje i pluralizam postoje samo na lijevoj strani političkog spektra. Ni riječi o njegovu neprihvatljivom ponašanju, ni riječi isprike, NIŠTA, kao da se ništa neuobičajeno nije dogodilo? Gdje je tu osjećaj odgovornosti? Nema, nema osjećaja odgovornosti! Koje licemjerstvo- nepojmljivo!

“Desnica je u Hrvatskoj ojačala, a u prostor populističkih igrača ušao je novi akter s izrazito radikalnim stavovima. No, Istra odskače od tog obrasca te smo u tom smislu pokazali da je Istra svijet za sebe i drugačija od ostatka Hrvatske, i na to sam izuzetno ponosan. Istra je još jednom pokazala kako razmišlja otvoreno, tolerantno i napredno. Mi smo vjerovali od prvog dana da možemo i u konačnici smo uspjeli te zahvaljujući našim građanima dokazali da radikalizam u Istri ne prolazi te da Istrijani gledaju udesno jedino onda kada prelaze cestu”

Eto ga pokazao je Boris Miletić svim desničarima, ustašama i klerofašistima kako se treba ponašati, kako se ljevičarski macho tipovi, političari mogu napiti, nadrogirati ili cijelu noć” igrati briškulu i trešetu, ”i biti ponosni na svoje ponašanje bez ikakve odgovornosti.

Kaže Boris Miletić ” Desnica je ojačala...” Zar je svijet po Borisu Miletiću stvoren samo za ljevičare? I to ljevičare poput njega? E baš im daje primjer, imaju se na koga ugledati? Pa on nema nikakav osjećaj grižnje savjesti, nikakav osjećaj odgovornosti, i takvo ponašanje on smatra ”

otvoreno, tolerantno i napredno”???

IDS-ov antifašizam pored nepriznavanja zločina komunističkog jugoslavenskog režima ima još jednu neprihvatljivu komponentu, suradnju sa talijanskim neofašistima. Uporno traženje ustaša i NDH po Istri, gdje ih nikada nije ni bilo. Traženje zabrane HOS-ovih insignija Za dom spremni, nije zapreka IDS-

ovcima da surađuju sa talijanskim neofašistima i da ih dovode u Istru.

Po IDS-u komunistički zločini su u redu, zločinci mogu imati ulice, trgove, parkove, obale, ali glavni problem je njih Za dom spremni!?

Ništa IDS-u ne znači Rezolucija Vijeća EU 1481/2006 o osudi komunizma, po Crnoj knjizi komunizma po kojoj je komunizam pobio stotinjak milijuna ljudi!

Ništa ne znači ni Rezolucija EU Parlamenta od 19.rujna 2019.godine, koja po zločinima izjednačuje fašizam, nacizam i komunizam i u kojoj piše:

5. poziva sve države članice EU-a da provedu jasno i principijelno preispitivanje zločina i djela agresije koje su počinili totalitarni komunistički režimi i nacistički režim;

18. napominje da u javnim prostorima nekih država članica (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veličaju totalitarni režimi, što otvara put iskrivljivanju povijesnih činjenica o posljedicama Drugog svjetskog rata i propagiranju totalitarnog političkog sustava

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_HR.html

Upravo sadržaji iz članka 18, rašireni su po cijeloj Istri. U Puli postoji Titov park. U Fažani se održavaju Titovi dani. Natpisi TITO po cijeloj Istri, na brdu iznad Raše, u masliniku kraj Poreča, obale maršala Tita

Tako se u Istri može čuti da u bivšoj državi SFRJ: „nikada nije bilo komunizma nego se u bivšoj državi gradio socijalizam“ izjavio je Josip Hrvatin, predsjednik Društva Josip Broz Tito iz Labina. Jadno i smiješno, pokazuje potpuno nepoznavanje bliže prošlosti unazad 50 godina. Zamislite: „neshvatljivo je da se izmišljaju takve stvari o Titu“ !? Izmišljaju?

Pa da njega i javnost malo podsjetim na povijesne činjenice: i to logičnim slijedom:

1. Tko je vodio Narodnooslobodilačku borbu 1941-1945. godine?

Komunistička partija Jugoslavije

2. Tko je vodio Komunističku partiju Jugoslavije?

Josip Broz Tito

3. Tko je bio predsjednik Jugoslavije?

Josip Broz Tito

4. Tko je bio vrhovni zapovjednik Jugoslavenske vojske JNA?

Maršal Josip Broz Tito

Tko je vladao u Jugoslaviji, koja stranka?

Komunistička partija Jugoslavije, sa predsjednikom Josipom Brozom Titom

5. Koji društveni sistem je vladao u Jugoslaviji?

Komunistički sa Komunističkom partijom na čelu.

6. Što je bila Narodnooslobodilačka borba?

Oslobodilački rat i komunistička revolucija za novo komunističko društveno uređenje.

Komunistička partija Jugoslavije, je 1952. godine promijenila ime u Savez komunista Jugoslavije!

Nije u Savez socijalista, nego Savez Komunista Jugoslavije.

4. Talijanizacija Istre!

Ono što nije uspjelo Mussoliniju, za vrijeme talijanske vlasti, uspjelo je IDS-u za vrijeme hrvatske vlasti u državi Hrvatskoj. Za samo 6.03 % Talijana naspram 68.33 % Hrvata, dvojezičnošću je obuhvaćeno 67 % stanovnika Istre.

Pitanje manjina odlično su uklopilo u IDS-ovu politiku transgranične Euroregije Istre, projekta Zemlja Istra Ivana Paulette, koja je neslavno propala slovenskim shvaćanjem da taj projekt razbija integritet i suverenitet Slovenije i postavljanjem žilet-žice i ograda na granici sa Hrvatskom u sjevernoj Istri.

Tako je IDS slijedeći politiku negiranja hrvatstva Istre iskoristio mogućnost koju mu je pružio zakonodavac da promjenom statuta lokalnih jedinica samouprave uvede dvojezičnost i tamo gdje po kriteriju zastupljenosti manjine od 30% nikada ne bi bilo moguće uvesti. To je potvrdio i Furio Radin u intervjuu Glasu Istre.

„IDS je, recimo, promijenio Statut tako da mi Talijani u Istri imamo više prava nego što nam je Zakon davao“ Furio Radin u Glasu Istre

<https://www.glasistre.hr/istra/ggg-595893>

5. Demilitarizacija Istre

Boris Miletić poznat je po izjavama u kojima svakom docira i ponaša se kao da je Istra njegov privatni posjed. Na taj način izjavio je da vojni avioni neće prelijetati nebo nad Istrom. Čudna izjava s obzirom da je opće poznato kako je njegov otac kao pripadnik bivše JNA, htio raketirati Arenu i Pulu. JNA Miletiću nije smetala, a HV mu smeta!?

Shvativši ovu izjavu Borisa Miletića kao protuustavnu, koja dovodi u pitanje suverenitet i integritet Republike Hrvatske, poslala sam upit u MORH, koji mi je promptno odgovorio:

“Poštovana, možemo vas izvijestiti da će Hrvatska vojska, kao što je to činila i do sada, štiti integritet cijele Republike Hrvatske, a zaštita zračnog prostora obuhvaća cijeli teritorij Republike Hrvatske.”

Što naravno odgovara i članku 2 Ustava RH

Članak 2. Suverenitet Republike Hrvatske neutudiv je, nedjeljiv i neprenosiv.

Suverenitet Republike Hrvatske prostire se nad njezinim kopnenim područjem, rijekama, jezerima, prokopima, unutrašnjim morskim vodama, teritorijalnim morem te zračnim prostorom iznad tih područja.

I naravno kako u Hrvatskoj političari nemaju osjećaj odgovornosti za izrečeno, tako ni Boris Miletić nije snosio nikakve sankcije za ugrožavanje integriteta i suvereniteta RH.

I na samom svečanom otvaranju vojarnje “Hrvatski branitelji Istre“ u Puli, Miletić je rekao”

“Vjerujem da će Središte za bespilotne letjelice biti učinkovito u civilnoj namjeni i aktivnostima, te da će visokoobrazovani kadar s prostora cijele Istre imati mogućnost zapošljavanja”. Naglasio je civilnu namjenu, iako je zapovjednik središta za besposadne sustave bojnika Zvonimir Mravunac naglasio kako središte po svom ustroju ima velik potencijal za jačanje već ostvarene suradnje s NATO i EU savezom te predstavlja izazov za vojnu i civilnu industriju.

6. IDS I Katolička crkva

Boris Miletić ponašao se kao autokratski vladar, ne samo u Istri, nego je on pokušao uredovati i u Katoličkoj crkvi. Smatrao se pozvan svakom docirati i držati moralne lekcije, Kardinalu Bozaniću i lokalnim svećenicima. Smiješno je i jadro bilo gledati kako izigrava moralnu vertikalnu, a sam sebe je ponizio u izjavi u kojoj potpuno nesuvislo komentira izbore.

Osobito su mu na meti predstavnici Katoličke crkve, kojima je određivao tko sve smije ili ne smije održavati predavanja u Crkvenim prostorima, što sve smiju ili ne smiju raditi i propovijedati župnici u svojim župama i Crkvama, pa mu nije dovoljno naređivati samo lokalno, već treba i samom vrhu Katoličke crkve i kardinalu Bozaniću određivati što treba govoriti, da se “njegovo veličanstvo” Boris Miletić ne osjeti pogođen. A našao se očito pogođen u propovjedi kardinala Bozanića, što ova njegova reakcija i zorno pokazuje. I trebao bi biti pogođen, jer on redovno svaki mjesec prima

plaću iz Proračuna kojeg svi mi punimo, a povrh plaće razne druge naknade za članstvo u Nadzornim odborima, dnevnice, plaćene troškove službenog mobitela, službenog vozača itd, itd. Žestoko je reagirao Boris Miletić na odgovor kardinala Bozanića u uskršnjoj propovijedi na Uskrs 2019.godine:

“vapaji govore o tome da radnici ondje mjesecima dolaze na posao, a ne dobivaju nikakvu plaću i to u dijelovima domovine za koje sa kaže da su najrazvijeniji”.

“Kako je to moguće? Sigurno da o tome znaju ljudi iz politike, kako iz lokalne tako i one najviše. Moguće je da se trebaju rješavati problemi koji su se dugo skrivali pod tepih zbog interesa moćnika, no u takvim igrama i računicama na kraju strada mali čovjek”, rekao je kardinal Bozanić i pozvao odgovorne da u rješavanju nelakih zadataka ne izgube iz vida malog čovjeka koji nije zaštićen. ”Ovim putem želimo iskazati žaljenje što je kardinal Josip Bozanić veliki vjerski blagdan Uskrsa instrumentalizirao za slanje pristranih političkih poruka i ciničnu prozivku naših regija, Istarske i Primorsko-goranske županije, koje, kako kaže, predstavljaju ”najrazvijenije dijelove domovine”. Umjesto političkog agitiranja, kardinal Bozanić mogao je današnje obraćanje iskoristiti da upozori na nehumanu, bešćutnu i nekršćansku politiku zavlačenja koju ustrajno provodi država prema radnicima Uljanika i 3. maja.

Ovim putem apeliramo na crkvene autoritete da se sudrže od političkog navijanja i diskriminacije regije koje im iz njima znanih razloga nisu po volji te da se u duhu Uskrsa aktivno založe za radnike brodogradilišta i doprinesu okončanju njihove višemjesečne patnje.

Isto tako, koristimo ovu priliku da čestitamo Uskrs svim građanima Republike Hrvatske koji slave ovaj blagdan!”- piše u priopćenju za medije predsjednika IDS-a g. Borisa Miletića.

Sve to nije bitno za IDS i Borisa Miletića, ni vapaj Uljanikovaca u pismima koje je predsjednik Jadranskog sindikata Boris Cerovac uputio kardinalu Bozaniću i Papi Franji, ni odgovor koji je u svojoj uskršnjoj propovijedi uputio radnicima kardinal Bozanić!

Zamislite Boris Miletić kaže regije, naglašavam “regije”, a ne županije, da Istra i Primorsko-Goranska županija nisu Katoličkoj crkvi po volji???

Moram se nasmijati, jer upravo je Katolička crkva ta koja je sačuvala hrvatstvo u Istri i Primorju i zaslužna za pripojenje Istre i Primorja Hrvatskoj. To i je ono što ustvari smeta Borisu Miletiću, jer je i premijera Plenkovića žestoko napao, kada je Vlada Viliu Idolu u Puli darovala Porečko-Pulskoj biskupiji u kolovozu 2017. godine.

I još je nešto zanimljivo, naime Boris Miletić koji ne ide u Crkvu, podučava kardinala Bozanića o duhu Uskrsa???

Tako je istim riječima podučavao i župnika u Puli, što je u duhu Kršćanstva???

Bitno je da se Boris Miletić nađe pozvan da svima određuje što će govoriti, kako će govoriti i kada će govoriti, jer on je “neprikosnoveni vladar Istre,” pa bi sada htio zavladatai cijelom Hrvatskom, pa i Katoličkom crkvom!

Međutim bešćutnost IDS-ovaca pokazala se u punoj mjeri, ne pogađa Borisa Miletića tragedija radnika Uljanika, pogađa ga istina koju je izrekao kardinal Bozanić, istina koju su Kardinalu napisali radnici Uljanika i na koje je Kardinal reagirao.

7. Gospodarska politika

Među IDS-ovim biračima omiljena je pošalica:

„ Bolje da nas kredu naši, nego oni priko Učke”

Time opravdavaju što ih je IDS učinio sirotima, što su ostali bez posla, bez domova, kada ih kamatare, blokiraju, kada ribari za koje se nije europarlamentarac Jakovčić založio u EU Parlamentu, dobivaju slovenske kazne, kada nas svih truju sa smradom iz Kaštijuna, kada su rasprodali najatraktivnije priobalno zemljište Barbarigu i Dragoneru i mnogo drugih zemljišta diljem Istre, koja su prenamijenjena i prodana, i kada su razlikom u cijeni napunili džepove njihovi načelnici i gradonačelnici!

A“ naši kredu li kredu“

7.1.Prenamijena poljoprivrednog zemljišta

Da pojasnim; kupi se zemljište po cijeni poljoprivrednog, 4-25 eura ovisno o položaju i kulturi (šuma, pašnjak ili maslinik), općina to zemljište prenamjeni u građevinsko, koje se zatim prodaje po cijeni od 100-200 eura, ovisno o položaju i blizini obale. Ogromna je to zarada, koja je otišla u privatne džepove IDS-ovih načelnika općina i IDS-ovih dužnosnika!

<https://ivijesti.hr/prste-optuzbe-neki-politicari-njihova-rodbina-i-znanci-kupuju-parcele-za-100-000-eura-a-prodaju-ih-za-trideset-milijuna-i-sve-po-zakonu/>

7.2. Uljanik i ostala nestala poduzeća

Da gospodari života, jer je upravo IDS upropastio i uništio živote 4 500 Uljanikovih radnika, njihovih obitelji i njihove djece. Uništio je djetinjstvo njihovoj djeci, koja su IDS-ovom pogrešnom politikom došla na rub gladi, rasturio je obitelji i raselio ih po svijetu u potrazi za poslom i egzistencijom. I ne samo živote Uljanikovih radnika. Bez posla su prije njih ostali radnici Puljanke, Istre-Veletrgovačkog, Mljekare, Mehanike, građevinskog diva Istragradnje, svjetski poznate trikotaže Arena, i to samo u Puli, a gdje je cjela Istra? Da ne spominjem u bescjenje prodan Arenaturist, promašeni projekt Brijuni- rivijera u pulskom zaljevu, kojemu je smetalo brodogradilište Uljanik i zato ga je trebalo uništiti. Zbog čega se mijenjao GUP grada Pule iz kojeg je jasno vidljivo da je zemljište

gdje je stajao Uljanik, nema brodogradnje.

Zanimljiva je sprega Nina Jakovčića i Danka Končara, kojeg su IDS-ovci bili doveli kao spasitelja Uljanika. Danku Končaru dali su koncesiju na 99 godina za bivši kompleks vojne zone na Katarini, gdje tek sada, nakon godina otvara marinu.

Ivan Jakovčić „capo d'Istria“ dobio je lijepu svoticu od 136.089 eura neto, za sjedenje u Nadzornom Odboru njegove tvrtke Arafak u Finskoj. Zanimljiva je povezanost Ivana Jakovčića i Danka Končara, gdje je opet Ivan Jakovčić bio debelo u sukobu interesa, jer je na stranici 159. financijskog izvješća tvrtke Arafak, Danka Končara navedeno da mu je u 2016. isplaćeno 68.000 eura, a u 2017. godini 63.000 eura. Kako je on bio u NO Afaraka sve od veljače 2013. godine, a odstupio je pod pritiskom sukoba interesa u kolovozu 2018. godine, nije teško pretpostaviti da je i prijašnjih godina zarađivao slične iznose samo u Arafaku, ne računajući lijepu plaću europarlamentarca.

Uljez

7.3. Brijuni rivijera

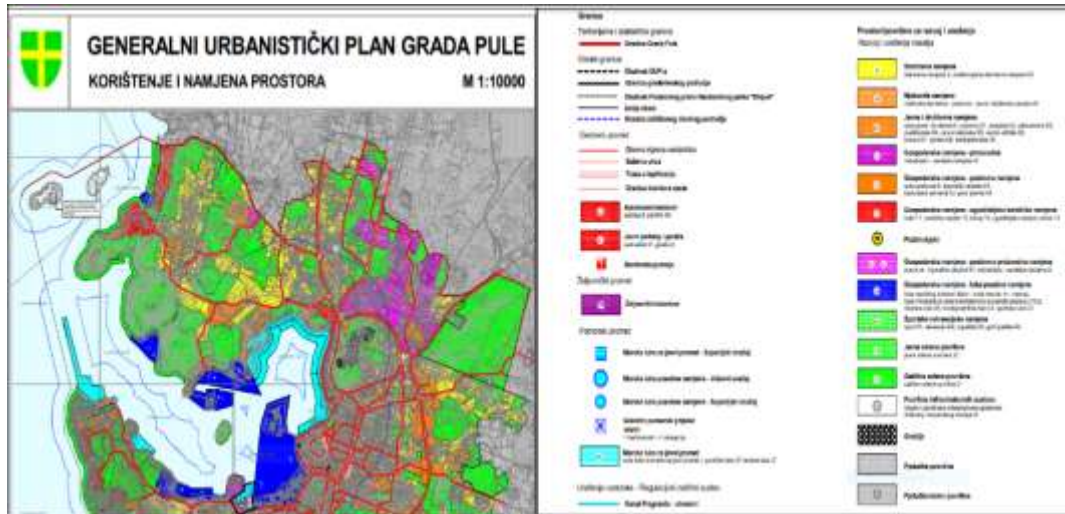
Projekt Brijuni-Rivijera, osmislio je Ivan Jakovčić, kao projekt razvoja turizma na 24 kilometara obalnog pojasa od Bala do Muzila, uključivši i Pulski zaljev. Tvrtka je u 67-postotnom vlasništvu države, a 33-postotnom Istarske Županije.

I naravno Uljanik se po prvoj Jakovčićevoj ideji trebao izmjestiti iz Pulskog zaljeva, pa se spominjao čak i Plominski zaljev, a poslije su mu pospješili likvidaciju.

Krenulo se u promjenu GUP-a, Generalnog urbanističkog plana. Ali tu im se umiješala Zelena Istra, ekološka udruga građana, kojoj se takvi IDS-ovi planovi nisu bili ni ekološki, ni društveno korisni, pa je usporila realizaciju projekta Brijuni rivijera. Evo što je Zelena Istra napisala u prijavi kojoj je prijavila mjerodavnim inspekcijama prijedlog GUP-a, 25.rujna 2007;

“Prijedlog GUP-a u suprotnosti je s općim interesom u prostoru ali i sa strukom: 10-tak novih hotela na zelenim površinama pulskog priobalja, 2 nove mega marine u pulskom zaljevu, gradnja u parkovima, cesta kroz park šumu, zaklanjanje posljednjih slobodnih vidika na more 15-metarskim građevinama, nepotrebni 40-metarski poslovni tornjevi, nametanje projekta Brijuni rivijera na preko 200 hektara priobalja pulskog zaljeva (bivših vojnih zona) na kojima se, umjesto prirodnog prostora za razvoj gradskih sadržaja, namjeravaju graditi isključivo ekskluzivni turistički sadržaji i to davanjem CIJELOG prostora u koncesiju.”

<http://ekologija.hr/news/post/761/zelena-istra-prijavila-konacni-prijedlog-gup-a-grad-a-pule-mjerodavnim-inspekcijama/>

“Osim bivšeg župana Ivana Jakovčića, u nadzornom odboru i/ ili u skupštini Brijuni Rivijere sjedili su: Valter Drandić, Boris Miletić, Grgo Ivezić, Božo Biškupić, Božidar Kalmeta, Marina Matulović–Dropulić, Damir Polančec, Branko Bačić, Damir Bajs, Jerko Rošin, Ivan Glušac, Darko Lorencin, Anton Kliman, Bernard Zenzerović, Alen Damijanić, Vlatko Mrvoš... Kao što vidimo, u tvrtki se izredao sam politički vrh s nacionalne i lokalne razine, a neka su od ovih imena isplivala tijekom istraga o korupciji.

Ne pjeva mu panegirike i hvali ga na sva usta bez osnove, glavni urednik Glasa Istre Robert Frank, ” ni to bez vraga” bi rekli po našu u Istri! Uključio je šjor Nino i državni politički vrh u svoje ambiciozne, a nerealizirane planove, sve u cilju zaštite od odgovornosti, jer nakon svega navedenog ništa od odgovornosti, ni materijalne, ni političke a još manje moralne!

<https://www.glasistre.hr/politika/ivan-nino-jakovcic-enfant-terrible-hrvatske-politike-596928>

Dogodila se najveća pljačka u Istri, jedna od najvećih u Hrvatskoj, prenamjenom, odnosno urbanizacijom i prodajom najatraktivnijih parcela uz more na području Barbarige i Dragonere, sa 1,1 milijun kvadratnih metara prekrasne i nedirnutе istarske obale, koja je bila u sastavu Nacionalnog parka Brijuni, a koja doseže i do 2,5 milijarde kuna. naravno na štetu lokalne zajednice koju nitko nije ništa pitao. Zbog jeftine prodaje i naknadne urbanizacije 1,1 milijun kvadrata priobalja osuđena je bivša načelnica Općine Vodnjan Lidia Delton jer je pri sklapanju tog posla oštetila Vodnjan za 47,2 milijuna kuna. Doduše, kažnjena je samo načelnica, ali ne i ostali akteri iz političkog vrha Istre koji su zajedno sa čelnicima Hypo banke izvukli 80 milijuna eura kredita za projekt Barbarige i Dragonere te ga nenamjenski potrošili.

Nije bio daleko od projekta Brijuni-Rivijera ni bivši IDS-ov gradonačelnik Vodnjana Klaudio Vitasović, koji se isto našao u rodijačko-kumskom kolu pogodovanja i mešetarenja zemljištem, u kojem uspješno sa IDS-ovcima plešu i neki istarski HDZ-ovci. Tijekom 20 godina Vitasovićeve vladavine, na 15 kilometara brijunskog priobalja, nije izgrađen nijedan značajniji smještajni, pa čak ni ugostiteljski objekt.

<https://www.nacionalno.hr/istra-vlast-klaudija-vitasovica-godinama-na-stetu-gradana-pogodovala-mocnom-hdz-ovcu-antonu-klimanu/>

Sve što su stanovnici Vodnjana dobili bila je manipulacija, špekulativno pogodovanje sumnjivim investitorima i jasna averzija prema kvalitetnim investitorima.

8. Četiri suicida mladih ljudi iz samog vrha IDS-a

I na kraju ne mogu a da ne spomenem nekoliko suicida mladih ljudi iz vrha IDS-a, dvoje bliskih suradnika Borisa Miletića. Njima u spomen! Doista ima opravdane sumnje u slučajnost!

Prvo je bilo samoubojstvo Đani Bažona poznatog poduzetnika, potpredsjednika uprave Glasa Istre i zamjenika predsjednika Nezavisne istarske televizije. Đani Bažon (38) pronađen je mrtav 11. veljače 2010. godine oko 13 sati. Prema neslužbenim informacijama, isključena je mogućnost nasilne smrti te sve upućuje na samoubojstvo. Tijelo je pronađeno u garaži obiteljske kuće u naselju Vinežu kraj Labina. Široj javnosti Bažon je bio poznat kao sudionik afere s Ivanom Herakom, bivšim ministrom

turizma, koji je nakon ponovljena suđenja 2007. godine oslobođen optužaba za zlouporabu ovlasti u svome resoru.

„Bio mi je jedan od najboljih prijatelja i jako će mi nedostajati“ rekao je Herak koji ne zna što je Bažona moglo nagnati na samoubojstvo, kao ni Željko Žmak, predsjednik uprave Glasa Istre. Motiv se nikada neće ni otkriti.

Pročitajte više na:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/herak-ne-znam-zasto-se-objesio-djani-bazon-94964>

Drugo je bilo Martine Duras Pauletić, članice IDS-a i savjetnice pulskog gradonačelnika Borisa Miletića, koja je 10. lipnja 2012.godine pronađena mrtva u svom stanu. Preminula je od trovanja ugljikovim monoksidom udišući toksičnu količinu gradskog plina koji sadrži 15 % ugljikova monoksida. Tim priopćenjem iz Policije i Državnog odvjetništva nije bila zadovoljna ni obitelj, a ni javnost, jer nešto je moralo prethoditi i biti povod za suicid.

Pročitajte više na:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/završena-istraga-martina-duras-pauletic-ubila-se-plinom-427142>

Treći je Marin Grgeta (36) član predsjedništva IDS-a i županijski pročelnik Upravnog odjela za decentralizaciju, lokalnu i područnu samoupravu, prostorno uređenje i gradnju. Počinio je samoubojstvo u Funtani 10.kolovoza .2016.godine U Funtani su mještani u šoku. Kažu nam kako je postalo čudno da se posljednjih dana nije viđao u mjestu, iako su mu ispred kuće bili parkirani automobil i motor, pa su prijatelji pošli provjeriti što se događa. Prema njihovim informacijama pronašli su ga mrtvog u kući.

<https://www.vecernji.hr/tag/marin-grgeta-128220>

Četvrti suicid počinio je glasnogovornik Grada Pule Leonard Poropat 10. svibnja 2020.godine. Bio je savjetnik za informiranje i protokol u Gradu Puli, vodio je informativnu grupu Grada Pule na Viberu, ranije je radio i kao novinar i urednik na pulskoj TV Novi. Prema neslužbenim informacijama, glasnogovornik pulskog gradonačelnika Borisa Miletića navodno se objesio. „S obzirom da se ne sumnja u izvršenje kaznenog djela radi zaštite digniteta preminuloga i njegove obitelji nismo u mogućnosti dati više informacija o ovom događaju“ istaknula je glasnogovornica Vitasović.

<http://promise.hr/istra-potresena-cetvrtim-samoubojstvom-u-nizu-medu-mladim-i-istaknutim-ids-ovcima/>

Lili Benčik/hrvatskepravice

02/ 2022

20220330_Bencik-Putin_i_Nevideno_Barabarstvo_U_2022.g..docm

2022-03-31

PRILOG
OSLOBODITELJ PUTIN PROTIV TRULOG ZAPADA
 30 ožujka, 2022

Nevideno barbarstvo u 2022.godini

Osvrt iz internetskih bespuća na rusku agresiju na Ukrajinu. Tekst nije napisan sa namjerom vrijeđanja predsjednika Putina, ni hrvatskih domoljuba pa ni ostalih aktera koji se spominju, kao što nije vrijeđanje hrvatskog naroda i njegovih osjećaja, ni tekst "Lijepa naša haubico" koji je napisao Nikola Bajto, urednik Novosti SNV-a.

Županijsko državno odvjetništvo iz Zagreba riješilo je molim lijepo, da je to satira, jer po članku 38. Ustava RH u Hrvatskoj nema cenzure. Člankom 38. Ustava RH zajamčena je sloboda mišljenja i izražavanja.

Kada je Vladimir Vladimirović Putin započeo specijalnu, osloboditeljsku operaciju na Ukrajinu, demokratsku zemlju sa 44 milijuna stanovnika sa namjerom da je denacificira, demilitarizira i zaštiti svekoliko ukrajinsko pučanstvo od maltretiranja genocidne ukrajinske vlasti, u hrvatskim domoljubnim i vjerničkim krugovima na raznim internetskim platformama, zavladao je sveopće oduševljenje i odobravanje.

Krenulo je, konačno je krenulo! Osloboditelj Putin krenuo je u ljuti i sveti boj protiv trulog zapada, protiv bezbožništva, masonerije, hazara, Sodome i Gomore. Putin je spasitelj kršćanstva,

spasitelj od trulog zapada na kojemu vladaju oholost, bludnost i škrtost:

oholost, kad se duša odmetne od Boga (Otkr., 12,7-9), kada se Boga izbacila iz svakodnevnog života, u kojem vladaju razni Rothschildi, Sorosi, Gatesi, masoni i iluminati.

bludnost, kad se tijelo odmetne od duše (Postanak, 6,5-7), gdje vladaju homoseksualci, transvestiti, pedofili i perverzncijaci raznih vrsta i profila.

škrtost, kad se stvari dignu protiv čovjeka (Postanak, 96,3), gdje vladaju siti, koji gladnima ne vjeruju.

Sve će to sada Baćuška, okićen KGB-ovom aureolom, za tili čas riješiti. Ima on Bože moj vojsku, moderno naoružanje, koja će blitzkriegom brzo stvari dovesti u red.

A hrvatski domoljubi kojima je titovo brzo rješavanje hrvatskog pitanja nakon oslobađanja Zagreba 1945.godine, još u živom sjećanju oduševljeno su prihvatili i počeli odobravati specijalnu putinovu operaciju. Znaju oni kako to boljševici i komunisti efikasno rade. Sjećaju se kako je Tito govorio da će prije Sava poteći uzvodno, nego što će Hrvati imati svoju državu. Tako se ni Ukrajina nikako ne smije osloboditi od skuta Majčice Rusije.

Konačno će nestati kemijskih laboratorija, pandemije, siromaštva, korupcije, pedofilije i pederastije. Bog je pripremio kaznu za nepokajane grješnike, faciendi Domine – (čini, sudi Gospodine) Rat je kazna za oholost naroda, epidemije su kazna za bludnost, a glad je kazna za škrtost.

Putin oslobađa svijet od duboke države, masonerije, hazara i reptila. Svijet sada nakon mjesec dana puno "ljepše" izgleda!

Bog je pripremio „surovu osvetu i tvrdu kaznu božju“, ako se narod ne popravi. Kazna je stoga čin milosrđa. Putin je doslovno shvatio svoju misiju osloboditelja od zapadnih grijeha kaznu božju, pa je iz milosrđa prema ukrajinskom narodu, koji nije ni shvatio o čemu se radi, kišom od stotina tisuća ubojitih projektila zasuo ukrajinske gradove i sela i pobio grješan ukrajinski narod.

Samo je pitanje zašto je u tom svetom boju baš ukrajinski narod odabran? E i to hrvatski domoljubi, biblijski dobro potkovani znaju. Radi se o Hazarima, ako niste znali baš je Ukrajina pradomovina Hazara, 13-tog odmetnutog i zlog židovskog plemena.

E baš ti Hazari, Židovi i Izrael, ušli su u geopolitičku pozornicu. Naime, kako „arapsko proljeće“, uključujući Libiju, Egipat i Siriju, i nije dalo očekivani rezultat, osim kaosa i razaranja, napravljen je plan stvaranja "Novog Velikog Khazara", koji bi se protezao od Sueskog kanala do Baltika i kontrolirao sve rute nafte, plina i transporta "novog Velikog puta svile" koji ide od Azije do Europe i nazad.

Ne znamo mi obični Hrvati, koji se u Crkvi Bogu molimo, što se stvarno događa u svijetu, usprkos poznatim stručnjacima iz geopolitike. Nas indoktriniraju i ispiru nam mozak mas-mediji, kontrolirani od duboke države, zapadne masonerije i soroševe mašinerije. Pravi bogobožni Hrvati domoljubi, kojima su Bog i Hrvatska stalno na jeziku i prstu, imaju jedine točne informacije, informiraju se oni iz samo njima poznatih opskurnih izvora, pa znaju da je stvaranje Hazarskog kaganata počelo u Ukrajini, od narančaste revolucije u Kijevu 2014. godine. Tada je 21. i 22. veljače 2014. u Ukrajini, uz izravno financiranje lokalnih "židovskih" oligarha i Sjedinjenih Država, te uz sudjelovanje više od 300 boraca nacista i instruktora izraelskih specijalnih snaga pozvanih u Ukrajinu osobno od glavnog rabina Kijeva, državni udar srušio legitimnog predsjednika i njegovu pro rusku vladu Viktora Janukoviča. Zašto bi ukrajinski narod sam birao tko će ga voditi, pored Putina i Majčice Rusije? E to je jako razljutilo Bačušku, pravednika, poštenog boljševika i sposobnog KGB-ovca našeg osloboditelje Putina, pa je odmah uzvratio aneksijom Krima, neka se zna tko je jači, tko je gazda. I neka znaju Ukrajinci da im ni CIA, ni nacistički AZOV, neće pomoći. Zna Bačuška kako se će denacificirati i demilitarizirati Ukrajinu.

E puno toga mi neosvijesteni domoljubi Hrvati ne znamo, nismo dobro informirani. Da bismo razumjeli problem, moramo shvatiti da su ukrajinski političari korumpirani, za razliku od putinovih oligarha koji su oličenje pošteno stečenog bogatstva sa svoje dvije ruke ili ne daj Bože hrvatskih tajkuna, koji su se pošteno, ne kršeći niti jedan zakon obogatili. Ma da ne znamo mi da, svi oni svoju djecu školuju na tom trulom zapadu, a ne vidimo ni to da su zbog dobrog života Ukrajinci i Hrvati masovno otišli truhom za kruhom u Rusiju. Krivo smo informirani da su se raštrkali po Njemačkoj i Irskoj, slijepi i nijemi, očarani trulim zapadom, jer kako vidim mnogim hrvatskim domoljubima Bačuška je bliži i miliji od "trulog" zapada! I gle apsurdna, djeca su im nažalost napustila Hrvatsku i otišla u potragu za boljim životom ne u Rusiju, nego u Irsku, Njemačku ili Švedsku!

Nije ni taj truli zapad baš idealno mjesto za život, za običnog malog čovjeka, ali mu pruža mogućnost izbora. Mogućnost izbora u životu, koju Putin nije dao Ukrajincima!

I nikako se velikosrpska agresija na Hrvatsku, 1991-1995 ne može uspoređivati sa putinovom agresijom na Ukrajinu. To ni spominjati, jer će se osviješteni i točno informirani Hrvati žestoko toj usporedbi suprotstaviti. Velikosrbi nisu granatirali hrvatske gradove i sela, vole oni naš hrvatski jezik, našu književnost i naš Dubrovnik, a pogotovo Republiku Istru. Pokupovali su Velikosrbi iz ogromne ljubavi prema Hrvatskoj veliko parče hrvatske zemlje od Slavonije do obale Jadranskog mora za kojim strašno pate, neka se zna da gdje i jedan Srbin to je Srpski svet.

Nikako nije za usporediti Ukrajinu kao samostalnu zemlju, kada je Putin rekao da je Ukrajina ruska zemlja! Zna gazda Putin da ukrajinski jezik ne postoji, da je to ruski jezik. Napisao je Putin doktorsku disertaciju na tu temu nama nezalicama na znanje.

I što sada, mjesec dana od oslobodilačke operacije, nakon grandioznih rezultata invazije koju je ruski predsjednik Vladimir Vladimirovič Putin započeo 24. veljače 2022. godine, kada je razoreno u tren sve što je ljudska ruka, stoljećima i godinama gradila i stvarala, kada ukrajinski gradovi izgledaju kao da su projahala četiri jahača apokalipse?

Što sada kada je osloboditelj Putin poslao preko 4 milijuna Ukrajinaca na taj truli zapad, kada je Ruse kršćane pravoslavce poslao da ubijaju isto tako po vjeri kršćane, braću Ukrajince, jeli svijet izgleda puno ljepše i slobodnije?

I što sad kada se pokazalo da je jedan glumac, zabavljač (svirač k..) predsjednik Zelenski ostao uz svoj narod, da nije pobjegao i napustio Ukrajinu, nego animira cijeli svijet, upozna je ga što se u

Ukrajini događa, moli za pomoć i razumijevanje u borbi protiv puno nadmoćnijeg napadača kao David u borbi protiv Golijata?

Da reći će neki, Ukrajinci su si sami krivi, izazivali su Putina, a Putina se molim lijepo ne smije izazivati, pred Putinom treba klečati, jer on je novi Mesija, osloboditelj kršćanstva od bezbožnog zapada, iako mu metode nisu ni kršćanske ni Božje!

A car Putin samo želi vratiti Ukrajinu pod skute velike carske Majčice Rusije!

I ne smeta to vrlim hrvatskim domoljubima ni kada to čini barbarski, kao pračovjek snagom toljage ili modernih raketa, oni mu plješću i odobravaju! Izgleda da pogrešno shvaćam čovjekoljublje i domoljublje, a Božje zakone da ne spominjem. Moram se bolje informirati.

Lili Benčik /hrvatskepravice

<https://bezcenzure.hr/vlad/osloboditelj-putin-protiv-trulog-zapada/>

20221014_Bencik_Tko_za_svoju_domovinu_moze_napisati_da_je_bijedna.docm

Tko za svoju domovinu može napisati da je bijedna? Samo onaj koji je mrzi iz dna duše!

To su Jugoslaveni koji Hrvatsku nikada nisu prihvatili kao svoju domovinu i koji mržnju prema njoj kanaliraju kroz poklič ZA DOM SPREMNI, i napadima na domoljube pojedinačno. Rezolucija EU Parlamenta od 19.rujna 2019.godine toliko ih je prodrmla u njihovoj uljuljanoj sigurnosti da se neće postavljati pitanje odgovornosti za počinjene jugo-komunističke zločine, da su morali naći motiv prema kojem usmjeriti svu mržnju i bijes i za to im je dobro poslužio pozdravu Za dom spremni.

Kroz traženja zabrane tog pokliča ustvari žele spriječiti ili umanjiti sve zločine počinjene prema Hrvatima na kojima je stvorena Jugoslavija. Napadajući sada potpuno bezopasan Za dom spremni, jer ustaša i ustaštva nema, Jugoslaveni, komunisti, preobučeni u antifašiste provode medijsku hajku izmišljajući ustaše i ustaštvo kao paravan i bacanje magle da se ne spominju komunistički zločini. To stigmatiziranje Hrvatske sa ustaštvom prenijeli su i na komemoraciju Bleiburga i Križnog puta, sa istom količinom mržnje prema Hrvatskoj kao državi i prema svakom tko se izjasni kao Hrvat, stvarajući znak jednakosti Hrvat=Ustaša. Čine to koordinirano, medijskom hajkom Jugoslaveni iz Hrvatske i velikosrbi iz Srbije predvođeni cijelim srpskim državnim vrhom sa predsjednikom Aleksandrom Vučićem.

Jugoslaveni iz Hrvatske predvođeni hrvatskim političarima Ivom Josipovićem, Stjepanom Mesićem i cijelom bulumentom novinara i javnih osoba, medijski dobro popraćeni, stvorili su takvo

neprijateljsko ozračje prema Hrvatima= ustašama, da su otvoreno počeli prozivati premijera Andreja Plenkovića i nazivati ga –ustašom.

I ne samo sadašnji državni vrh, nego idu toliko daleko da prozivaju čak i prvog hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmana, bivšu predsjednicu Kolindu Grabar Kitarović nazivajući to proustaškom invazijom **na zdravu antinacifašističku svijest** :“od gadljive Tuđmanove politološke kameleonštine 1990-ih godina, žestoke protusrpske histerije što je i neposredno po završetku Domovinskog rata polučila niz zločina protiv srpskih civila (Grubori, Varivode, Mokro Polje, Gošić, Uzdolje, etc.) i dugačke liste tzv. *tehnološkog viška* (pretežno hrvatski Srbi), a mržnja made in tzv. *NDH* nije jenjala do danas“ kako sa ogromnim govorom mržnje piše Marijan Vogrinec, ne spominjući jugo-komunističke zločine i velikosrpsku agresiju na Hrvatsku. Namjerno zanemarujući činjenicu da se Hrvatska branila i obranila od velikosrpske, JNA i četničke agresije, ne spominju četničke zločine počinjene u toj agresiji prema Hrvatima. (ali Grubore se mora spomenuti)

<https://www.tacno.net/novosti/gooooool-bijednoj-nasoj-iz-proustaskog-zaleda/>

Otvoreno i javno iskazivanje mržnje huškačkim tekstovima ti medijski veoma dobro plaćeni novinari (mnogi i iz Proračuna RH, što znači novcima svih nas koji punimo taj Proračun) jasno pokazuju svoju velikosrpsku i jugo-komunističku orijentaciju, veličajući jugo-komunizam i diktatora J.B.Tita, po kojoj su Hrvati zločinci, koji nisu zaslužili imati svoju državu. Ustvari cijela njihova djelatnost polazi od samog početka stvaranja samostalne države Hrvatske.

Njihova medijski eksponirana mržnja toliko je otvorena i agresivna da samu Hrvatsku i Katoličku crkvu nazivaju oličenjem zla i pozivaju na progone i likvidacije:“Morali bismo shvatiti porijeklo Zla da to razumijemo...Jedino što možemo učiniti jest onemogućiti to zlo. Ne podučavanjem, ne odgojem, ne obrazovanjem, ne nekom visokoparnom pedagogijom, nego – naprosto ga onemogućiti. Praktično, razumijete li, ne teorijski – nema se ovdje što koga podučavati....tu više nema mjesta razgovoru: sa Zlom se ne pregovara, od Zla se mora otrgnuti....“

Traže ustvari totalitarni pristup zabrana, progona, cenzure, kao što je bilo u jugo-komunizmu, znači „ne pedagogijom, nego praktično, razumijete li, ne teorijski...“

Što je to nego poziv na linč?

To je ta „**zdrava antinacifašistička svijest**“, moram ponoviti tu riječ ZDRAVA, a svjedoci smo njenoga “zdravlja“ u masovnim likvidacijama, teroru i progonima. To znači da je nezdravo kada fašisti i nacisti progone i ubijaju, a kada to isto čine komunisti onda je to zdravo !?

To je taj njihov poremećeni sustav vrijednosti u kojem ljudski život nema istu vrijednost, nego ovisi o ideologiji. Zločin nije zločin kada ga počine komunisti???

Povelja UN o ljudskim pravima po jugo-komunistima je nepotrebna, jer za njih ne mogu svi ljudi imati jednaka prava i pravo na život, nego samo „zdravi antinacifašisti“?

Međutim kako na sreću ljudskog roda ima ljudi i skupina koji stvarno zdravo ljudski razmišljaju, koji osuđuju svaki zločin i svaki zločinački režim, bez obzira na ideologiju ovakav govor mržnje nekolicine jugo-nostalgičara i rigidnih jugo-komunista je ignoriran i stavljen pod slobodu govora i mišljenja, što je njih još više razbjescilo, pa je ta mržnja naprosto prokuljala kroz agitpropovske i huškačke tekstove.

Rezolucija EU Parlamenta od 19.rujna 2019.godine, dala nam je i zakonski okvir za postavljanje pitanja odgovornosti za teror i masovne likvidacije jugo-komunističkih vlasti u periodu od 1945-1990.godine.

Jer vaše postojanje bi bez ustaštva bilo besmisleno.

Koje moralno pravo imaju napadati ZA DOM SPREMNI, oni koji su pod SMRT FAŠIZMU, SLOBODA NARODU, klali svećenike, napunili jame, rudnike, fojbe , Gole otoke i ubijali Hrvate diljem svijeta?

Zar ti i takvi još imaju obraza i morala bilo koga optuživati, a svoje su zločine sakrivali i svjedoke ubijali?

Može li biti većeg zla, od svjesnog činjenja zla, a vikati drugome da je zločinac?

Pa ti i takvi se nikada nisu pokajali, niti osjetili grižnju savjesti za zločine koje su počinili, ili još gore koje odobravaju, a izigravaju moralni autoritet!

Može li čovjek postati tako veliki nečovjek? O MOŽE. očito može!

To mogu i uporno rade velikosrbi, titoisti, ex komunisti i jugo-unitaristi, a sadašnji antifašisti!

Toliku količinu mržnje prema Hrvatskoj državi i Hrvatskom narodu samo oni nose u sebi! Toliko jala i mržnje pokazuje **novinar Bolković, kada upotrebljava riječ ZATRITI. „ovdje jest riječ o nacizmu, jest riječ o ustaštvu, i to treba zatrti“** Zamislite vi tu količinu mržnje da se upotrijebi riječ ZATRITI, samim time što on zna da je blizu sela Raklja od kuda njegov otac potječe jama Golubinka u kojoj su bez suda i presude nakon završetka rata završili svi oni koji su komunistima bili nepodobni.

Romano Bolković kao da ne živi u EU, pa nije čuo da su nacizam=fašizam=komunizam zločinački režimi, nego se ponaša kao agitpropovac i rigidni jugo-komunist. Nažalost pored njega postoji skupina novinara i javnih osoba, koji pišu govorom mržnje i to financiranih hrvatskim novcem, Novosti –SNV-a, SABA RH, Indexa i „slobodoumnih“ osobe iz regiona: Miljenko Jergović, Oliver Frljić, Marinko Čulić, Boris Dežulović, Viktor Ivančić, Sinan Gudžević, Boris Rašeta, Paulina Arbutina, Jerko Bakotin, Dragana Bošnjak, Milan Cimeša, Zoran Daskalović, Ivica Đikić, Tena Erceg, Milan Gavrović, Dragan Grozdanić, Mirna Jasić Gašić, Nenad Jovanović, Vladimir Jurišić, Anja Kožul, Igor Lasić, Bojan Munjin, Tamara Opačić, Ivana Perić, Srećko Pulig i Hrvoje Šimičević, Heni Erceg, Predrag Luci, Jasmila Žbanić, Armando Černjul..... tko bi ih sve nabrojio. Hrvatski Sabor izglasao je Deklaraciju o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnoga komunističkog poretka u Hrvatskoj 1945. - 1990. godine, NN 76/2006

-Podsjećajući hrvatsku javnost – s osjećajem iskrenoga žaljenja, pijeteta i sućuti prema svakoj i svim nevinim i nemoćnim žrtvama jugoslavenskoga i hrvatskoga komunizma – na brojne zločine koji su u ime komunizma, klasne borbe i diktature proletarijata, počinjeni nad građanima današnje Republike Hrvatske i Hrvatima izvan Hrvatske.

Međutim Deklaracija Hrvatskog Sabora i sve Rezolucije Vijeća EU i EU Parlamenta ostale su mrtvo slovo, jer se u Hrvatskoj ne poštuju.

To nepoštivanje Deklaracija i Rezolucija prešlo je u hajku, otvorenu, besramnu, neljudsku hajku na Hrvate u njihovoj vlastitoj domovini, sve sa ciljem uništenja hrvatskog naroda i njegove države, po nepoznatom autoru:

- Ako tvrdiš da si Hrvat, ti si ustaša.
- Ako vjeruješ u Isusa Krista, ustaša si. Ustaša si ako nosiš križić ili krunicu oko vrata.
- Ako na stadionima nosiš hrvatska obilježja ustaša si.
- Ako si član bilo koje pravaške stranke zna se da si ustaša. Ako si član neke hrvatske konzervativne stranke, naravno da si ustaša.
- Ako javno braniš Hrvatske interese naravno da si ustaša. Ako ne voliš antife, tipičan si ustaša. Ako glasno voliš Hrvatsku ili malo tiše, opet si ustaša.
- Ako ne voliš zločinca Tita to je zato jer si ustaša. Ako, ne daj Bože, kažeš nešto protiv Pupovca, Stazića, Ante Tomića, Pilsela, Pavičića, Dežulovića, Frljića, Pofuka, Rade i njegove svojte, Rade Borić, Jelene Lovrić, Gerovca, Bajrušija, Vlašića ...teški si ustaša.
- Ako si protiv pobačaja odmah si ustaša. Ako si protiv Gay brakova, onda si zatucani ustaša i katoliban.
- Ako prozoveš nekog za pljačku Lijepe naše, a taj nije iz HDZ-a, onda si ustaša. Ako antife i četnike prozoveš kao neprijatelje, tek onda si zadržati ustaša.
- Ako slušaš Thompsona, ustašo jedan.
- Ako podržavaš hrvatske branitelje jasno je da si ustaša. Ako slaviš Oluju i Bljesak ustašoidan si. Ako na neki nacionalni praznik izvjesiš na kuću ili prozor hrvatski barjak što si drugo nego ustaša.
- Ako ideš redovno u crkvu izvjesno je da si ustaša. Ako podržavaš udrugu „U ime obitelji“ i sudjeluješ u „Hodu za život“, onda si garant ustaša.
- Ako kažeš i najbanalniju istinu koja se ne sviđa ljevičarima naravno, prikriveni si ustaša.
- Ako ideš na Bleiburg ili na bilo koje mjesto gdje su počinjeni zločini nad Hrvatima deklarirao si se kao ustaša.
- Ako neoprezno negdje izlaneš da si za lustraciju, evo još jednog ustaše.
- Ako kažeš da treba procesuirati sve četničke i druge agresore, ako si za zabranu komunističkih simbola, ulica ili, ne daj Bože, Trga Maršala Tita onda su ustaša na kvadrat.
- A tek ako kažeš Bog i Hrvati

Da je tome tako uvjerimo se svakodnevno u medijima sa tekstovima ispunjenim mržnjom prema Hrvatskoj.

U svom zadnjem tekstu objavljenom na njegovu blogu, kojeg je nazvao „junak našeg doba“ Miljenko Jergović, (neću komentirati naslov, jer tekstovi opisuju kakvo je to „junaštvo“) jasno pokazuje svoju mržnju prema Hrvatskoj sa namjerom potkopavanja državnog integriteta i suvereniteta.

<https://www.jergovic.com/junak-naseg-doba/giorgia-meloni-od-kica-do-krvi-samo-je-jedan-korak/>

Okomio se kao kobac, ne birajući riječi na Giorgiu Meloni, stalno ponavljajući da je fašistkinja :“Buduća talijanska premijerka govori kao fašist, djeluje kao fašist, izgleda kao fašist, ali iz nekog razloga Europljanima, pa među njima ni Hrvatima, hrvatskim političarima, diplomatima, novinarima nije to dovoljan razlog da zaključe da Giorgia Meloni jest fašistkinja.“

Pročitavši ovu rečenicu uvidjela sam kako mržnja može izobličiti čovjeka i pretvoriti ga u nečovjeka, pa sam se zapitala

- Zar izgled otkriva nečije političko opredjeljenje?

- Zar Europljani i svi koje je nabrojao moraju svijet gledati njegovim očima ispunjenim mržnjom?
- Zar su njegovi kriteriji univerzalni i jedino mogući?

Odgovor se sam nameće, to su tipični stavovi totalitarnog načina razmišljanja, koji ne dopušta da postoje drugačije razmišljanje od njegovog, I sve koji drugačije razmišljaju treba likvidirati. Jergoviću smeta što je Giorgia Meloni žena, majka, domoljub, što se nije cijepila, što brani interese svoje zemlje, što živi i brani svoje životne vrijednosti i što se suprotstavlja globalizaciji. Nju su izabrali talijanski glasači, njihovo je to demokratsko pravo, birati koga oni hoće. Kada ljevica razočara i pokaže se nesposobna u obnašanju vlasti, birači biraju druge opcije. Uspoređujući je sa Mussolinijem, Jergović ustvari razotkriva sa kojim ciljem i namjerom je napisao taj pamflet. Sve što je usmjereno prema obrani nacionalnih interesa za njega je kao mahanje biku crvenom krpom pred očima. Odmah ga podsjeti na sve koji brane državu Hrvatsku i Hrvatske nacionalne interese. „Veliku zabrinutost“ iskazao je zbog njenih iredentističkih izjava prema Istri i Dalmaciji, ali ga ni najmanje nisu zabrinule izjave velikosrpskih dužnosnika i njihovo benevolentno darivanje dijelova hrvatske zemlje Italiji, ni druženje IDS-ovaca i Furia Radina sa talijanskim neofašistima. Ni najmanje se nije zabrinuo zbog neopravdane dvojezičnosti koju je uveo IDS, na osnovu koje Meloni kaže da su to talijanske zemlje, jer tamo žive Talijani kao manjina.

U „silnoj“ brizi za manjine sam sebe je doveo u kontradikciju. Okomio se na pulskog gradonačelnika Filipa Zoričića koji u ovoj priči oko izbora Meloni nema nikakvog udjela, osim što je komentirao da ne razumije motive talijanske manjine da glasa za Meloni.

E tu je Jergović pokazao svoje licemjerje i svu bijedu čovjeka ispunjenog mržnjom i samog sebe pokazao. Točno se vidi da je od silne mržnje i bijesa potpuno izgubio kompas. Najprije je neopravdano i ne argumentirano napao gradonačelnika Zoričića: „Ovaj bivši sjemeništarač i nastavnik – što je, oboje, bio i Mussolini...“ Jadno i bijedno, pa čak i utuživo, spominjanje sjemeništarač i usporedba sa Mussolinijem, jer time krši Ustav RH po kojem se u čl.40, svakome jamči sloboda savjesti i vjeroispovijedi i slobodno javno očitovanje vjere ili drugog uvjerenja. Povezivanjem i proglašavanjem Zoričića krivcem za grafite, Jergović je bijesan kao i IDS što su Puljani i Istrani odbacili njihovu politiku rashrvaćivanja Istre i dokazali popisom stanovništva da je Istra Hrvatska. E to Jergović, kao ni IDS, nikako ne mogu prihvatiti. Zato je i uzeo Pulu kao primjer, zamislite tolike godine uvjeravanja da Istrani nisu Hrvati nego Istrijani palo je u vodu, cijela koncepcija građena na odvajanju Istre od njene Matice Hrvatske propala, svela se na 5,13% . Pa tko ne bi bio bijesan i pun jala?

E upravo to je svrha i namjera ovog Jergovićeva pamfleta. A smiješno je i jadno njegovo“ **hrvatska patriotizacija Pule, možda kroatizacija jedne nacionalno odrodene, mješovite i multikulturalne metropole**“

E Jergoviću, Jergoviću jadan li si, i ti i IDS, to ti kažem ja rođena Puljanka, zamisli „kroatizacija Pule, odrodene, mješovite i multikulturalne metropole“ Ha, ha moram se nasmejati, Pula je hrvatski grad bila i ostala usprkos vašoj namjeri da od nje stvorite odnarođenu palanku. U Puli živi po popisu 2021.godine na vašu žalost, 75,88% Hrvata, 3.56 % Talijana, 5,10 % Srba i 3,10% Istrijana.

Evo Jergoviću, Pula nije niti „odrodjena, niti mješovita metropolica“ već hrvatski grad u kojem su Hrvati pokazali svoju otvorenost, dobronamjernost, multikulturalnost i suživot, ali stvaran suživot ili convivenzu, a ne po vašem poimanju odnarođenu.

To je pokazao svojim djelovanjem i gradonačelnik Zoričić, prvo postavljanjem zastave duginih boja na Gradskoj vijećnici, zatim klupom na željezničkoj stanici posvećenoj Đorđu Balaševiću, za što sam ga ja osobno javno kritizirala, pa sadnjom kestena posvećenim Ani Frank, obilježavanjem holokausta, primanjem Izraelskog veleposlanika i drugim akcijama za koje ga ili hvale ili kritiziraju, demokratski, svatko po svom svjetonazoru. Gradonačelnik Zoričić pokazuje da je gradonačelnik svih građana Pule, a ne kao prijašnji IDS-ov Boris Miletić, pod kojim sam bila blokirana kao nepodobna.

Lili Benčik/hrvatskepravice

20221019_Otvoreno_pismo_mons.Draženu_Kutleši_i_svim_hrvatskim_biskupima.docm

2022-10-19

Otvoreno pismo mons. Draženu Kutleši i svim hrvatskim biskupima

Čestitam mons. Draženu Kutleši, Splitsko-makarskom nadbiskupu i apostolskom upravitelju Porečke i Pulske biskupije, na novoj funkciji predsjednika Hrvatske biskupske konferencije sa petogodišnjim mandatom, na koju je izabran u utorak 18. listopada 2022.godine, na 65. plenarnom zasjedanju Sabora HBK u Zagrebu.

Nadam se da će ovom prigodom, Papa Franjo konačno imenovati novog biskupa Porečko-pulske biskupije, koji će zamijeniti mons. Kutlešu.

Isto tako čvrsto vjerujem da će mons. Dražen Kutleša, s obzirom da je od 2012. godine, kao Porečko-pulski biskup boravio u Istri, razumjeti moje otvoreno pismo.

Kao praktična vjernica već sam u više navrata javno preko svog bloga izrazila nezadovoljstvo sadašnjim odnosom vrha Katoličke crkve u Hrvata, prema obespravljenom hrvatskom narodu, koji je ostao bez zadnje potpore u koju se uvijek mogao osloniti, a to je Katolička crkva. Katolička crkva u Hrvatskoj predvođena Kardinalom Bozanićem **“napustila je svoj narod,”** ostavila ga na vjetrometini politike između EU slugu i poslušnika globalizacije, velikosrpske zločinačke politike i SPC koja sa svojim svecima četnicima, koljačima, blati i proglašava problematičnim bl. Alojzija Stepinca, zadnjoj uzdanici hrvatskog naroda, koji se nije dao upregnuti u Titova komunistička kola.

Cvjetnica- Uličnica, nedjelja je muke Gospodnje! Katolička crkva u Hrvata, hrvatski je narod “ostavila na mucu” razapetog, umjesto da ostane uzanj!

Posted on [28 ožujka, 2021](#) by [hrvatskepraviceblog](#)

Katolička crkva u Hrvatskoj predvođena Kardinalom Bozanićem “napustila je svoj narod,” ostavila ga na vjetrometini politike između EU slugu i poslušnika globalizacije, velikosrpske zločinačke politike i SPC koja sa svojim svecima četnicima, koljačima, blati i proglašava problematičnim bl. Alojzija Stepinca, zadnjoj uzdanici hrvatskog naroda, koji se nije dao upregnuti u Titova komunistička kola.

Narod bez duhovnog vođe je izgubljeni narod koji luta, koji nema oslonac, nema se kome obratiti, čast izuzecima svećenicima koji daju sebe da nekako kompenziraju tu duhovnu prazninu.

Katolička crkva uz hrvatski narod i narod s njom

Kardinal Kuharić, bio je pravi duhovni pastir u vrijeme srpske agresije kada nam je bilo najpotrebnije, koji nas je vodio i upućivao da ni u ratu ne gubimo svoje kršćanske vrijednosti. Hrvatski dragovoljci, branitelji sa krunicom oko vrata krenuli su braniti svoje domove, svoju vjeru, svoju domovinu.

Zašto je srpski agresor rušio i palio Katoličke crkve? One su mu bile prve na udaru, zašto? Kada se uništi narodu vjeru, pokorio si ga, uništio dokaze o njegovu postojanju na tom prostoru. Uništio si duh naroda! Što nas Hrvate karakterizira kao narod? Kršćanstvo!

Katolička crkva kojoj smo vjerni kao narod od stoljeća sedmog, kada su Hrvati primili Kršćanstvo i Papi Agatonu potpisali da nećemo nikoga napadati, već samo braniti svoju zemlju i svoj dom, nas je održala kroz povijest, kao narod, naš jezik, našu tradiciju i kulturu. I od tada smo narod vjeran Papi i Vatikanu. Bl. Alojzije Stepinac za tu svoju vjernost podnio je mučeništvo, progon, osudu, zatvor i smrt.

Katoličko svećenstvo u Istri podnijelo je za vrijeme Italije 1918-1943. godine mučeništvo, skupa sa hrvatskim narodom Istre. Svećenici su bili uz narod, patili s njim, pomagali, bili im jedino oni potpora i duhovna i materijalna.

Bl. Miroslav Bulešić je govorio :“ **Spasenje čovječanstva možda ovisi o nama. Između žalosnog, tužnog, krvlju natopljenog naroda mi moramo biti dobri Samaritanci, koji tješimo, liječimo, pridižemo, zavijamo svaku ranu u bijeli omot ljubavi, jer mržnja uzrokuje krvarenje, a ljubav zacjeljuje rane. Ljubavi, ljubavi treba danas u nama, da je možemo širiti riječju a osobito djelom**”:

I uspjeli su sačuvati zdrav duh naroda njegov jezik , vjeru i kulturu.

Dolaskom komunista opet je Katolička crkva bila na udaru komunističkih zlotvora. Ali i tada je Istarsko svećenstvo pomagalo, zahvaljujući njima i mons. Boži Milanoviću Istra je pripala Hrvatskoj. Zbor svećenika Sv. Pavla za Istru uručio je 55 potpisa istarskih svećenika Mješovitoj savezničkoj komisiji sa zahtjevom da se Istra priključi matici zemlji. Zatim su predali istoj Komisiji mirovnoga povjerenstva statistiku istarskih župa (koju je priredio Božo Milanović) s dokazima da u Istri ima 75% hrvatskih i slovenskih župa, 12% talijanskih i 13% mješovitih, što je bilo presudno da po većinski hrvatskom stanovništvu Istra pripadne Hrvatskoj, odnosno tadašnjoj FNRJ. To znači biti uz narod i sa narodom!

Baš zbog te povezanosti sa narodom mučki je ubijen mladi svećenik Miroslav Bulešić, a Francesco Bonifacio bačen u fojbu, gdje mu se gubi svaki trag, mnogi su svećenici uhićeni i zatvoreni na dugogodišnje kazne.

Komunisti su uspjeli u naumu odvojiti jedan dio naroda od Katoličke crkve, mnoge Crkve pretvorene su u skladišta, narod zastrašen udaljio se, neki su se udaljili zbog zapošljavanja, ali ne u cijelosti, veći dio je potihom u tajnosti ostao vjeran svojoj Katoličkoj vjeri i Crkvi.

A što danas čini Katolička crkva u Hrvatskoj?

Od kada nas je napustio i preselio se Gospodinu Kardinal Kuharić, Katolička crkva gubi vezu sa narodom. Kardinal Bozanić nije uspostavio povezanost sa narodom, već sa vladajućima. Pogodujući vladajućima udaljio se od naroda!

Danas je Cvjetnica ili Uličnica u Istri, nedjelja muke Gospodnje

Mnogi vjernici će poći u Crkve sa maslinovim ili palminim grančicama, a koliko će njih moći ući unutra pitanje je organizacije svakog župnika, koji po uputstvu Biskupske konferencije mora poštivati mjere zaštite od Covida -19 .

Maslina je uvijek u Mediteranskom dijelu svijeta bila plemenito stablo, koje je čovjeku darivalo dragocjeno maslinovo ulje, bila je znak Božjeg blagoslova i obilja. Maslina postaje i stablo mira! Mira između neba i zemlje, Boga i čovjeka. Upravo su maslinovim grančicama brojni hodočasnici dočekali Isusa u Jeruzalemu kada je ušao jašući na magarcu, kao svog Mesiju. Veselo su mu pljeskali i pjevali. Taj događaj nazivamo svečanim Isusovim ulaskom u Jeruzalem.

Međutim Cvjetnica pored radosnih poruka, klicanja i slavljenja Isusa, donosi početak Isusove muke i smrt. Najprije ga svjetina slavi, a onda poručuje Pilatu „raspni ga „, Strašan i mučan kontrast, slava pa poniženje od istih ljudi!

Pitamo se kako je to moguće? Čovjeka u masi, svjetina lako povuče, brzo zaboravi dobra djela! Čak i njegovi apostoli, koji su bili s njim i koji su ga pratili nisu ga zaštitili. Zato Cvjetnica i pred nas postavlja izazov. Svetim sakramentom Krštenja i kasnije Svetom potvrdom dajemo obećanje da ćemo slijediti Isusa. A opet griješimo, često i ponekada teško.

Pred nama je Veliki tjedan, u kojem se svaki vjernik može naći. Svatko u životu simbolično nosi neki svoj križ, razočarenje, ranjenost, strah, slabost i trpljenje, a onda kada zaviri u sebe u uskrsnom Kristu nađe snagu i nadu.

Mi Hrvati kao narod stoljećima kroz povijest nosimo križ trpljenja, tuđinske vlasti, ratovali za tuđe gospodare, ginuli za tuđe interese, ali nas je naša vjera, naša Katolička crkva pratila i bila uz nas, imali smo se na koga osloniti. Tako i u vrijeme stvaranja vlastite države, zato smo snagom vjere i pobijedili nadmoćnog neprijatelja! Danas nas taj isti neprijatelj ponovno razapinje, a Vrh Katoličke crkve u Vatikanu i u Zagrebu izgubljen u materijalizmu i raznim interesima to ne želi vidjeti ni spriječiti. Sadašnji se vrh Katoličke crkve priklonio vladajućoj političkoj eliti, umjesto da dijeli sudbinu hrvatskog vjerničkog puka. Ne treba iznositi razloge, oni su kao i obično materijalne prirode.

Povoda za ovo pismo ima dosta, ali zadržati ću se na nekoliko događaja koji su jasno ukazali da se Katolička crkva u Hrvata distancirala od hrvatskog naroda.

1-Istanbulska konvencija 2018.godine.

Nakon posjete premijera Plenkovića kardinalu Bozaniću oštrica Katoličke crkve protiv IK se otupila. Nije bilo propovjedi protiv, svećenici se nisu otvoreno izjašnjavali, a Biskupska konferencija izdala je mlako priopćenje koje nikoga nije obvezivalo. Dati svoj glas ZA ratifikaciju Konvencije značilo bi, između ostaloga, otvoriti vrata nečemu što je u suprotnosti s ljudskom stvorenosti, s naravnim zakonom.

Katolička crkva se kao autoritet trebala žestoko suprotstaviti izglasavanju IK, jer u Hrvatskoj živi 86,28 % Katolika. Sa Zakonima u koje je nakon izglasavanja Istanbulske konvencije ugrađena rodna ideologija, predsjednik HDZ-a i premijer Plenković direktno se suprotstavio hrvatskom narodu kojemu je ideološki neprihvatljiva, protivna njegovom katoličkom identitetu!

2.Odgođa kanonizacije bl. Kardinala Alojzija Stepinca

Veliko nezadovoljstvo vlada odnosom prema kanonizaciji bl. Alojzija Stepinca, koji je u hrvatskom narodu svetac, bez obzira na sve mutne radnje oko njega.

Hrvatski biskupi slijedeći Papin neostvarljivi ekumenski san sa SPC-om, prepustili su bl. Alojzija Stepinca u kandže Srpske pravoslavne crkve da se sa njim izruguje, da ga ponižava i optužuje, a skupa s njim i hrvatski narod koji ga štuje. Bl. Kardinal Alojzije Stepinac je svijetla moralna vertikala u mračnoj srpskoj politici krivotvorina i laži. I umjesto da se bore na sve moguće načine, hrvatski biskupi ga prepuštaju toj mračnoj politici SPC-a!? SPC-a koja je stala i potpisala lojalnost Nedićevoj Srbiji:

„Sveti Sinod SPC-a izjasnio za lojalnost novim vlastima te prihvatio da će održavati sve naredbe njemačkih vlasti.“ Budući da je SPC pristala na suradnju sa njemačkim vlastima, podržavala je Milana Nedića i četnički pokret Draže Mihailovića.

Povezanost SPC-a s četničkim pokretom i s generalom Milanom Nedićem imala je korijene u zajedničkoj želji da se stvori Velika Srbija u novoj Europi, što je najjasnije izrazio Draža Mihajlović koji je planirao stvoriti Veliku Jugoslaviju i unutar nje Veliku Srbiju, u kojoj bi se stvorile zajedničke granice između Srbije; i Slovenije, a Bosna i Sandžak bili bi očišćeni od muslimanskog i hrvatskog pučanstva. Ta je ideja u četničke redove privukla niz svećenika SPC-a koji su u tim postrojbama bili ih zapovjednici ih glavni ideolozi, a njihove su žrtve bili pored Hrvata i Muslimani. Posebnu vrijednost imaju dokumenti koji govore o progonu Židova u Srbiji, a u kojima su aktivno sudjelovale srpska policija i četnici, te izvješća njemačkih časnika iz 1942. godine koja govore o Srbiji kao prvoj zemlji u Europi očišćenoj od Židova, odnosno Judenfrei. Nije poznato da su svećenici SPC-a spašavali Židove, naprotiv!

3. Vrh Katoličke crkve u ovoj pandemiji nije smjeo zatvoriti Crkve!

Crkve su kroz povijest uvijek bile sveta mjesta, svima otvorena, a ovaj puta su podlegli svjetovnoj vlasti koja nema ovlasti nad crkvenom imovinom. Prema Ugovoru o pravnim pitanjima između Svete stolice i Republike Hrvatske (prvi od ukupno četiri ugovora) Hrvatska je zajamčila Katoličkoj crkvi nepovredivost mjesta za bogoštovlje – crkava, kapela te crkvenih prostora. Članak 7 toga ugovora definirao je, međutim, neke iznimke kad državna tijela mogu stupiti u crkveni prostor hitno i bez najave crkvenim vlastima. Predstavnici države mogu upasti u prostor crkve ako tragaju za osobom za koju osnovano sumnjaju da je počinila kazneno djelo za koje je predviđena kazna veća od pet godina zatvora, bilo da je riječ o pripadniku klera ili osobi koja se skriva na prostoru crkve. “Međutim, upadanje policije u crkvu u ovakvim situacijama radi kontrole provedbe protuepidemijskih mjera nije preporučljivo jer je crkva zaštićena od policijske kontrole“. Tu je Katolička crkva napustila narod i stala uz vlast. Još mi je u živom sjećanju kada su se 2015. godine branitelji invalidi sklonili u crkvu Sv. Marka u Zagrebu pred progonom Ostojićevih „milicajaca“.

4. Jasenovac, SPC, Patrijarh Porfirije

Hrvatski biskupi sa oduševljenjem su dočekali izbor Patrijarha Porfirija Perića. Biskup Škvorčević bio je nazočan i kod njegovog prvog posjeta Jasenovcu, crkvi Sv. Ilije, oko koje SPC uz pomoć Vlade RH namjerava izgraditi memorijalni centar, koji bi posjećivale svakodnevno školske delegacije. Tom prigodom je Patrijarh Porfirije pozdravio biskupa Škvorčevića: „Velika je radost što je danas prisutan i požeški biskup Antun Škvorčević s kojim sam dijelio mnoge nevolje, ali i dobra. Zajedno s vladikom Jovanom, uz pomoć Božju, ulagali smo napore u nadilaženje distanci i nesporazuma nadavši se da je Bog taj koji sve iscjeljuje.“

Da, da, da bi nakon toga episkop pakračko-slavonski Jovan pojasnio: „Novi patrijarh srpski **Porfirije** dolaskom u manastir Jasenovac poručuje srpskom narodu gdje je njegov identitet“ i nastavio „Dva krila identiteta srpskog naroda, jedan je kosovski, a drugi jasenovački, to je ono što određuje naš narod i našu Crkvu i to je ono što patrijarh Porfirije prepoznaje, on dolazi i poručuje cijelom našem narodu gdje je naš identitet“

A to i ja prepoznajem kao jasenovački srpski identitet koji će Hrvatskoj neprestano visjeti kao Damoklov mač, nad glavom, upravo zahvaljujući Vrh Katoličke crkve u Hrvata, jer je nedugo nakon tog susreta održana zajednička, međureligijska molitva u organizaciji Požeške biskupije. Na molitvi su iz Katoličke Crkve sudjelovali apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj msgr. Giorgio Lingua i požeški biskup msgr. Antun Škvorčević, iz Srpsko-pravoslavne Crkve pakračko-slavonski episkop Jovan Čulibrk, iz Koordinacije Židovskih općina u RH Luciano Moše Prelević i iz Islamske zajednice zamjenik predsjednika Mešihata Mevludi ef. Arslani. Nevjerojatno kako Katolički biskupi i većenstvo

nasjedaju na tako prozirne, slatkorječiwe podvale SPC kao da ih ne poznaju!

Vrh Katoličke crkve u Hrvatskoj veoma dobro je poznata prošlost i djelovanje SPC. Zašto nisu Papu Franju detaljno obavijestili o djelovanju SPC u vrijeme srpske agresije na Hrvatsku? Zašto nisu Papu Franju izvijestili o svecima koljačima SPC-a? Bi li Papa Franjo imao moralno pravo tražiti izjašnjenje o svetosti Bl. Alojzija Stepinca da je znao da je SPC proglasila svecima masovne ubojice, četnike koljače ?

Zašto nisu Papu Franju informirali da je SPC 1995. godine, pravomoćno u Parizu osuđena za poticanje na genocid u Srebrenici? Zašto? Puno pitanja, a odgovora za sada nema.

5. Esther Gitman, Patrijarh Porfirije.

Esther Gitman je ne mogavši šutjeti na laži i objede Patrijarha Porfirija upućene prema bi. Alojziju Stepincu, zatražila njegovo javno očitovanje odnosno objašnjenje. Kako se nitko osim nje nije javio, opet sam reagirala:

Sramotno! Zar nam stranci moraju braniti istinu o Bl. Kardinalu Alojziju Stepincu? Što radi vrh Katoličke crkve? Što rade hrvatski akademici? Što rade hrvatski povjesničari?

Posted on [25 travnja, 2021](#) by [hrvatskepraviceblog](#)

Esther Gitman traži odgovore od Patrijarha Porfirija Perića, mada mislim da ih neće dobiti: „Zašto je Porfirije, ubrzo nakon što je unaprijeđen za nasljednika patrijarha Irineja, kao jedan od svojih prvih zadataka izabrao napad na sjećanje na Alojzija Stepinca, s nadom da poništi uzdizanje Stepinca do svetosti.“

Esther Gitman, Židovka, rođena u Sarajevu 1939. godine, koja je preživjela progone Židova zahvaljujući Bl. kardinalu Alojziju Stepincu. američka je povjesničarka, koja se posvetila istraživanju holokausta, sa naglaskom na NDH, napisala je dvije knjige:

- *Kad hrabrost prevlada: spašavanje i preživljavanje Židova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj 1941.-1945.*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2012., 2. izd. 2019.)
- *Alojzije Stepinac: Pillar of Human Rights*, Kršćanska sadašnjost d.o.o. – Hrvatsko katoličko sveučilište, Zagreb, 2019.

Zbog svojih istraživanja preselila se 2002. godine na godinu dana u Zagreb, da bi mogla na licu mjesta pregledavati dokumente u Hrvatskom državnom arhivu i evo što je izjavila kada je završila:

„Hrvati su spasili tisuće Židova, a Stepinac je svetac“

„Paveliću su ljudi slali peticije, svojim imenima i prezimenima tražili su milost za Židove. Ti su ljudi lučonoše mira, a takvih dokumenata o otporu fašizmu nema ni jedan europski narod“ riječi su Esther Gitman.

Pronašla je u Hrvatskom državnom arhivu desetke tisuća dokumenata, bilježila sve što je našla o spašavanju Židova u NDH. Naišla je na zauzimanje Hrvata za Židove, kod Pavelića osobno i kod ostalih visokih dužnosnika NDH. Trebala je građanska hrabrost riskirati svoj život za spašavanje Židova. Ni jedan narod, nije se tako otvoreno usprotivio progonu Židova kao Hrvati prema vlastima NDH.

Za potrebe svoje doktorske disertacije osobno je razgovarala sa 77 svjedoka, preslušala 200 snimljenih svjedočanstava i pregledala na desetke tisuća dokumenata. Na osnovu svih tih pregledanih i preslušanih dokumenata došla je do zaključka da velika većina Hrvata nije podržavala Pavelića, nisu ga oni izabrali već im je on nametnut od Hitlera i Mussolinija, nakon što im je Vladko Maček odbio biti sluga pokorni. Zato i je Pavelić Mačeka poslao u logor Jasenovac, gdje je bio od listopada 1941, do ožujka 1942. godine, a do kraja rata u kućnom pritvoru.

Esther Gitman s pravom, postavlja pitanje zašto se nije našao ni jedan Hrvat da znanstveno prouči i obradi kako su Hrvati u NDH spašavali Židove i ne samo njih, nego i predstavnike srpskog naroda? Svi se bave samo osudom zločina NDH. Državni vrh redovno komemorira u Jasenovcu, SPC neprestano optužuje i ponižava hrvatski narod, hrvatski povjesničari tipa Jakovina, Klasić, Goldstein, svako istraživanje vam komunističke povijesti proglašavaju povijesnim revizionizmom, tko to može tražiti po arhivama i dokazati suprotno, da je bilo Hrvata koji su se hrabro usprotivili rasnim zakonima i progonu nevinih ljudi.

Ima ih koji istražuju, ali ne sa potporom službene politike RH, već samoinicijativno, bez dovoljno materijalnih sredstava i bez potpore medija. Događa se upravo suprotno, svako istraživanje koje otkriva istinu službena politika proglašava povijesnim revizionizmom i na društvenim mrežama blokiraju svaki takav sadržaj.

Stepinac je bio duboko svjestan da će zločini iz NDH biti veliki uteg na hrvatskom narodu, čega smo nažalost svjedoci, ali isto tako zahvaljujući Esther Gitman znamo da je bilo hrabrih Hrvata koji su žrtvovali sebe da bi spasili druge.

[‘I u najmračnijim trenucima, postoji svjetlost velikodušnosti pojedinaca’](#) Esther Gitman

Nije čudno ponašanje službene hrvatske politike jer znamo da je vode djeca komunizma! Od njih očekivati da podrže istraživanja koja bi pokazala da su im očevi ili djedovi bili ubojice, iluzorno je očekivati. Ali čudi ponašanje vrha Katoličke crkve u Hrvata. Radi se o katoličkom blaženiku, kojemu SPC podmeće, a time i cijelom hrvatskom narodu.

Čudno se ponaša vrh Katoličke crkva u Hrvata. Umjesto širenja istine i obrane lika i djela Bl. Kardinala Alojzija Stepinca, kao što to radi Židovka Esther Gitman, biskupi surađuju sa episkopima i patrijarhom, hvaleći se ekumenizmom, i onda im Patrijarh pokaže što je cilj njegovog ekumenizma, isključiva namjera spriječiti kanonizaciju Bl. Kardinala Alojzija Stepinca!

Kome to pogoduje vrh Katoličke crkve ?

Koji narod predstavljaju hrvatski biskupi?

Čiji su duhovni pastiri?

Razočaravajuće u ovim teškim vremenima za opstojnost hrvatskog naroda i hrvatske države. Gdje je hrvatskim biskupima i velikodostojnicima u vrhu Katoličke crkve hrabrost i požrtvovnost koju su kroz povijest hrvatskog naroda pokazali njihovi prethodnici, kada se odlučivalo o sudbini hrvatskog naroda? Nema je, previše su se udaljili od naroda, priklonili se vladajućima, ne žive sa narodom, ni uz narod!

Podsjećam ih na istarsko svećenstvo u vrijeme Italije od 1920-1943.godine koje je jedino ostalo uz hrvatski narod, koje je patilo i prošlo golgotu skupa sa narodom, i upravo zahvaljujući njima Istra je pripojena Hrvatskoj.

Podsjećam ih na banjalučkog biskupa Franju Komaricu koji je ostao uz svoj narod u Banja Luci i pomaže koliko može, ne samo katolicima, nego svim potrebitima.

Podsjećam na kardinala Vinka Puljića, nadbiskupa Vrhbosanske nadbiskupije, koji je stao uz svoj narod, usprkos napadima zaluđenih jugokomunističkih ostataka, kada je slavio misu za masovne žrtve Bleiburga i Križnog puta 2019.godine.

Podsjećam na kardinala Franju Kuharića, koji je bio pravi duhovni pastir u vrijeme srpske agresije kada nam je bilo najpotrebnije, koji nas je vodio i upućivao da ni u ratu ne gubimo svoje kršćanske vrijednosti. Hrvatski dragovoljci, branitelji sa krunicom oko vrata krenuli su braniti svoje domove, svoju vjeru, svoju domovinu.

Kardinal Božanić pokleknuo je pod pritiskom vladajućih, ne uzevši u obzir novija znanstvena istraživanja i ponovno nametnuo hrvatskom narodu krivnju rekavši između ostalog na komemoraciji u Jasenovcu 2019.godine:

“Ne možemo isključiti iz ovoga spomena ni djecu i unučad počinitelja, čiji su životi obilježeni zločinima otaca i djedova, te im je potrebno pročišćenje istinom”

Kojom istinom!? Kad istina nije utvrđena! Manipulacija brojem žrtava jasno je dokazana!

Pri tome nije spomenuo nevine žrtve komunizma, ni djecu i unučad komunističkih zločinaca.

Njima ne treba pročišćenje istinom, zločinima bez kazne, njihovih očeva i djedova!? Zašto oni ne nose stigmu komunističkih zločinaca? Oni su na vlasti, njih se ne smije spomenuti!

Zar je bilo teško odgovoriti kao što je odgovorila Esther Gitman citirajući Stepinca?

„Optužujete me da sam neprijatelj vlade države i naroda Jugoslavije. Molim vas recite mi koja je bila moja vlada 1941. godine? Je li to bio poticatelj Simović u Beogradu – izdajnik, kako ga vi zovete – onaj u Londonu, ili Vi u šumama ili onaj u Zagrebu? ... Nismo mogli ignorirati vladu ovdje, čak iako je to bio ustaški režim. Tek od 8. svibnja 1945. imate pravo ispitivati me i smatrati me odgovornim. Ukratko, izjavio je ...

„ Moja je savjest čista i neću više o tome reći ništa. Možete donijeti tisuću dokaza, ali nikada nećete moći dokazati niti jedan zločin protiv mene!“ Njegov moto bio je:

„Samo jedna rasa stvarno postoji, a to je Božanska rasa. Njegov rodni list nalazi se u knjizi Postanka. Svi oni bez jedne iznimke, bilo da pripadaju rasi Cigana ili nekoj drugoj, bilo da su Crnci

ili civilizirani Europljani, bilo da su prezirani Židovi ili ponosni Arijevci, imaju isto pravo reći ‘Oče naš koji jesi na nebesima’.”

Drugi citat: Stotinu puta tijekom suđenja nazivan sam „optuženikom Stepincem.“ Nema nikoga toliko naivnog da ne zna da s optuženikom Stepincem ovdje na klupi sjedi zagrebački nadbiskup, metropolit i sv. poglavar Katoličke crkve u Jugoslaviji.

Završni citat: nisam bio persona grata ni Nijemcima ni Ustašama; Nisam bio Ustaša niti sam položio njihovu zakletvu kao neki službenici ovog suda koje ovdje vidim.“

Patrijarh Porfirije izjavljuje na HTV-u da su neka stajališta Bl. Alojzija Stepinca „duboko problematična „, da je “ljudsko zlo malo gdje pokazalo svoju ružnoću kao u Jasenovcu, ali da to mjesto treba biti temelj iz kojeg će se širiti poruke mira“ Koja je to vrhunska podvala patrijarha Porfirija; nevjerojatna, bizantinska!? Iz Jasenovca će se širiti poruke mira i stalno iznova će ga držati u centru pozornosti javnosti i podsjećati na „genocidne Hrvate“. I nije trebalo dugo čekati, nakon samo par dana u Spomen području Jasenovac kod spomenika „Cvijet“ održana je međureligijska molitva u organizaciji Požeške biskupije. Porfirije je postigao svoj cilj.

Zašto katolički biskupi nasjedaju na podmetanja SPC-a? Pa znaju što je SPC !

6. Dominikanac, pater Dominik Kristijan Gerbic.

Konačno se našao hrabar mladi svećenik sa izrazito domoljubnom propovjedi koji je šokirao lijeve-yugokomunističke medije, političare u Hrvatskoj i Srbiji, sa tvrdnjom da se Katolici uvijek moraju ponašati kao katolici, u javnom, političkom i privatnom životu, a ne samo u Crkvi. Osobito ih je sablaznilo objašnjenje patera da:

“Svako naše DA i HDZ-u i SDP-u i Možemo i svim lijevima je NE za Hrvatsku!“ što je istina, jer vladajuće političke elite rade protiv interesa hrvatskog naroda, pa je konačno netko i na HRT-u to mogao vidjeti i čuti! Ovakva propovijed došla je uz veliko odobravanje, kao melem na ranu obespravljenog hrvatskog naroda u vlastitoj državi, nakon godina pritisaka i naturanja jugokomunističkih vrijednosti, koje su odavno trebale završiti u ropotarnici povijesti..

Nisam očekivala osudu iz redova Katoličke crkve, ali ona je odmah uslijedila od patera Grbića iz crkve Predragocjene Krvi Kristove iz Prozorja, mjestaša kraj Dugog Sela. Sramotno se opet potvrdilo dodvornništvo Katoličke crkve vladajućoj lijevo-yugokomunističkoj političkoj "eliti" umjesto da brani svoje pravo sudjelovanja vjernika i svećenika u političkom životu kakvo ima SPC i njihovo sveštenstvo! Ovako su se pridružili hajki na Boga, Crkvu, vjernike i fra Dominika umjesto da su mu pružili bratsku svećeničku i redovničku podršku.

Znači da u zemlji sa 86,28 % katoličkih vjernika , Katoličku crkvu treba komunističkom logikom zatvoriti u Sakristije, a Srpska pravoslavna crkva sa 4,44% pravoslavnih vjernika, može javno istupati sa svojom velikosrpskom retorikom!?

HRT se odmah distancirala od propovjedi patera Dominika, ali gle čuda nije se nikada distancirala od intervjuja koji su oni osmislili sa Patrijarhom Porfirijem i to na dan Sv. Josipa zaštitnika Hrvatske.!?

Pitanje se samo nameće: u kakvoj mi to državi živimo?

7.Istarsko svećenstvo od 1918-1945.godine

Stoga podsjećam biskupe, vladajuće i cjelokupnu javnost na istarsko svećenstvo od 1918-1945 i njihovu borbu za očuvanje jezika i identiteta istarskih Hrvata u vrijeme fašizma i ratnih zbivanja. Istarsko svećenstvo je ostalo uz narod, bilo mu jedini prozor u svijet, jedina uzdanica i jedina duhovna potpora. Stradavalo je i stradalo čak i više nego sam narod, jer su bili školovani , intelektualci, pa su ih upravo zato i terorizirali. Da nije bilo njihovog političkog angažmana, da su se ispričavali vladajućima, Istra bi bila izgubljena. Mons. Božo Milanović je bio pozvan od Tita da

sudjeluje na Mirovnoj konferenciji u Parizu 1946. godine na kojoj se odlučivalo o sudbini Istre nakon rata.

Titovi partizani su bili istjerani iz Trsta od strane saveznika, oformljene su bile Zona A , Zona B i slobodna zona Trsta. Tito je vidio da bi mogao izgubiti sve što je vojno osvojio, pa je poslao u Trst po Božu Milanovića da bude pregovarač kao najbolji poznavatelj stanja u Istri. I doista podatke koje su prikupili mons. Božo Milanović, Zvonimir Brumnić i drugi hrvatski svećenici bili su jedan od glavnih argumenata zašto je Istra pripala Hrvatskoj koja je bila tada u sastavu FNRJ. Granice su dogovorene Pariškim mirovnim sporazumom od 10.veljače 1947. godine po etničkom načelu, pa je zbog toga načela Trst pripao Italiji, a Istra Hrvatskoj. Glavni dokument po kome se u Parizu postupalo bila je Spomenica hrvatskog svećenstva u Istri. Savezničkoj komisiji za razgraničenje Julijske krajine donesena u Pazinu 12. veljače 1946. godine. Spomenicu je donio "Zbor svećenika sv. Pavla za Istru", a potpisali su je predsjednik Tomo Banko, tajnik Miro Bulešić, odbornici Božo Milanović, Leopold Jurca, Josip Pavlišić, Antun Cukarić i Srećko Štifanić, kao i 48 članova odbora. Tada je bilo normalno da svećenici sudjeluju i odlučuju o političkim pitanjima, a sada bi ih zatvorili u sakristije i Crkve? Pater Dominik rekao je jednu istinu za sve vjernike:

"Ne možemo biti Katolici samo u Crkvi, a da onda u kafiću, na ulici ili u političkoj stranci nismo više Katolici"

Poslije pripojenja Istre Hrvatskoj, umjesto zahvale, istarsko svećenstvo bilo je proganjano, bl.Miroslav Bulešić zaklan, a bl,Francesco Bonifacio bačen u jamu!
A danas je teško stati uz narod i podržati svećenika koji je govorio istinu!

8.Zabrinjavajući rezultati popisa stanovništva po Katoličku crkvu

Sve to naravno odrazilo se i na vjernički puk. Njih 186 960 ili 4,83% izjasnilo se Kršćanima, ali ne i Katolicima. Nisu se odrekli Boga, ali jesu Katoličke crkve.

Pokušalo se to opravdati nesporazumom popisivača ili zbunjujućim obrascem, ali čvrsti Katolik se ne zbuni.

Smanjenje broja Katolika u Hrvatskoj trebalo bi iskreno zabrinuti Biskupe. Po popisu stanovništva 2021.godine u Hrvatskoj se kao Katolicima izjasnilo 78,97 % naspram popisu 2011 godine od 86,28%.

U Istri su brojke alarmantne. Istra izrazito Katolička ima u prosjeku svega 65,32 % Katolika, a Kršćana 4;81%, što je u hrvatskim okvirima razočaranih u Katoličku crkvu. Doduše velika je razlika između ruralne i obalne Istre, kao i u relaciji izjašnjavanja po narodnosti. Obalni dio, u kojem su najveći gradovi je miješano stanovništvo, tu je prosjek 65%, (Pula, 54,61%, Poreč, 67,75% i Umag 65,12%), jer ima manje Hrvata i vjernika, dok u gradovima i općinama u središnjoj i ruralnoj Istri (Pazin 75,19%, Vižinada 87,13%, Barban 85,43%) je prosjek oko 80%

Znači da su ipak Istrani, još uvijek tradicionalno vezani uz Katoličku crkvu.

Lijepo je biti Hrvat, ljubiti Boga, bližnjega svoga! Tu živjeti, tu i umrijeti!

Lili Benčik/hrvatskepravice

20221109_Bencik_Lili__Split-SABA_RH_antifasisti.docm

2022-11-09

SABA RH izvršila juriš: Osma "neprijateljska" ofanziva na hrvatske branitelje i dragovoljce Domovinskog rata!?!

 SAVEZ ANTIFAŠISTA I ANTIFAŠISTIČKIH BORACA REPUBLIKE HRVATSKE, ZAJEDNICA UDRUGA
 ANTIFAŠISTIČKIH BORACA I ANTIFAŠISTA ŽUPANIJE SPLITSKO-DALMATINSKE I
 UDRUGA ANTIFAŠISTA I ANTIFAŠISTIČKIH BORACA GRADA SPLITA

POZIVAJU NAS NA
 SVEČANU PROMOCIJU KNJIGE
PRVA HRVATSKA REPUBLIKA 1945. GODINE
 U izdanju Udruge antifašista i antifazišičkih boraca Grada Splita,
 uz finansijsku potporu SABA RH

Promocija
 će se održati u subotu, 12. studenoga 2022. s početkom u 13:30 sati
 u dvorani „Čelkog osma“ u Zagrebu, Sabličeva ul. 20
 Promociju otvara predsjednik SABA RH Franjo Habulin

O knjizi govore autori:
 Prof. dr. sc. Josip Milat: *Prva vlada Republike Hrvatske, dvojbe koje to nisu* - vodičelj projekta i moderatorka
 Prof. dr. sc. Dražen Labić: *Suvremene implikacije formiranja prve Vlade Federalne Hrvatske*
 Prof. dr. sc. Aleksandar Jakir: *O porijeklim okolnostima i značenju formiranja prve vlade Federalne Demokratske
 Hrvatske u travnju 1945.*
 Tihomir Ponoš, novinar i publicist: *Od Bakarićeve do Medićeve vlade - legitimitet i diskontinuitet*
 Mladen Krnić, novinar: *Prva narodna vlada hrvatske - odjek u javnosti i medijima*

U knjizi se pored navedenih nalaze i autorske radove:
 Akademik Arsen Bašić: *Narodna Vlada Hrvatske od 14. travnja 1945. - Revolucija, demokracija i ustavno pravo*
 dr. sc. Tihomir Rajšić: *Hrvatska djelavnost i hrvatski republikanizam u doba nastanka Narodne Republike Hrvatske
 1945. - 1947. i u doba stvaranja samostalne Republike Hrvatske 1990. - 1992. - usporedna
 analiza.*

Molimo Vas da svoje sudjelovanje na promociji najavite do 9. studenoga 2022.
 na email: sabha@sabha.hr ili na telefon 01-083 9996.

Ne mireći se sa gubitkom Jugoslavije, SABA RH, uporno nameće svoje jugo-komunističko titoističko naslijeđe kao temelj Republike Hrvatske, a pridružuje im se i udruga VEDRA iz Splita. Podsjećam da je 8.listopada 1991.godine, izglasana Odluka Sabora Republike Hrvatske od 8.listopada 1991.godine o raskidu državno-pravnih sveza sa SFRJ

1. Republika Hrvatska od dana 8. listopada 1991. godine raskida državno-pravne sveze na temelju kojih je zajedno sa ostalim republikama i pokrajinama tvorila dosadašnju SFRJ,
2. Republika Hrvatska odriče legitimitet i legalitet svim tijelima dosadašnje federacije – SFRJ,
3. Republika Hrvatska ne priznaje valjanim niti jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Ovom odlukom točka 3, sve je rečeno, ali SABA RH i VEDRA se nikako sa time ne mogu pomiriti i onda pišu nebuloze.

**„Uostalom, da Republika Hrvatska nije utemeljena na tekovinama NOB-a, ne bi imali što braniti“ VEDRA hrvatski antifašistički web magazin
NETOČNO**

Hrvatski branitelji sa hrvatskim narodom branili su svoju zemlju od JNA, velikosrba i pobunjenih Srba, na kojoj obitavaju tisuću godina prije vaših tekovina, koja bi da je nisu obranili zajedno sa vašim tekovinama završila u Velikoj Srbiji. I to je nepobitna činjenica. I zato su bili SPREMNI i život dati!

Udruga VEDRA na svom portalu iznosi teze „dvojbe koje to nisu“ A jesu!

<https://www.vedra.hr/teme/obljetnice/dvojbe-koje-to-nisu/62y>

Tekovine NOB o kojima piše VEDRA, što se tiče hrvatskog pitanja, ustvari su tekovine Andrije Hebranga, jer je za njih zaslužan Andrija Hebrang kojega je Tito upravo zbog tih tekovina dao likvidirati. Hrvatska je pobjegla iz Jugoslavije, radi represije zbog tih tekovina.

Ustav RH definira da je Republika Hrvatska nastala - na povijesnoj prekretnici odbacivanja komunističkog sustava i promjena međunarodnog poretka u Europi, hrvatski je narod na prvim demokratskim izborima (godine 1990.), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost.

– u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.

Licemjerno, javno predstavljanje SAAB RH

SAAB-ovi „borci“ me preko svog portala <https://sabh.hr/> progone zbog mojih stavova koji su dijametralno suprotni njihovim, ja sa prohrvatskim, oni totalno titoističkim jugoslavenskim, sa namjerom da me „smire“. Da su neka druga vremena vjerojatno bi me već za svagda „smirili“, poznatim metodama iz njihove neprežaljane Jugoslavije.

Hrvatska je ipak članica EU, usvojene su mnoge Deklaracije o ljudskim pravima, civilizacijskim dosezima koji osuđuju komunizam kao totalitaran, zločinački i represivni režim, pa me pokušavaju zaplašiti preko nekog ostarjelog mentalnog titoiste, koji mi prijete sa 30 godina zatvora i 200 tisuća kuna kazne, misleći da će me to „smiriti“!?

A u prvom članku Statuta SABA RH piše:

„zalaganje za ostvarenje ljudskih prava, jednakosti ljudi pred zakonom i za vladavinu prava, pravo na različitost i na međuljudsku toleranciju, a protiv diskriminacije: rasne, nacionalne, vjerske, spolne i kulturne te protiv organiziranog kriminala, korupcije i mita“

Znači „pravo na različitosti i na međuljudsku toleranciju“ je mrtvo slovo u Statutu SAABA RH.

U tom smislu licemjerstva i lažnog predstavljanja, izdavanje ove knjige Prva hrvatska republika 1945.godine, da su autori samostalno izdali knjigu, smatrala bih je povijesnim istraživanjem, ali kada je u izdanju Udruge antifašista i antifašističkih boraca grada Splita, uz financijsku potporu SABA RH, a pisac je član udruge VEDRA, dr.sc. Josip Milat, predsjednik Nadzornog odbora, onda je to čista manipulacija sa namjerom nametanja jugo-komunističkog, titoističkog naslijeđa kao temelja Republike Hrvatske.

Tijela udruge VeDRA		
Srednjoškolski odbor	Nadzorni odbor	Sud časti
1. Ranko Belšić, dipl. jur. - predsjednik VeDRA	1. prof. emerit. dr. sc. Josip Milat - predsjednik	1. Martin Kumič, prof. - predsjednik
2. Veselko Gabričević, general HV u miro - potpredsjednik VeDRA	2. Rato Vrujak	2. Josip Erceg, admiral RH u miro
3. dr. sc. Zoran Radman - ugostitelj	3. Bugle Stacho	3. Mirko Kasumović
4. Luka Čičarić, general HV u miro	4. Nibela Bobić, brigadir HV u miro	Likvidator
5. Fjeter Klarid	5. Marko Veselišević	1. Božica Vidan, dipl. jur.

UDRUGA VETERANA DOMOVINSKOG RATA I ANTIFAŠISTA Split

Da je to točno potvrdila je i udruga Vedra:

<https://www.vedra.hr teme/obljetnice/dvojbe-koje-to-nisu/62y>

U nepotpisanom tekstu, znači da iza teksta stoji cijela udruga, jer nitko svojim potpisom ne želi javno biti odgovoran za napisani tekst, odgovaraju na moje zaključke kao „politikantsko negiranje vrijednosti tekovina antifašističke borbe, time i formiranja Vlade Federalne Hrvatske, kao upravno-pravnog temelja suvremene hrvatske države“

Udruga VEDRA poziva se na stavke Preambule Ustava RH, a to su odluke ZAVNOH-a.

<https://www.vedra.hr teme/obljetnice/dvojbe-koje-to-nisu/62y>

Odluke ZAVNOH-a spominju se u preambuli u nabrajanju povijesnog slijeda izražavanja tisućljetne nacionalne samobitnosti i državnu opstojnost hrvatskoga naroda, u različitim državnim oblicima i povijesnom pravu hrvatskoga naroda na punu državnu suverenost.

Kao što se spominju odluke ZAVNOH-a, spominje se i srednjovjekovna samostalna država Hrvatska u IX. stoljeću; spominje se i osnutak Banovine Hrvatske godine 1939. kojom je obnovljena hrvatska državna samobitnost u Kraljevini Jugoslaviji;

Njezinom uspostavom stvorena je zasebna jedinica sa širokim ovlastima u području zakonodavne, upravne i sudske vlasti s obilježjima državnosti, koja statusu federalne jedinice. U njezine su ovlasti preneseni poslovi poljoprivrede, trgovine, industrije, šuma, rudnika, građevina, socijalne politike i narodnog zdravlja, tjelesnog odgoja, pravde, prosvjete i unutarnje uprave, osim vanjskih, vojnih i sigurnosnih te onih poslova koji su osiguravali jedinstveni gospodarski i novčarski sustav. Predviđena je potrebna financijske samostalnost iz autonomnih prihoda kako bi Banovina uspješno mogla obavljati poslove iz svojih ovlasti. Organizacija vlasti u Banovini Hrvatskoj predviđala je da zakonodavnu vlast u ovlastima Banovine obavljaju zajednički kralj i Sabor. Sabor je vrhovno zakonodavno i predstavničko tijelo u poslovima iz ovlasti Banovine. Upravnu vlast imao je ban, koji je morao supotpisati svaki pisani čin kraljevske vlasti u Banovini. Bana je imenovao kralj, a odgovoran je Saboru i kralju. Banska se vlast ostvarivala preko 11 odjela kojima su na čelu bili odjelni predstojnici što ih je postavljao ban. Prvi ban Banovine Hrvatske bio je I. Šubašić. Znači ZAVNOH je jedna od dionica tisućljetnog puta hrvatskog naroda ka ostvarenju samostalne države Hrvatske.

VEDRA na svojoj stranici tvrdi „tu dvojbe nema“ Hrvatska je nastala na tekovinama NOB. Ima dvojbe, itekako ima, jer manipuliraju zaključcima koji se ne temelje na činjenicama i to iz novije povijesti.

Manipulira sa priključenjem Istre Hrvatskoj tvrdeći da je ZAVNOH 20. rujna 1943. godine poništio Rapalski i Rimske ugovore.

Odluka ZAVNOH-a o priključenju Istre Hrvatskoj, bila je bez ikakvog značaja na Mirovnoj konferenciji u Parizu 1946-47. godine

Italija je kapitulirala 8. rujna 1943. godine. Rodoljubi Istre već su se organizirali i bez Komunističke partije, 13. rujna 1943. godine, Ljubo Drndić samoinicijativno je u zgradi "questure" u Pazinu napisao proglas „ istarski narode“. Proglas "Istarski narode" koji je pročitao Joakim Rakovac, imao je snažan politički učinak na Istrane.

Danas priznaju da je poznati proglas od 13. rujna 1943. "Istarski narode", djelo Ljube Drndića, a ne Okružnog NOO-a. Dušan Diminić o tomu piše: "Koliko se sjećam, na put u Istru krenuo sam 14. rujna 1943. u društvu s drugom Ljubom Drndićem, koji se zatekao ondje. On je iz Istre došao štampati velike proglase u kojima se objavljuje oslobođenje Istre s Hrvatskom i Jugoslavijom". I odnio taj Proglas u Otočac gdje je bilo 2. zasjedanje ZAVNOH-a.

Istarski rodoljubi na čijem su čelu su već ojačali komunisti, preradili u Proglas od 13. rujna 1943. godine, u kojem nije bilo Tita i Jugoslavije, pa 25. rujna 1943. u Pazinu donose proglas o sjedinjenju Istre sa Hrvatskom, u okviru buduće Jugoslavije. Te se odluke potom potvrđuju u Jajcu na zasjedanju AVNOJ-a dva mjeseca kasnije

Istine radi treba napomenuti da je dr. Ante Pavelić također donio odluku o ništetnosti ugovora sa Italijom, tako da prvo pripojenje Istre Hrvatskoj dolazi 10. rujna 1943. godine, kada Ante Pavelić ukida sve sporazume sa Italijom (tj. Rimske ugovore) te pripaja Istru NDH, što nije imalo nikakvog učinka, jer je uslijedila Rommelova ofenziva kada su Nijemci nahrupili i uveli novi teror u Istri.

Istra je oslobođena od Nijemaca u svibnju 1945. godine, Titova vojska ušla je u Trst i onda se zbog velikog broja likvidacija lokalnog stanovništva, što je izazvalo bijes Saveznika, morala povući, pa je formirana Slobodna zona Trsta, Zonu A (saveznička uprava) i Zonu B (jugoslavenska uprava).

Pitanje Istre rješavalo se na Mirovnoj konferenciji u Parizu 1946-47. godine i da nije bilo istarskog svećenstva i matičnih knjiga, kojima su dokazali Saveznicima da je 75% stanovništvo hrvatsko, Istra bi pripala Italiji. Prema tome u slučaju Istre odluka ZAVNOH-a je bila potpuno bez ikakvog značaja na Pariškoj mirovnoj konferenciji.

ZAVNOH političko tijelo NOB-a kojim se gradila nova vlast

ZAVNOH je bilo opće političko predstavničko tijelo sudionika antifašističke borbe na području Hrvatske u 2.svjetskom ratu. Na 3.zasjedanju ZAVNOH-a u Topuskom 9.svibnja 1944.godine donijeta je odluka o ZAVNOH-u kao vrhovnom zakonodavnom i izvršnom organu državne vlasti demokratske Hrvatske.

Izglasana je Deklaracija o osnovnim pravima naroda i građana demokratske Hrvatske, po demokratskim principima i ljudskim pravima kakve i danas poznajemo, ali uz ograničenje slobode. Vrijednost slobode, odnosno oslobodilačkog pokreta (NOP-a) je norma novog krivičnog prava. Iza vrijednosti slobode stoji represivni mehanizam novog prava, kojim se štiti stvaranje i opstanak novog društvenog sistema. U tome se očituje jednoduše komunizma, legalizirana represija i sužavanje ljudskih prava.

Predsjedništvo ZAVNOH-a povjerilo je Vladimiru Bakariću mandat za sastavljanje Narodne vlade Hrvatske, koja je bila osnovana u Splitu 14.travnja 1945.godine. Mandat prve narodne Vlade demokratske Hrvatske trajao je do 21. srpnja 1945.godine. Posljednje zasjedanje ZAVNOH-a održano je 24–25. srpnja 1945.godine u Zagrebu. Tada je promijenio naziv u Narodni sabor Hrvatske.

Sve to provedeno je nedemokratski, bez općih i demokratskih izbora.

Kratko je trajala demokratska Vlada u Titovoj komunističkoj Federativnoj narodnoj republici Jugoslaviji. Dokaz za to je političko ubojstvo Andrije Hebranga, Hrvata visokog dužnosnika Komunističke partije (sekretar CK SKH, član Politbiroa KPJ, ministar lake industrije u FNR Jugoslaviji) zbog sukoba sa Titom oko hrvatskog pitanja.

„Andrija Hebrang je nezaobilazna figura novije hrvatske političke povijesti. Uspio je Hrvatsku prevesti iz tabora poraženih na stranu saveznika, pobjednika u Drugom svjetskom ratu. Stvorio je Federalnu Državu Hrvatsku koja je bila pravni temelj hrvatskog osamostaljenja 1990. godine.

Hebrang je tvorac sadašnjih hrvatskih granica, a one, uzevši u obzir povijesne okolnosti i uvjete u kojima su povlačene, zasigurno nisu mogle biti šire nego što jesu.

Ne može se nikako umanjiti ni Hebrangov odlučni zahtjev priključenju Baranje Hrvatskoj. Do 1945. godine Baranja nikada nije bila sastavni dio Hrvatske. Usprotivio se i izgradnji Auto-ceste bratstvo i jedinstvo smatrajući to potrebnim, ali tek onda kada za takvu prometnicu budu postojala vozila i koja bi po njoj mogla prometovati. Također se zalagao za kasniju izgradnju kanala Dunav-Tisa-Dunav, znajući kolika su sredstva za to potrebna, koja tadašnja porušena privreda nije imala niti je mogla akumulirati. Tražio je objašnjenje zašto se sad (1945.) opet pokušava opljačkati Hrvatsku predloženim tečajem zamjene 100 kuna za 2,50 dinara, dok je u Srbiji bio predložen tečaj za razmjenu 100 prema 5.35 Jedini se u Politbirou usprotivio nacionalizaciji malih i srednjih poduzeća, smatrajući to neprimjerenim postojećem hrvatskom gospodarstvu.“

<https://hrcak.srce.hr/file/155968>

[Andrija Hebrang smetao je Đilasu i Rankoviću, jer je u NOV, bilo više Hrvata od Srba. Hrvati su u velikom broju pristupali NOV, nakon Paveličeve predaje Dalmacije Italiji \(Rimski ugovor\) i nakon kapitulacije Italije, pa su ga zbog svega optužili kao ustaškog špijuna i ubili.](#)

Njegov istražitelj, Mile Milatović, godinama se upinjao ne bi li dokazao kako je Hebrang bio ustaški špijun. Uhićeno je stotinjak nevinih ljudi, ali nitko nije htio Hebranga lažno teretiti. Knjiga koju je napisao uz pomoću Đilasa “Slučaj Andrije Hebranga”, tiskana je u 50.000 primjeraka, što samo po sebi govori da je bila predviđena kao propagandni materijal. (isto kao i ova knjiga) Pobio ju je argumentirano, rečenicu po rečenicu, Zvonko Ivanković-Vonta.

Za ilustraciju jugo-komunističke represije :

Uhićeni su Vladimir i Margita Frajtić. Frajtić je bio osuđen na smrtnu kaznu, zatim je kazna ublažena na doživotnu. Kasnije na dvadeset godina. Odležao je dvanaest - potpuno nevin. Margita Frajtić je u Glavnjači bila zatvorena 33 mjeseca. Nevina. Olga Hebrang je osuđena na 12 godina, a odrobijala je osam i pol. Nevina. Bogdanka Podunavac optužena je kao dio Hebrangove grupe, tj. kao ustaška - gestapovska špijunka. “Umrla” 1951. godine u Glavnjači.... Još su mnogi nevini ubijeni u zatvoru. Vidi: Ivanković Vonta, Zvonko, Hebrang, Zagreb, 1988., str.295-319.

Isti obrazac SAAB RH koristi i danas prema Hrvatima, optužbama za ustaštvo eliminirati svaku kritiku u svrhu očuvanja „tekovina NOB-a“

Nitko ne osporava da je Badinterova komisija uzela Ustav SFRJ iz 1974.godine kao osnovu za određivanje granica budućih samostalnih država. Taj Ustav je jedino dobro djelo koje je Tito ostavio hrvatskom narodu. Valjda mu je pod stare dane proradila savjest, a i bio je duboko svjestan velikosrpskog ekspanzionizma i raspada Jugoslavije, kada on ode sa političke scene.

Taj Ustav je pravni temelj za određivanje granica budućih država, što naravno Srbi nisu priznali. Oni su u raspadu Jugoslavije vidjeli prigodu ostvarenja njihova „vekovna sna“ o Velikoj Srbiji, naravno sa teritorijem Hrvatske, na crti Virovitica-Karlobag.

U tome je bit i čista podvala, jer Hrvatske ne bi ni bilo na „tekovinama antifašističke borbe“ nego bi bila u Velikoj Srbiji, da nije bilo otpora hrvatskog naroda 1991-1995.godine. SAAB-ovci bi se lako dogovorili sa „braćom Srbima“. Portal sabh.hr pun je komemoracija i obilježavanja jugoslavenskih praznika i dana ustanaka naroda i narodnosti Jugoslavije.

<https://sabh.hr/obiljezavanje-78-godisnjice-oslobodenja-lacarka-i-srijemske-mitrovice/>

<https://sabh.hr/obiljezavanje-78-godisnjice-oslobodenja-rume-od-fasizma/>

Koliko ja poznajem zemljopis Sremska Mitrovica i Ruma su u Srbiji!

VEDRA u svom tekstu NETOČNO i ZLONAMJERNO i SRAMOTNO , bez iznošenja činjenica tvrdi da hrvatski branitelji nisu stvorili Hrvatsku državu, nego da je ona nastala na tekovinama NOB-a. Da nije bilo hrvatskih branitelja tekovine NOB-a bi skupa s vama VEDRA-šima završile u Velikoj Srbiji!

VEDRA- Odluka o raskidu državno-pravne povezanosti SRH s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ-a stupila je na snagu 8. listopada 1991. godine, čime je Republika Hrvatska i formalno-pravno postala samostalna i suverena država. **Time je ustavno pravno prestala biti federalna i odredila se kao neovisna suverena Republika Hrvatska, dakle prije početka Domovinskog rata! NETOČNO, ZLONAMJERNO i SRAMOTNO od VEDRE.**

Domovinski rat odnosno prvi oružani sukob, počeo je 1.ožujka 1991.godine u Pakracu.

- Naime 1.ožujka u pakračkoj policijskoj postaji po naredbi njihova zapovjednika Jove Vezmara došlo je do razoružanja 16 policajaca Hrvata, a ostala četvorica su bila udaljena s dužnosti. S policijske postaje skinuta je hrvatska zastava i postavljena je zastava Republike Srbije. U pobunu se uključila i JNA koja je poslala svoje tenkove iz Bjelovara koji su tu večer prošli kroz Lipik i Pakrac kako bi demonstrirali svoju moć. Drugoga dana hrvatski specijalci koji su došli iz Bjelovara u jednoj munjevitoj akciji povratili su policijsku postaju u nadležnost hrvatske države. Na njih su tom prilikom zapucali pobunjeni srpski policajci s položaja na Kalvariji. Uzvratili su im hrvatski specijalci

Pročitajte više na: <https://www.vecernji.hr/vijesti/pakrac-1-ozujka-1991-dan-kada-je-poceo-rat-u-hrvatskoj-936155> - www.vecernji.hr

- Zatim je uslijedio „krvavi Uskrš“ na Plitvicama 31.ožujka 1991.godine kada je pala prva žrtva JNA i velikosrpske agresije mladi policajac Josip Jović.
- Zatim je slijedio pokolj 12-torice hrvatskih policajaca u Borovu selu 2.svibnja 1991.godine, koji su počinili pobunjeni Srbi.
- Potom je uslijedio 1.kolovoza 1991.godine pokolj u Dalju koju su počinili pripadnici JNA i paravojsnih postrojbi, ubijeno je 39 osoba, 20 hrvatskih policajaca, 15 pripadnika Zbora narodne garde i četiri pripadnika Civilne zaštite.
- 25.kolovoza 1991.godine počeo je napad na Vukovar, prvi tenk je uništen i srušena 2 zrakoplova.
- 29.kolovoza 1991.godine masakr 10 civila i spaljeno selo Skela (u općini općina Glina),

- 4.rujna 1991.godine masakr u Četekovcu, Balincima i Čojlugu kod Podravske Slatine ubijena su 22 hrvatska civila (muškarci i žene uzrasta između 18 i 80 godina) i dvojica policajaca. Četnici iz okolnih sela od ranog su jutra započeli s jakim minobacačkim napadima, a potom, kad su ušli u sela, nemilice su ubijali i masakrirali svoje dojučerašnje susjede. Cijeli dan trajalo je njihovo orgijanje - uz rafale iz strojnica, životinjske urlike, ubijanja, pljačku i palež kuća i gospodarskih zgrada.

E da mi je znati tko je iz VEDRE napisao ovako diletantski tekst?!

VEDRA-ši Domovinski rat 8.listopada 1991.godine još nije ni nije počeo., ha? VEDRA-ši u laži su kratke noge.

VEDRA-Upravo rezultat referenduma bio je „okidač“ Miloševiću i vodama velikosrpske politike za agresiju na Republiku Hrvatsku.

NETOČNO, očita namjera okriviti Hrvatsku za rat.

Velikosrpska agresija na Hrvatsku planirana je još memorandumom SANU iz 1986.godine.

Miloševićevim preuzimanjem Komunističke partije Srbije, započela je realizacija velikosrpske ideologije, koja je začeta još 1844.godine sa NAČERTANIJEM Ilije Garašanina . To je ključni dokument o velikosrpskim planovima osvajanja susjednih zemalja.

Oduzimanjem oružja TO Hrvatske od strane JNA, pokazana je sprega JNA i velikosrpske ideologije. 23.svibnja 1990.godine Ivica Račan SDP-SKH, tadašnji premijer predao je protuustavno i protupravno oružje TO JNA i time razoružao hrvatski narod. Da bi nakon toga, JNA dio tog oružja podijelila pobunjenim Srbima.

VEDRA-U povijesnom je slijedu, plebiscitarnom voljom svih njezinih građana, Republika Hrvatska i de jure postala samostalna država prije agresije na njezinu neovisnost i teritorijalni integritet.

NETOČNO, SRAMOTNA LAŽ

Hrvatska je postala neovisna raskidom svih sveza sa SFRJ 8.listopada 1991.godine, a otvorena , oružana agresija je počela 1.ožujka 1991.godine.

Balvan-revolucija ili početak stvaranja Velike Srbije, započelo je 17.kolovoza 1990.godine uz potporu JNA. Taj dan Srbi slave kao „Dan ustanka srpskog naroda“ i taj datum smatra se početkom rata s Hrvatskom.

Srbi su 30. rujna 1990. godine na sjednici SNV-a proglasili autonomiju srpskog naroda na „etničkim i istorijskim teritorijama“ 21. prosinca 1990. godine izglasan je Statut SAO Krajine, s glavnim gradom Kninom.

Daljni korak u provođenju srpskih ciljeva bio je ulazak općine Pakrac u sastav SAO Krajine 22. veljače 1991. Ta odluka izazvala je prvi oružani sukob srpskih pobunjenika i hrvatske policije, u koji se umiješala JNA kako bi zaštitila srpske pobunjenike.

VEDRA-Prema tome, teza da su državu „stvorili“ hrvatski branitelji u Domovinskom ratu nije i ne može biti prihvatljiva.

NETOČNO, SRAMOTNA LAŽ.

VEDRA-Doprinos je branitelja u oslobađanju okupiranih teritorija i očuvanju teritorijalnog integriteta Republike Hrvatske u Domovinskom ratu je nesporan, ali branili su i obranili ono što je već postojalo! Uostalom, da Republika Hrvatska nije utemeljena na tekovinama NOB-a, ne bi imali što braniti.

NETOČNO, GLUPO, VEOMA GLUPO

Imali su itekako što braniti, ono što je već postojalo, svoju zemlju, koju nisu donijele tekovine NOB-a, već Hrvati na njoj žive od stoljeća 7. Nisu doselili sa tekovinama NOB-a, bili su na njoj, izgradili je i pod tuđinskom vlašću, pa ne bi pod svojom. Čista manipulacija!

- Temelj države Hrvatske prvi su slobodni izbori 1990.godine,
- Ustav 1990.godine
- Domovinski rat 1991-1995, godine!
- Ustavna odluka Sabora Republike Hrvatske o suverenosti i samostalnosti Republike Hrvatske (25. lipnja 1991.) Donijeta izvršavajući volju naroda očitovanu na referendumu 19. svibnja 1991.godine
- Odluka Sabora Republike Hrvatske od 8.listopada 1991.godine o raskidu državno-pravnih sveza sa SFRJ

1. Republika Hrvatska od dana 8. listopada 1991. godine raskida državno-pravne sveze na temelju kojih je zajedno sa ostalim republikama i pokrajinama tvorila dosadašnju SFRJ,
2. Republika Hrvatska odriče legitimitet i legalitet svim tijelima dosadašnje federacije – SFRJ,
3. Republika Hrvatska ne priznaje valjanim niti jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Hrvati su branili svoju zemlju, svoj životni prostor, na kojem su stoljećima živjeli, a ne vašu jugo-komunističko, titoističku tvorevinu, Socijalističku Federalnu Republiku Hrvatsku. Hrvatski branitelji stvorili su drugu i drugačiju demokratsku Republiku Hrvatsku.

Kao što je Komunistička partija na čelu sa Titom, socijalističkom revolucijom u 2.svjetskom ratu provela promjenu društveno-političkog državnog uređenja Jugoslavije, tako je hrvatski je narod predvođen dr.Franjom Tuđmanom, na prvim demokratskim izborima (1990.godine), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost, sa novim Ustavom Republike Hrvatske (1990.) i pobjedom hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobodilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojim je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.

Hrvatski branitelji i hrvatska vlast dosegli su civilizacijski nivo, bez odmazde prema gubitnicima, bez masovnih likvidacija potencijalne oporbe i upravo iz tog razloga mogu sljednici jugo-komunističko titoističke ideologije u Hrvatskoj tiskati ovakve knjige., nisu likvidirani kao što u oni masovno likvidirali Hrvate.

Kako je ono rekao saborski zastupnik SDP-a, Nenad Stazić „Izgleda da u svibnju 1945. posao nije obavljen temeljito. Kakva šlampavost pobjednika“

U Jugoslaviji bi završili na Golom otoku. U slobodnoj Hrvatskoj pokazuju tu svoju agresivnu i zločinačku narav, koristeći sva demokratska prava, kojih u Jugoslaviji nije bilo, da nam nameću svoju ideologiju kao jedino ispravnu i jedino moguću.

A ja im poručujem kao predstavnica hrvatskog naroda da mi imamo Hrvatsku, koju samo trebamo urediti jačanjem demokratskih procesa i institucija, bez njihovih tekovina NOB-a.

Lili Benčik/hrvatskepravice